

Αρ 49
380

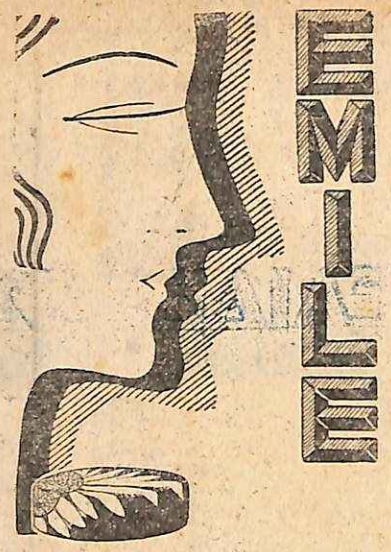
ΕΤΟΣ. Η'

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

1933

Ένα κουτί πουδρά EMILIE είναι ό,τι χρειάζεται το πρόσωπό σου μιά Κυρία!

ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΔΙΟΛΟΥ 9

Δέν είναι απαραίτητο μιά κυρία να είνε ωραία για να γίνει κομψή και γοητευτική και να προκαλή τόν θαυμασμόν εις άλλους ή εμφάνισις της. Αρκεί μιά καλλιτεχνική ένδυμασία μοντέρνα να της δώση την χάριν και την γοητείαν και να την κάμη ένα έμψυχο λευκοῦδι ανάμεσα εις τόν κόσμον του ωραίου φύλου.

Μιά τουαλέττα που εκπροσωπεί την τελευταίαν λέξιν της μόδας, με πικάντικους συνδυασμούς, δημιουργεί την λεπτήν και εξαίσιαν σιλουέτταν.

Ἡ Δις Μανωλέα, Διπλωματοῦχος τῆς Academie Internationale de Coupe de Paris, ἐπανελθεῖσα πρό-τινος ἀπὸ τὴν αἰνίαν πόλιν τοῦ μοντερνισμού, ἔφερε πλεσιώτατην συλλογὴν μοντέλων, γιὰ νὰ ικανοποιήσῃ καὶ τὸ πλέον ιδιότροπον γούστο.

Ὁδὸς Κυδαθηναίων 11

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

V
E
N
U
S

V
E
N
U
S

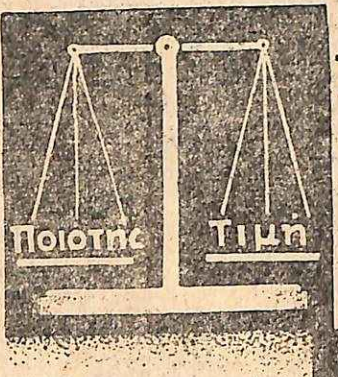
ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὁδὸς Νίκης 9 (Α' ἔρροφος). Πώλησις Καλλυντικῶν CLARKS, PAIDIOY, VENUS (Crème, Poudre, Lait d'Amantes, Lotion, etc.), εἰδῶν καλλωπισμοῦ (Masque καυτοῦ, Σῶμα ἀδυνατιστικαὶ κλπ.). Θεραπεία ρυτίδων, ἐλαττωμάτων ἐπιδερμίδος καὶ παχυσαρκίας. Μασάζ. Ριζικαὶ Ἀποτριχώσεις.

ΟΛΓΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἐπὶ πενταετίαν ἐσωτερικὴ βοήθης Κλινικῆς Λογοθετοπούλου
Δέχεται Διόσιον 26
Ὁραὶ ἐπισκέψεις
10 — 1 π. μ. καὶ 5 — 7 μ. μ.
Ἀριθ. Τηλεφ. 20.200

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
Ἰατρός
Παθολόγος — Παιδίατρος. Ἐν Παισίοις σπουδάζας.
Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10, 9—11 καὶ 3—5.
Τηλ. 20—218.

Συνιστῶμεν τὴν ὈΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚὴν ΚΛΙΝΙΚὴν τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

Ἐκατὸ πλανῶνται Ἐκατομμύρια ὁμῶς ὄχι!

Ἡ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι σήμερον πλέον τῶν 6 ἑκατομμυρίων ἀτόμων κάνουν καθημερινῶς χρῆσιν τῆς ὀδοντόπαστας ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ καὶ ἀπέκτησαν ὥραίους λευκοὺς ὀδόντας. Τὸ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ εἶνε τὸ ιδεώδες προϊόν καλῆς ποιότητος καὶ εὐθηνῆς Τιμῆς.

Chlorodont

ΧΑΡΙΝ
ΡΕΚΛΑΜΑΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ σὰς ἐνδιαφέρει
PERMANANT ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
100 Δραχμὰς 100
13 Χαλκοκονδύλη 13

ΧΑΡΙΝ
ΡΕΚΛΑΜΑΣ

“ΜΥΡΑΝΤΑ”
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΓΓΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικός
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ
Ὑπὸ τοῦ παιδίατρου παθολόγου
ΑΘΗΝΑΙ Σολωμοῦ 39 (Τηλεφ. 20—287) 8—9 καὶ 2—5

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
εἰδικῶς ἀσχοληθέντος ἐν ΒΙΕΝΝΗ.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ἰατρεῖον Ἡφαίστου — Κουντουριώτου
11 — 1 καὶ 6 — 7 (Τηλεφ. 40—582)

ΜΑΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΠΛΕΞΙΜΟΝ εἶναι δι' ἡμᾶς
ἡ καλλιτέρα διαφήμισις. ΔΕΝ ΜΠΑΙ-
ΝΟΥΝ -- ΔΕΝ ΧΝΟΥΔΙΑΖΟΥΝ.
τῶν 40 γραμμ. Δρ. 16 ἡ κοῦκλα

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ
ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΔΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Οἰκονόμειο

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Δωροθέα Βήκ, ἡ ἀσύγκριτη Γερμανὶς πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΕΡΟ-ΞΕΚΟΥΤΗΣ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΖΒΑΙΖ

ΣΦΑΛΩΣ λίγοι άνθρωποι υπόφεραν και κακοπεράσαν τόσο στη συζυγική τους ζωή από την γυναίκα τους, όσον ο Καίσαρ Κανιό απ' τη δική του.

Η κυρία Κανιό ήταν γυναίκα αυταρχική, πεισματάρη, αμείλικτη κι' εξαιρετικά ευέξαπτη. Όταν βλέπει κανείς παρόμοια ανδρόγυνα, απορεί πως δίδολο παντρεύτηκαν αυτοί οι άνθρωποι... Ο γάμος προϋποθέτει κάποια συμβίβαση, κάποια συμφωνία χαρακτήρων. Δεν μπορεί λοιπόν να το χωρέσει το μυαλό μου πως η Φεβρονία, που έλεγαν «δω» σ' ότι κι αν της έλεγαν, απάντησε «ναί», όταν στην Ιερουσαλήμ του γάμου ο παπας την ρώτησε αν ήθελε να πάρει σύζυγο τον Καίσαρα Κανιό.

Αυτός ο Καίσαρ Κανιό, ένας μικροπράγμων, χωρίς φιλοδοξίες και χωρίς μέλλον, φειγορράφιζε στη ζωή του για καλός άνθρωπος, λίγο ντροπαλός, λίγο αδέξιος, λίγο φοβισμένος, κοιτούτσικος και γελόσιος. Απέναντί του έλλειψη χαρακτήρος του την εκπαίδευση ή γυναίκα του καθημερινώς, όσα χρόνια έζησαν μαζί.

—Δεν έχεις ούτε μις πεντάρας θέλεις! το φώναζε κατάμουτρα... Ούτε δόκιμο ένεργητικότητα! Είσαι ένας λατς και τίποτ' άλλο! Δεν είσαι άξιος για τίποτε!...

Και, για να λέμε του Θεού το δέλεο, ο Κανιό ήταν λατς πραγματικά. Γιατί ένας άνδρας με λιγυράκι θέλει και ανδρισμό, θα έσπαζε τα πλευρά της γυναίκας του, αν ήταν γρουσουζιά σαν την κυρία Κανιό, θα την τσάκιζε στο ξύλο ή θα την πετούσε, με καλή καλή, από το παράθυρο, για να ησυχάσει κι' αυτός κι' ο άλλος κόσμος... Μά, τι λέω τώρα; Μπρός σε τέτοιους άνδρες κι' η πιο στοργική γυναίκα γίνονται άρσενια... Μά έλα πού ο Κανιό δεν είχε καθόλου χαράκι; «Ετσι ήταν από φυσικό του ο άνθρωπος... Καίσαρ ήταν αυτός, μικρό μάτι μου, ή... Δαρείος;»

Κοίμα στ' όνομα!...

Αργότερα, όταν ο Καίσαρ Κανιό έπρεπε να σπινταί τον κι' αποταβήχτηκε απ' την ύπαιθρο, έδωσε στη γυναίκα τον νέα άφορη για γιορτίνα και για βοσάδι. Του πήρε στο κεφάλι να γίνει και καλός ζωγράφος! Αυτή η ιδέα του κατέβηκε ξαφνικά. Αυτά έχουν ή καλές συναναστροφές... Γιατί ο Κανιό έκανε παρτί με νέους ζωγράφους, που είχαν τα ατελιέ τους στη σοφίτα του σπιτιού που καθόταν. Έβόλθιζε λοιπόν κι' ο ίδιος να ζωγραφίζει κι' έμενε με το στόμα ανοιχτό μπρός στα έργα των χειρών του... Τον είχε πιάσει ένα πάθος, μια μανία με τη ζωγραφική, απάνταστη. Έτσι ξεφαντώνονταν, βλέπεις, όλα τα...ελαττώματα! Έκει που δεν το περνούσε κανείς...

Πόσες φορές η κυρία Κανιό δεν τον έσπασε στο κεφάλι τα πινέλλα, δεν έπεταξε στη φωτιά τα τελλάρα και τους μουσαμάδες και δεν έριξε στα σκουπίδια τα σωληνάρια με

τις καλημπογιές! Δεν βαριέσαι, όμως! Το κακό! Είπε να μην πάρη τον κακό δρόμο ο άνθρωπος! «Αν ξεγλυστρήσει, βλαστήμα τα!...»

Ο Καίσαρ Κανιό, που τον ενθάρρυναν οι καινούριοι τον φίλοι, οι νέοι ζωγράφοι, γλεντώντας με την γιορτίνα της συμβίβας του, εβρισκε τρόπο ν' αγοράσει άλλα πινέλλα κι' άλλες μπογιές. «Αλλωστε, η τέχνη του ήταν πολύ βολική και ολιγαρκής. Έξωγράφει στον τόχμο κι' όποιον λάχανε. Απάνω σε ξύλα, σε χαρτί, σε χαρτόνια, σε γυαλιά, δεν άφηνε κομμάτι της κυρίας Κανιό, κυνέλλια, δίσκους, κι' έπερτε στα χέρια του, το έγέμιζε πράσινα δέντρα, γαλάζιους ούρα-νους, λουλούδια, πουλιά, χωρίς να λογαριάζει καθόλου τη φούρα της γυναίκας του. Και να πής πως αν δεν είχε χρώματα, θα ήσυχάζε...

Μπα! «Αν δεν είχε πράσινο χρώμα, έκανε τα δένδρα καφέ, αν του έλειπε άσπρο, ζωγράφιζε το χιόνι μολύβι και τα άλλα μπελά... Δέ χαλόνεσε τη ζαχαρόνια του!...»

Η κυρία Κανιό—είπε να λέγεται;— ευρίσκει όλα τα έργα του ανδρός της μοντζουρογραφίες φοβερές, άνοητες, φρενιές και απαίσιες!...

—Αυτός ο γέρο-ξεκούτης, έλεγε η κυρία Κανιό στις φιλένδες και τις γειτόνισσές της, πάντα τέτοιος ήταν στη ζωή του, δεν αξιωνόταν να κάνει ένα πράγμα της προκοπής!...

«Ετσι η μανία του μπαμπά Κανιό με τη ζωγραφική έγινε πασιγνωστή σ' όλη τη γειτονιά. Όταν ξεφαντώνει να βγίη στο μπαρ να ζωγραφίσει, φορτωμένος το καβαλέτο, τις καλέττες, τα πινέλλα και τα χρώματά του, οι καταστηματαχοί της γειτονιάς έβγαιναν στις πόρτες και τον έπειραζαν, κλείνοντας ο ένας στον άλλο το μάτι.

—Δουτόν, κύριε Κανιό, πως πάει η καλλιτεχνία; «Ωραίος καιρός σήμερα για ζωγραφική. Το βράδυ θα κυριόσις βέβαια με αριστοτεχνήματα!...»

Και πραγματικά, το βράδυ ο μπαμπά Κανιό έγριζε φορτωμένος πίνακες πράσινους, γαλάζιους, κόκκινους, αιματοπαράδοξους, που τους μοίραζε ανοιχτόχερα στους θαυμαστές του. Κι' αυτοί τους έβλεπαν στις βιτρίνες, ανάμεσα από τις ρέγγες και τα κρεμμύδια, από τα καρόττα και τα φαντζουλάκια, κι' όλη η γειτονιά έμενε με το στόμα ανοιχτό...

—Αυτός ο γέρο-ήλιθιος, ο ξε-

κούτης, με ντροπάζει στον κόσμο! Έχει καταντήσει ποιητή του κόσμου, ο ανιτρόκοφτος! Έλεγε η κυρία Κανιό, κατακόκκινη σαν πιπεριά από τη ντροπή και το θυμό της, όταν έδλετε τα...εργάτα του ανδρός της κρεμασμένα στα μπαλκόνια, τα φουρνάρια, τα μαντάκια και τα χασάπια της γειτονιάς, όταν έπληγαν να ψωνίσουν.

—Θα με πεθάνει με τα καμώματά του, ο γέρο-ξεκούτης, ο άχαϊ-ρεφτος!...

Όμως ήταν γοαφτό να πεθάνει πρώτα ο μπαμπά Κανιό. Τον έστειλε πρόωγα για την τέχνη του στον τάφο με πνευμονία, που άρπαξε κάποια μέρα που παιδεύονταν έξω στα χωράφια να ζωγραφίσει το χιόνι που έπεφτε...

Υστερα πέθαναν δυο χρόνια και ξαφνικά η δόξα του Καίσαρος Κανιό ξεπετάχτηκε

μεγαλόφρενη, απλώνοντας τις φτερούγες της σ' όλο τον κόσμο. Μονομάς είκοσι-τριάντα μελέτες, σε πολυτελές χαρτί, εκδόθηκαν για να εξηγήσουν πως ο ταπεινός εκείνος άνθρωπος, ο Καίσαρ Κανιό, χωρίς να ξέρει γού από τέχνη, χωρίς να διδαχθεί από κανένα, μπόρεσε να φτιάσει τόσα αριστουργήματα ζωγραφικής, με μόνη τη μεγαλοφυΐα του και την αγάπη προς την καλλιτεχνία!...

Ο μπαμπά Κανιό άναμνηστική, να πούμε, άγιος της ζωγραφικής, αίσιοπύδαχτος πρωταπόστολος της Νέας Τέχνης. Όλοι οι νέοι ζωγράφοι δοκίμωνταν στ' όνομά του και το κράτος έγυρε να βοηθήσει κι' αγοράσει έργα του, για να τα κρεμάσει στο Μουσείο του Λούβρου.

Μια μικρή αχτίδα αυτής της δόξας έφώτισε και την κυρία Κανιό, στην θανάσιμα—όπως έγραφαν—την ανεκτίμητη σύντροφό του εκλιπόντος μεγάλου ζωγράφου, που τον ένέπνευσε, που τον ένίσχυσε και τον ένεδόρρινε στον άγωνα της Τέχνης, που ήταν η Μοίσα τους!...

Η κυρία Κανιό δεχόταν τις επισκέψεις των θαυμαστών της τέχνης του ανδρός της, με μεγάλη αξιοπρέπεια, στα πένθημα ντυμένη, μέσα στη φτωχική τραπέζια του σπιτιού της, μπρός σ' ένα χρυσό-μένο κάδρο, όπου ήταν τοποθετημένη μια μεγέθυνσις της φωτογραφίας του Καίσαρος Κανιό... Έκει δεχόταν και τους έμπόρους καλλιτεχνικών ειδών, που γύριζαν σ' όλες τις τρύπες της γειτονιάς, γυρεύοντας έργα με υπογραφή «Κανιό Κανιό».

Μά αλλοίμονο! Η κυρία Κανιό

δεν είχε τίποτε σχεδόν για πούλημα...

—Πάρε άποδω αυτές τις βρωμίες, να μην τις βλέπω! έφώναζαν άλλοτε στον άνδρα της, όταν εκείνος έφύλαγε στο σπίτι τίποτε έργο του. Συνηθίζοντας το σπίτι είχε βρει πέντε έξη εσπουδέξ, μα κι' αυτές τις πούλησε σ' έναν πάλη-τή, πριν σκάσει σαν μπύρα η δόξα του Καίσαρος Κανιό. Και τώρα παραστεκόταν με λύσσα στο πλούσιμα όλων των γειτόνων της από τα έργα του μακαρίτη. Ο χασάπης, ο μπακάλης, ο μανάβης—και ποιος; και ποιος;—έμοσχοπούλησαν όσες εικόνες είχαν του μπαμπά Κανιό, είκοσι χιλιάδες το κομμάτι...

Η κυρία Κανιό έσκαγε από το κακό της. Άνεσκάλεψε όλο της το σπίτι, μπας και βρή τίποτε κρυμμένο του μακαρίτη, για να τις πούλησει και να πάρει κι' αυτή κανέναν παρτί... Στο βάθος ενός κελ-λαριού βρήκε τέλος πάντων ένα έργο... Και θυμήθηκε τότε ένα μακρυνό έπεισόδιο...

Ήταν ένα καλοκαιριάτικο πρωί Κυριακής, λίγα χρόνια πριν χρο-ψη, κι' είχαν πάει με τον άνδρα της μαζί στην έξοχή. Ο Καίσαρ Κανιό είχε κουβιλήσει μαζί όλα τα σύνεργα της τέχνης του κι' έβόλθιζε να ζωγραφίζει ένα λειβάδι γεμάτο λουλούδια, όπου έδοσαν άγε-λάδες. Η κυρία Κανιό έγκρίνιαζε και στο τέλος άρπαξε τον πίνακα και τον κλώτσησε, τόσο, πού, κα-θώς τα χρώματα ήταν φρέσκα, να, κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια...όλα έγιναν ένα πράγμα!...

Κίτταζε τώρα το έργο εκείνο η κυρία Κανιό και βλαστημούσε τον μακαρίτη—πούν άλλον;—που όλο-όλο αυτό το μοντζουρούμα της είχε άρπσει για κληρονομιά!...

Μά μια μέρα έπληξε στο σπίτι της ένας κύριος κι' ένα νέο ζωγράφο και την ρώτησαν μήπως ή βρισκόταν να τον αγοράσει ο φίλος τεχνος κι' ο φίλος καλός της...

—Σας δίνω έκαστο χιλιάδες φράγκα, κύριε μου!...

Κι' αφήνοντας ένα μάτσο χαρτονομίσματα στο τραπέζι, έπληξε την εικόνα—ο Θεός να την κινήσει—και έφυγε με τον ζωγράφο.

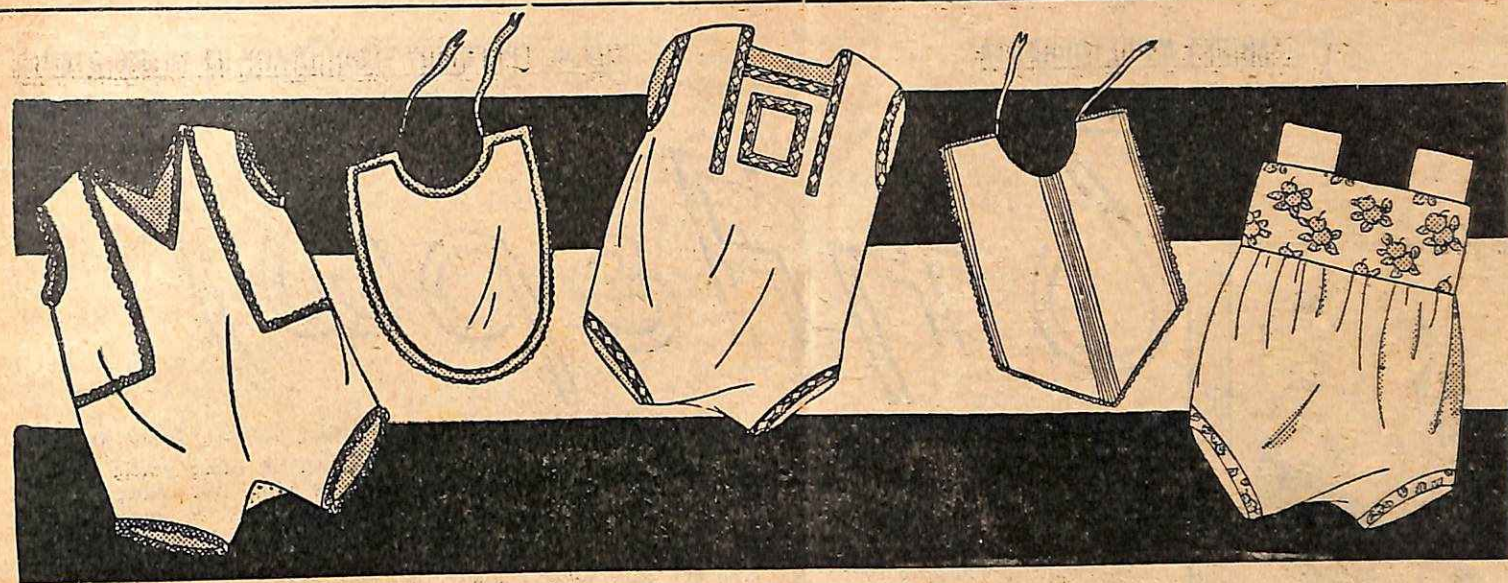
Η κυρία Κανιό έτοιμαζονταν το μπράτσο της για να βεβαιωθεί μήπως κι' όνειρευόταν... Και βλέποντας τις έκαστο χιλιάδες φράγκα στο τραπέζι, μονομούριζε η αδιόρθωτη γυναίκα!...

—Η έγώ όνειρευόμην, ή ο κόσμος δεν έινε στα καλά του! Έγώ βέβαια από καλλιτεχνία δεν έρω... Έξερω όμως τον Κανιό, τον προκομμένο! Ήταν ένας λατς, ένας γέρο-ξεκούτης, ένας ήλιθιος, ένα χαζοπρόβατο... Αυτό δεν μου το βγάξει κανείς από το νου μου... Μ' αυτά που βλέπω όμως, πάει να μου φύγει το μυαλό!...

Και οίχοντας μια ματιά στη φωτογραφία του μακαρίτη, τοίπε με λύσσα κατάμουτρα: —Τί με κυττάς έτσι, γέρο-κουτέντι; Δεν μου γυρίζεις το κεφάλι έμένα. Γνώμη δεν άλλαζω έγώ. Ήσονται σου τόλγα πάντα και στο ξαναλέω και τώρα, ένα χαζοπρό-βατο... Μόνο που δεν φανταζόμουν πως μπορούσε να υπάρχουν στον κόσμο τόσοι, που χαζοί από σένα! Ούστ, να μου χαθεί, σοραλή!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΖΒΑΙΖ

Η κυρία Κανιό έμενε άλλαη από τη σαστισμάρα της. Πενήντα χιλιάδες φράγκα κι' αυτή την μοντζουρά!... Τί χαλάει και πράσινα άλογα τσαμπουνόυσε αυτός ο ξενη-

Μερικά χαριτωμένα άσπρόρουχα για την γκαρνταρόμπα του μαρού σας

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μέδα, το σπίτι, ή κουζίνα κλπ.]

Η ΜΟΔΑ

Στη φετεινή χειμωνιάτικη μόδα κυριαρχούν τα σκούρα χρώματα για τα φορέματα της ημέρας και ιδίως για τα άπογευματινά. Ο πρό-νος που επικρατεί είναι το μαρρόν σε διάφορες αποχρώσεις. Συνηθί-ζεται π. χ. πολύ ένα μαρρόν που κλίνει προς το λιλά, επίσης ένα μαρρόν κοκκινωπό προς το χρώμα της σκουριάς, το μορντορέ και το γκρι σε όλες τις αποχρώσεις και το πράσινο σε σκοτεινές και ζε-στούς τόνους. Το μπλε είναι, όπως

στοιχείο ζωγράφος; Δεν ήξερε αυτή πως είχε ζωγραφίσει εκείνο το...επίστοιόχημα; «Ω, σάν να μη το έτασπατίσες με τα πόδια της αυτή η ιδία!...

Κάτι πήγε να πη... Μά ο φίλος τεχνος κύριος δεν την άρπασε... —Σας δίνω έκαστο χιλιάδες φράγκα, κύριε μου!...

Κι' αφήνοντας ένα μάτσο χαρτονομίσματα στο τραπέζι, έπληξε την εικόνα—ο Θεός να την κινήσει—και έφυγε με τον ζωγράφο.

Η κυρία Κανιό έτοιμαζονταν το μπράτσο της για να βεβαιωθεί μήπως κι' όνειρευόταν... Και βλέποντας τις έκαστο χιλιάδες φράγκα στο τραπέζι, μονομούριζε η αδιόρθωτη γυναίκα!...

—Η έγώ όνειρευόμην, ή ο κόσμος δεν έινε στα καλά του! Έγώ βέβαια από καλλιτεχνία δεν έρω... Έξερω όμως τον Κανιό, τον προκομμένο! Ήταν ένας λατς, ένας γέρο-ξεκούτης, ένας ήλιθιος, ένα χαζοπρόβατο... Αυτό δεν μου το βγάξει κανείς από το νου μου... Μ' αυτά που βλέπω όμως, πάει να μου φύγει το μυαλό!...

Και οίχοντας μια ματιά στη φωτογραφία του μακαρίτη, τοίπε με λύσσα κατάμουτρα: —Τί με κυττάς έτσι, γέρο-κουτέντι; Δεν μου γυρίζεις το κεφάλι έμένα. Γνώμη δεν άλλαζω έγώ. Ήσονται σου τόλγα πάντα και στο ξαναλέω και τώρα, ένα χαζοπρό-βατο... Μόνο που δεν φανταζόμουν πως μπορούσε να υπάρχουν στον κόσμο τόσοι, που χαζοί από σένα! Ούστ, να μου χαθεί, σοραλή!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΖΒΑΙΖ

Η κυρία Κανιό έμενε άλλαη από τη σαστισμάρα της. Πενήντα χιλιάδες φράγκα κι' αυτή την μοντζουρά!... Τί χαλάει και πράσινα άλογα τσαμπουνόυσε αυτός ο ξενη-

πάντοτε, πολύ της μόδας και ένα από τα πρακτικότερα χρώματα, όταν δεν πρόκειται να κάνει κανείς πολλά φορέματα.

Όλα τα φετεινά υφάσματα είναι ιδιαίτερος μαλακή και απαλά, με ακανόνιστη ύφανση ή γυαλιστε-ρα σαν βελούδο, ή γνουδατή ή κα-τσαρά σαν κρεπόν. Για γαρνιτού-ρα συνήθίζονται πολύ ή τσέπες και υφάσματα ή κορτές επάνω στο φόρεμα, τα μανίκια ραγκλάν, ιδιαί-τέρως φαρδιά στους ώμους και τα κουμπιά, αλλά με αληθινές κουμ-πότρυπες.

Το φόρεμα σε σχήμα πρεσέας, δηλαδή μονοκόμματο, αλλά με ε-φαρμοστή μέση και χωρίς ζώνη, είναι το πιο εύνοούμενο σχήμα της φετεινής μόδας. Και στα φορέμα-τα αυτά δεν λείπουν ή τσέπες, οι γιακάδες όμως απαγορεύονται.

Αντιθέτως στα μεσάτα φορέμα-τα τα μανίκια είναι στο κανονικό τους σχήμα, με μικρές φουσκίτσες στους ώμους ή στους βραχίονες και οι γιακάδες είναι μάλλον ψη-λοί και κλειστοί στον λαιμό.

Αν θέλετε να ράψετε ένα φό-ρεμα χωρίς γιακά, ή πρωτιχότερα ένα ντεκολτέ καρρέ ή μυτερό, α-ναλόγως του τι σας πηγαίνει κα-λύτερα. Σε τέτοια φορέματα αντί

για τσέπες είναι καλύτερο να θέ-λετε μια μικρή πάτ στη θέση της τσέπης ή μια οποιαδήποτε άλλη γαρνιτούρα. Ός γαρνιτούρα στα πρώιμα φορέματα συνήθίζονται πο-λύ οι πέτσινα γιακάδες και τα πέτσινα κουμπιά.

Τα φετεινά μύλλινα φορέματα, με ακανόνιστη όραία υφάσματα που έχουν βγίη στην μόδα, όταν είναι ραμμένα σ' ένα ωραίο σχέδιο και έχουν καλή εφαρμογή, μπο-ρούν να φορεθούν και το άπόγευμα. Φθάνει το σχέδιό τους να μην είναι πολύ σπαστό και το υφάσμα τους να μην έχει σχέδια και να μην είναι ανοικτού χρώματος.

Φέτος επανήλθε ή μόδα της κα-ζάκας, ιδίως στα βραδυνά φορέ-ματα. Και για πρώιμο ήως φόρε-μα συνήθίζεται πολύ ή καζάκα, ιδίως όταν συνοδεύεται από ένα ζακεττάκι, καμωμένο από το ίδιο υφάσμα με το φόρεμα. Με τα ζα-κεττάκια αυτά φοριούνται πέτσινες ζώνες στο ίδιο χρώμα του φορέ-ματος, αλλά σε ανοικτότερο από-χρωμα.

Τα βελούδινα φορέματα είναι πε-ρισσότερο παρά ποτέ στη μόδα. Ένα βελούδινο φόρεμα κολακεύει πάντοτε, δεν είναι γτυπητό, κου-λότερο. Σε τέτοια φορέματα αντί

Το χρώμα που θα διαλέξετε, αν θέλετε να ράψετε ένα φόρεμα από βελούδο, πρέπει να είναι πρωτι-στος μαύρο. Κατόπιν έρχεται το πράσινο, το μπορντώ και το μαυ-ρόν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ

Δεν υπάρχει πράγμα που να σας γερνάει περισσότερο, όσο ή διπλός λαιμός, το κοινώς «προγούλι».

Για να γλυτώσετε από το ανεπι-θύμητο αυτό προγούλι που θα σας δείχνει δέκα χρόνια μεγαλύτερη, το αποτελεσματικότερο μέσο είναι να κάνετε κάθε μέρα μασάζ στο λαιμό σας με τις παλάμες των χε-ριών σας, διευθυνόμενες από το ντεκολτέ προς το σαγόνι. Προηγου-μένως πρέπει να έχετε αλείψει τον λαιμό σας μ' ένα καλό κολορέμ.

Η αδύνατος γυναίκες δεν κιν-δυνεύουν να αποκτήσουν προγούλι, διατρέχουν όμως τον κίνδυνο, μό-λις προχωρήσει λίγο ή ηλικία τους, να γερνίσουν ό λαιμός τους ρω-τίδες, πράγμα που δίνει άμέσως μια πολύ άχτηνη έκφραση στο πρό-σωπο. Μπορείτε να απογοηρίσετε θετικά την εμφάνιση αυτών των ρυτίδων, αν τρίψετε κάθε μέρα τον λαιμό σας με ραφινισμένο λάδι πής ελιάς.

Ος προληπτικό για κάθε τι που μπορεί να βλάητη την καλλονή του λαιμού, σμινθούμε στις νεαρώτε-ρες από τις αναγκαστικές μας να κάνουμε στο λαιμό σου, δυο και τρεις φορές την εβδομάδα μια λο-σιον από πολύ δυνατό σαπύ.

Πρέπει επίσης να προφυλάσσετε τον λαιμό σας από την υγρασία κι' από το κρύο. Μην νομίζετε πως ένας μονόλαμος δεν βλάπτει κι' εξωτερικώς το σχήμα του λαι-μού. Όσοσο ή εξωτερικές προφυ-λάξεις κάνουν τον λαιμό ελασθη-το και άπρόσβλητο στα κρυολογή-ματα. Αν προσβάλλεστε συχνά από κρυολογήματα του λαιμού, ο μόνος τρόπος για να γλυτώσετε απ' αυτά είναι να κάνετε στο λαιμό σας καθημερινές ψυχρολουσίες, τις ο-ποίες ή άρχίσετε το καλοκαίρι και θα συνεχίσετε το χειμώνα.

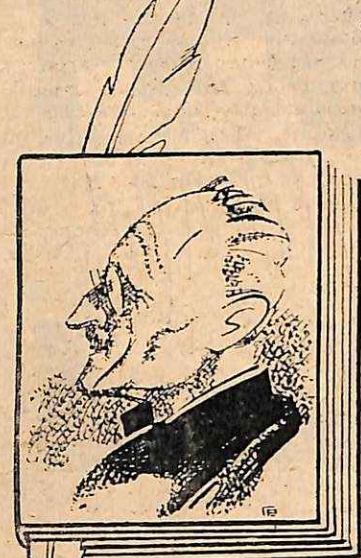
Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

Τραπεζομάνδηλα από λινό, με χρωματιστό κέντημα και με πολύ λεπτή σταυροβελονιά

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλέρω

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

χαρτί που έγραφε και βγήκε. 'Ο Χαρίδημος κάθισε μπροστά στη μηχανή. Κι' από πάνω του, όρθιος, ο Δήμος του ύταγόρευε :

«Δεσποινίς,

«Ευχαριστώ αποκριόμενος εις την υπό χρεσίνην ημερομηνίαν επιστολήν σας, σάς πληροφορώ ότι έχω, ο δικηγόρος Δ. Κυριαζίδης, έχω πράγματι μίαν ανηψιάν δεκαοκταετίδα, απόφοιτον του Γυμνασίου. Υποθέτω ότι το αληθές αυτής όνομα δεν σάς ενδιαφέρει. Μετά πάσης εμπιστοσύνης δύνασθε να γράψετε προς εμέ διά την Δανάην. Αί επιστολάι σας θα παραδίδονται ασφαλώς και άμελητέι.

«Μετά πάσης ύποληψως — όπως πρόθυμος». —
«Όρίστε, όρίστε τί ώραία γλώσσα πού ξέρετε, έκανε καθώς έγραφε ο Χαρίδημος. Και να μιλάς τόσο χρυσάια, καίμενε ;... Έπιστημων, δικηγόρος, από οίκογένεια... φοβερό !

«Όχι βέβαια ή πρόην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είπε το ψευδώνυμό του...
— Α, έτσι ;... Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δεν ξέρω νάχης καμιά ανηψία δεκαοκταετίδα...
— Ψευδώνυμο κι' αυτό...
— Α, έτσι ;... Μα ψευδώνυμο ποιάς ;...
— Ο Δήμος δεν μπόρεσε να βαστάξη :

— Δικό μου !
— Α ! Έκαμε ο Χαρίδημος, κι' έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.
— Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή ανηψία του... έαυτού μου. Η ανηψία άνωπαρική, ο έαυτός μου όμως... άπαρκτός. Έννοήστε τώρα ;
Ποτέ ο Χαρίδημος δεν έλεγε πως δεν έννοησε κάτι :
— Έννοησα, έννοησα... Αλλά, προς τί αυτή ή... πλαστοποροσεία ;
— Εμπέσεις να μάθης ;
— Φυσικά. Αφού έγραψα τό

Τρεις μόνο ήμέρες πέρασαν από τον έρωτα στο Ταχυδρομείο, με τό χέρι του πάλι, τό γράμμα του θεού, όταν έλαβε από τη Σύρα και δεύτερο, με τον ίδιο φάκελλο και με τό ίδιο γράμμα. Μόνο πού αυτό σημείωνε άπ' έξω : «Γιά την δεσποινίδα Δανάην».

Τι περίεργο πράγμα ! 'Ο Δήμος τό άνοιξε με παλιό, σάν νάταν γράμμα από κορίτσι πού τό γνώριζε και τ' αγαπούσε. Και τόσο γρήγορα, τόσο άπρόσκοπτα τό διάβασε — τό σούφριξε — σάν νάχε συνινημένο από χρόνια τό ίδιόφρυσμο έκείνο γράμμα, με τό στενόμακρο γωνιώδη γράμμα και με τις τέτρες.

«Η Κάριεν Σύβα έγραφε :
«Δεσποινίς,
«Τό γράμμα σας μου προξένησε χαρά ξεχωριστή. Σάς ευχαριστώ πολύ, πού είδισατε ν' ανταποκριθίτε, άμα είδατε την άγγελία μου. Αλλά σε ποιά τάχα περιοδικό ; Την δημοσίευσα σε δύο-τρία, κι' έτσι δεν ξέρω τώρα πού είνε τό ά γράμμα, νά σάς πω την άλήθεια, δεν άγαπώ, ός περιεχόμενο, κανέναν άπ' αυτά τά περιοδικά με τό ρομαντικό άνέκδοτο των άθλητων και μαντισμός, μα ούτε ο άθλητισμός, ο κινηματογράφος. Δεν είμαι πολύ τής εποχής κορίτσι. Τά παλαιά όμως γιά να παρακολουθώ λαιάς και τό χορομασκάρι τότε γιά νά νά υποβάλω στους άναγνώστες μιά έρωτική και πότε γιά νά ζητή-

— Όχι βέβαια ή πρόην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είπε το ψευδώνυμό του...
— Α, έτσι ;... Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δεν ξέρω νάχης καμιά ανηψία δεκαοκταετίδα...
— Ψευδώνυμο κι' αυτό...
— Α, έτσι ;... Μα ψευδώνυμο ποιάς ;...
— Ο Δήμος δεν μπόρεσε να βαστάξη :

— Δικό μου !
— Α ! Έκαμε ο Χαρίδημος, κι' έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.
— Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή ανηψία του... έαυτού μου. Η ανηψία άνωπαρική, ο έαυτός μου όμως... άπαρκτός. Έννοήστε τώρα ;
Ποτέ ο Χαρίδημος δεν έλεγε πως δεν έννοησε κάτι :
— Έννοησα, έννοησα... Αλλά, προς τί αυτή ή... πλαστοποροσεία ;
— Εμπέσεις να μάθης ;
— Φυσικά. Αφού έγραψα τό

— Όχι βέβαια ή πρόην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είπε το ψευδώνυμό του...
— Α, έτσι ;... Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δεν ξέρω νάχης καμιά ανηψία δεκαοκταετίδα...
— Ψευδώνυμο κι' αυτό...
— Α, έτσι ;... Μα ψευδώνυμο ποιάς ;...
— Ο Δήμος δεν μπόρεσε να βαστάξη :

— Δικό μου !
— Α ! Έκαμε ο Χαρίδημος, κι' έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.
— Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή ανηψία του... έαυτού μου. Η ανηψία άνωπαρική, ο έαυτός μου όμως... άπαρκτός. Έννοήστε τώρα ;
Ποτέ ο Χαρίδημος δεν έλεγε πως δεν έννοησε κάτι :
— Έννοησα, έννοησα... Αλλά, προς τί αυτή ή... πλαστοποροσεία ;
— Εμπέσεις να μάθης ;
— Φυσικά. Αφού έγραψα τό

Τρεις μόνο ήμέρες πέρασαν από τον έρωτα στο Ταχυδρομείο, με τό χέρι του πάλι, τό γράμμα του θεού, όταν έλαβε από τη Σύρα και δεύτερο, με τον ίδιο φάκελλο και με τό ίδιο γράμμα. Μόνο πού αυτό σημείωνε άπ' έξω : «Γιά την δεσποινίδα Δανάην».

Τι περίεργο πράγμα ! 'Ο Δήμος τό άνοιξε με παλιό, σάν νάταν γράμμα από κορίτσι πού τό γνώριζε και τ' αγαπούσε. Και τόσο γρήγορα, τόσο άπρόσκοπτα τό διάβασε — τό σούφριξε — σάν νάχε συνινημένο από χρόνια τό ίδιόφρυσμο έκείνο γράμμα, με τό στενόμακρο γωνιώδη γράμμα και με τις τέτρες.

«Η Κάριεν Σύβα έγραφε :
«Δεσποινίς,
«Τό γράμμα σας μου προξένησε χαρά ξεχωριστή. Σάς ευχαριστώ πολύ, πού είδισατε ν' ανταποκριθίτε, άμα είδατε την άγγελία μου. Αλλά σε ποιά τάχα περιοδικό ; Την δημοσίευσα σε δύο-τρία, κι' έτσι δεν ξέρω τώρα πού είνε τό ά γράμμα, νά σάς πω την άλήθεια, δεν άγαπώ, ός περιεχόμενο, κανέναν άπ' αυτά τά περιοδικά με τό ρομαντικό άνέκδοτο των άθλητων και μαντισμός, μα ούτε ο άθλητισμός, ο κινηματογράφος. Δεν είμαι πολύ τής εποχής κορίτσι. Τά παλαιά όμως γιά να παρακολουθώ λαιάς και τό χορομασκάρι τότε γιά νά νά υποβάλω στους άναγνώστες μιά έρωτική και πότε γιά νά ζητή-

— Όχι βέβαια ή πρόην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είπε το ψευδώνυμό του...
— Α, έτσι ;... Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δεν ξέρω νάχης καμιά ανηψία δεκαοκταετίδα...
— Ψευδώνυμο κι' αυτό...
— Α, έτσι ;... Μα ψευδώνυμο ποιάς ;...
— Ο Δήμος δεν μπόρεσε να βαστάξη :

— Δικό μου !
— Α ! Έκαμε ο Χαρίδημος, κι' έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.
— Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή ανηψία του... έαυτού μου. Η ανηψία άνωπαρική, ο έαυτός μου όμως... άπαρκτός. Έννοήστε τώρα ;
Ποτέ ο Χαρίδημος δεν έλεγε πως δεν έννοησε κάτι :
— Έννοησα, έννοησα... Αλλά, προς τί αυτή ή... πλαστοποροσεία ;
— Εμπέσεις να μάθης ;
— Φυσικά. Αφού έγραψα τό

Τρεις μόνο ήμέρες πέρασαν από τον έρωτα στο Ταχυδρομείο, με τό χέρι του πάλι, τό γράμμα του θεού, όταν έλαβε από τη Σύρα και δεύτερο, με τον ίδιο φάκελλο και με τό ίδιο γράμμα. Μόνο πού αυτό σημείωνε άπ' έξω : «Γιά την δεσποινίδα Δανάην».

σω από τις άναγνώστριες άλληλογραφία. Μ' αυτό τον τρόπο έχω κάνει μιά όραία συλλογή από κάρτες με τοπεία άπ' όλα τά μέρη της Έλλάδος (έδράβενσα κάποιον, άγνωστό μου, πού μου έστειλε Κερκυραϊκά, τά όρωότερ' άπ' όλα !) κι' έχω σήμερα άλληλογραφία με δέκα σχεδόν κορίτσια της ήλικίας μου, από τας Αθήνας, τας Πάτρας, τη Θεσσαλονίκη, την Πόλη, την Αλεξάνδρεια και τό Βόλο. Μου έγραψαν πολύ περισσότερα (έκκοσι, τριάντα) μα δεν άπάντησα σ' όλα. Πολλά δεν μου κίνησαν έξ άρχής κανένα ενδιαφέρον (μύλλον κοινοκοίτου) άλλα μου φάνηκαν μετμημεμένα άγόγια (ξέρετε, πολλοί τό συνιθίζουν αυτό, χάριν...δοκιμής) και σ' άλλα άπάντησα, μα δεν έξακολούθησα, γιατί ή γνωριμία, ύστερ' από δύο-τρία γράμματά, δεν με ικανοποιούσε. Αλλά κι' από τά κορίτσια, στά όποία έξακολούθησά να γράφω, μερικά, να σάς πω την άλήθεια, άρχισα να τά βαριέμαι. Είπε δυο φοιτήτριες από τη Θεσσαλονίκη, πού θέλουν καλά και σώνει να με κάμουν... κομμουνίστρια ! Είπε δυο άλλες, κορίτσια του κόσμου, από τας Αθήνας, πού δεν μου γράφουν παρά κοσμικά, διασεδάσεις, σκανδαλάκια (και δεν ξέρετε πώς τά συχαίνουμαι !) μα άλλη μου διηγείται αιδώς έρωτικές της περιπέτειες, άνούσιες κι' άσημαντες κτλ.

«Θα ήθε : Τί ;... τί ;... ρεύω ;... Όχι κι' εγώ δεν θά μπορούσα να τό προσδιορ. ω. Μου φάνηκε όμως πώς θά τό μρώ σε σάς, άμα διάβασα τό πρώτο σας γράμμα. Μου έίπε τόσο πολλά, τόσο όραία, άνάμεσα άπ' τις γραμμές του ! Μου άρεσε και τό γράμμαό σας κι' ή σκέψης σας, πού έχουν κάτι τό γερό, τό δυνατό, τό άρρενωπό. Μιά στιγμή, μάλιστα... Αλλά όχι, δεν είνε άνάγκη να σάς τό πω. Η ύποψία μου αυτή διαλύθηκε, σάς γράφα με κάθε εμπιστοσύνη κι' έχω μεγάλες έλπίδες πώς θά γίνουνε δυο φίλες αληθινές. Γιατί μου φαίνεται πώς οι χαρακτήρες μας ταιριάζουν. Σιγά-σιγά, ή και γρήγορα, θ' άφθω όλες τις άλλες και θ' άρρωσώθε σε σάς. Γιατί αυτός είνε ο σκοπός της άλληλογραφίας πού ζητήσα : ν' άποκτήσω μιά καλή, μιά αληθινή φίλη. Κι' όχι πολλές γνωριμίες. Πηγαίω τώρα κατά τη συμβουλή του Άποστόλου : Τά πάντα δοκιμάζετε, τό καλόν κατέχετε. Κι' έχω την ιδέα πώς όπως σάν έρωτα, έτσι και στη φίλια, υπάρχει κατ' άνάγκη άποκλειστικότητα. Όπως ένα κορίτσι δεν μπορεί ν' αγαπά πολλούς, παρά μόνον ένα — όταν αγαπά πολλούς, δεν αγαπά κανένα — έτσι δεν μπορεί νάχη και πολλές φίλες. Απ' όσες θά γνωρίσω, μιά μόνο θά κάνη φίλη αληθινή. Η άλλες θά μείνουν άπλές γνώριμες. Δεν συμφωνείτε ;

«Με ρωτάτε τί διαβάω κατά προτίμηση, σε τί ασχολούμαι, τί κλέβω έχω. Ναί, θά σάς μιλήσω γιά δ' αυτά. Θά σάς διηγηθώ και τη μικρή μου βιογραφία. Αλλά όχι σήμερα. Όχι τόσο γιατί δεν έχω καιρό (ό καιρός σήμερα είνε άθλιος και με κρατεί στο σπίτι), παρά γιατί φοβούμαι μή σάς έγραφα πολλά και μή σάς ζάλισα. Θά τελειώσω λοιπόν με μιά έρώτηση κι' εγώ (έχω τό λόγο μου) : Είστε έρωτευμένη ; Μήπως κι' άραβωνιασμένη ; Η, τουλάχιστο, σκέπτεσθε να παντρευθίτε γρήγορα ;

«Τέλος, με συγχωρείτε πού άρ-

γησα τόσο να σάς άπαντήσω. Δεν μπορώ να σάς πω την αληθινή ατία και δεν θέλω να μεταχειρισθώ μιά από τις συνηθισμένες προφάσεις. Έλπίζω όμως να μή με μισηθήτε και σεις και περιμένο γρήγορα ένα μεγάλο σας γράμμα.

«Μ' ευχαριστούς χαιρετισμούς.
Κάριεν Σύβα

«Εκείνο τό βράδυ ο Δήμος ήταν καλεσμένος σ' ένα τσάι. Θάβρισκε έκει πολλά όραία κορίτσια και νεαρές κυρίες και θά χόρευε, θά φλερτάριζε, θά περνούσε όραία... Προτίμησε όμως να μείνη στο σπίτι του, γιά να γράψη της Κάριεν Σύβα. Και ίδου τό γράμμα, πού της έκαμε πρώτα σε σχέδιο, με μο-

— Όχι βέβαια ή πρόην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είπε το ψευδώνυμό του...
— Α, έτσι ;... Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δεν ξέρω νάχης καμιά ανηψία δεκαοκταετίδα...
— Ψευδώνυμο κι' αυτό...
— Α, έτσι ;... Μα ψευδώνυμο ποιάς ;...
— Ο Δήμος δεν μπόρεσε να βαστάξη :

— Δικό μου !
— Α ! Έκαμε ο Χαρίδημος, κι' έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.
— Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή ανηψία του... έαυτού μου. Η ανηψία άνωπαρική, ο έαυτός μου όμως... άπαρκτός. Έννοήστε τώρα ;
Ποτέ ο Χαρίδημος δεν έλεγε πως δεν έννοησε κάτι :
— Έννοησα, έννοησα... Αλλά, προς τί αυτή ή... πλαστοποροσεία ;
— Εμπέσεις να μάθης ;
— Φυσικά. Αφού έγραψα τό

Τρεις μόνο ήμέρες πέρασαν από τον έρωτα στο Ταχυδρομείο, με τό χέρι του πάλι, τό γράμμα του θεού, όταν έλαβε από τη Σύρα και δεύτερο, με τον ίδιο φάκελλο και με τό ίδιο γράμμα. Μόνο πού αυτό σημείωνε άπ' έξω : «Γιά την δεσποινίδα Δανάην».

Τι περίεργο πράγμα ! 'Ο Δήμος τό άνοιξε με παλιό, σάν νάταν γράμμα από κορίτσι πού τό γνώριζε και τ' αγαπούσε. Και τόσο γρήγορα, τόσο άπρόσκοπτα τό διάβασε — τό σούφριξε — σάν νάχε συνινημένο από χρόνια τό ίδιόφρυσμο έκείνο γράμμα, με τό στενόμακρο γωνιώδη γράμμα και με τις τέτρες.

«Η Κάριεν Σύβα έγραφε :
«Δεσποινίς,
«Τό γράμμα σας μου προξένησε χαρά ξεχωριστή. Σάς ευχαριστώ πολύ, πού είδισατε ν' ανταποκριθίτε, άμα είδατε την άγγελία μου. Αλλά σε ποιά τάχα περιοδικό ; Την δημοσίευσα σε δύο-τρία, κι' έτσι δεν ξέρω τώρα πού είνε τό ά γράμμα, νά σάς πω την άλήθεια, δεν άγαπώ, ός περιεχόμενο, κανέναν άπ' αυτά τά περιοδικά με τό ρομαντικό άνέκδοτο των άθλητων και μαντισμός, μα ούτε ο άθλητισμός, ο κινηματογράφος. Δεν είμαι πολύ τής εποχής κορίτσι. Τά παλαιά όμως γιά να παρακολουθώ λαιάς και τό χορομασκάρι τότε γιά νά νά υποβάλω στους άναγνώστες μιά έρωτική και πότε γιά νά ζητή-

— Όχι βέβαια ή πρόην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είπε το ψευδώνυμό του...
— Α, έτσι ;... Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δεν ξέρω νάχης καμιά ανηψία δεκαοκταετίδα...
— Ψευδώνυμο κι' αυτό...
— Α, έτσι ;... Μα ψευδώνυμο ποιάς ;...
— Ο Δήμος δεν μπόρεσε να βαστάξη :

— Δικό μου !
— Α ! Έκαμε ο Χαρίδημος, κι' έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.
— Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή ανηψία του... έαυτού μου. Η ανηψία άνωπαρική, ο έαυτός μου όμως... άπαρκτός. Έννοήστε τώρα ;
Ποτέ ο Χαρίδημος δεν έλεγε πως δεν έννοησε κάτι :
— Έννοησα, έννοησα... Αλλά, προς τί αυτή ή... πλαστοποροσεία ;
— Εμπέσεις να μάθης ;
— Φυσικά. Αφού έγραψα τό

Τρεις μόνο ήμέρες πέρασαν από τον έρωτα στο Ταχυδρομείο, με τό χέρι του πάλι, τό γράμμα του θεού, όταν έλαβε από τη Σύρα και δεύτερο, με τον ίδιο φάκελλο και με τό ίδιο γράμμα. Μόνο πού αυτό σημείωνε άπ' έξω : «Γιά την δεσποινίδα Δανάην».

— Όχι βέβαια ή πρόην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είπε το ψευδώνυμό του...
— Α, έτσι ;... Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δεν ξέρω νάχης καμιά ανηψία δεκαοκταετίδα...
— Ψευδώνυμο κι' αυτό...
— Α, έτσι ;... Μα ψευδώνυμο ποιάς ;...
— Ο Δήμος δεν μπόρεσε να βαστάξη :

— Δικό μου !
— Α ! Έκαμε ο Χαρίδημος, κι' έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.
— Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή ανηψία του... έαυτού μου. Η ανηψία άνωπαρική, ο έαυτός μου όμως... άπαρκτός. Έννοήστε τώρα ;
Ποτέ ο Χαρίδημος δεν έλεγε πως δεν έννοησε κάτι :
— Έννοησα, έννοησα... Αλλά, προς τί αυτή ή... πλαστοποροσεία ;
— Εμπέσεις να μάθης ;
— Φυσικά. Αφού έγραψα τό

Τρεις μόνο ήμέρες πέρασαν από τον έρωτα στο Ταχυδρομείο, με τό χέρι του πάλι, τό γράμμα του θεού, όταν έλαβε από τη Σύρα και δεύτερο, με τον ίδιο φάκελλο και με τό ίδιο γράμμα. Μόνο πού αυτό σημείωνε άπ' έξω : «Γιά την δεσποινίδα Δανάην».

Τι περίεργο πράγμα ! 'Ο Δήμος τό άνοιξε με παλιό, σάν νάταν γράμμα από κορίτσι πού τό γνώριζε και τ' αγαπούσε. Και τόσο γρήγορα, τόσο άπρόσκοπτα τό διάβασε — τό σούφριξε — σάν νάχε συνινημένο από χρόνια τό ίδιόφρυσμο έκείνο γράμμα, με τό στενόμακρο γωνιώδη γράμμα και με τις τέτρες.

«Η Κάριεν Σύβα έγραφε :
«Δεσποινίς,
«Τό γράμμα σας μου προξένησε χαρά ξεχωριστή. Σάς ευχαριστώ πολύ, πού είδισατε ν' ανταποκριθίτε, άμα είδατε την άγγελία μου. Αλλά σε ποιά τάχα περιοδικό ; Την δημοσίευσα σε δύο-τρία, κι' έτσι δεν ξέρω τώρα πού είνε τό ά γράμμα, νά σάς πω την άλήθεια, δεν άγαπώ, ός περιεχόμενο, κανέναν άπ' αυτά τά περιοδικά με τό ρομαντικό άνέκδοτο των άθλητων και μαντισμός, μα ούτε ο άθλητισμός, ο κινηματογράφος. Δεν είμαι πολύ τής εποχής κορίτσι. Τά παλαιά όμως γιά να παρακολουθώ λαιάς και τό χορομασκάρι τότε γιά νά νά υποβάλω στους άναγνώστες μιά έρωτική και πότε γιά νά ζητή-

— Όχι βέβαια ή πρόην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είπε το ψευδώνυμό του...
— Α, έτσι ;... Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δεν ξέρω νάχης καμιά ανηψία δεκαοκταετίδα...
— Ψευδώνυμο κι' αυτό...
— Α, έτσι ;... Μα ψευδώνυμο ποιάς ;...
— Ο Δήμος δεν μπόρεσε να βαστάξη :

— Δικό μου !
— Α ! Έκαμε ο Χαρίδημος, κι' έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.
— Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή ανηψία του... έαυτού μου. Η ανηψία άνωπαρική, ο έαυτός μου όμως... άπαρκτός. Έννοήστε τώρα ;
Ποτέ ο Χαρίδημος δεν έλεγε πως δεν έννοησε κάτι :
— Έννοησα, έννοησα... Αλλά, προς τί αυτή ή... πλαστοποροσεία ;
— Εμπέσεις να μάθης ;
— Φυσικά. Αφού έγραψα τό

Τρεις μόνο ήμέρες πέρασαν από τον έρωτα στο Ταχυδρομείο, με τό χέρι του πάλι, τό γράμμα του θεού, όταν έλαβε από τη Σύρα και δεύτερο, με τον ίδιο φάκελλο και με τό ίδιο γράμμα. Μόνο πού αυτό σημείωνε άπ' έξω : «Γιά την δεσποινίδα Δανάην».

Τι περίεργο πράγμα ! 'Ο Δήμος τό άνοιξε με παλιό, σάν νάταν γράμμα από κορίτσι πού τό γνώριζε και τ' αγαπούσε. Και τόσο γρήγορα, τόσο άπρόσκοπτα τό διάβασε — τό σούφριξε — σάν νάχε συνινημένο από χρόνια τό ίδιόφρυσμο έκείνο γράμμα, με τό στενόμακρο γωνιώδη γράμμα και με τις τέτρες.

«Η Κάριεν Σύβα έγραφε :
«Δεσποινίς,
«Τό γράμμα σας μου προξένησε χαρά ξεχωριστή. Σάς ευχαριστώ πολύ, πού είδισατε ν' ανταποκριθίτε, άμα είδατε την άγγελία μου. Αλλά σε ποιά τάχα περιοδικό ; Την δημοσίευσα σε δύο-τρία, κι' έτσι δεν ξέρω τώρα πού είνε τό ά γράμμα, νά σάς πω την άλήθεια, δεν άγαπώ, ός περιεχόμενο, κανέναν άπ' αυτά τά περιοδικά με τό ρομαντικό άνέκδοτο των άθλητων και μαντισμός, μα ούτε ο άθλητισμός, ο κινηματογράφος. Δεν είμαι πολύ τής εποχής κορίτσι. Τά παλαιά όμως γιά να παρακολουθώ λαιάς και τό χορομασκάρι τότε γιά νά νά υποβάλω στους άναγνώστες μιά έρωτική και πότε γιά νά ζητή-

Τό διάβασε γρήγορα, άπρόσκοπτα, τό ρούφηξε...

τό μάτι μου την άγγελία σας στο χαρτί του τυλίγματος, πού ήταν ένα φύλλο σχισμένο από άγνωστό μου δλωσδύλου περιοδικό. Να μου συχωρέστε, παρακαλώ, τό άθωο μου ψευτιάκι : Σάς τό είπα «άγαπημένο μας», με την ιδέα πώς τό διάβασε και τό αγαπάτε, γιά να σάς διαθέσω πού καλά σε μένα... Τώρα πού δεν έχω άνάγκη άπ' αυτό, γιά να κρίνετε πώς έχουμε τά ίδια γούστα, σάς λέω όλη την αλήθεια. Μόνο γιάτί μου έκαμ' έντίποισι ή άγγελία σας, προσπάθησα να βρω τον τίτλο του περιοδικού. Μα δεν τό κατόρθωσα, γιατί δεν ύπρχε πουθενά σ' εκείνο τό σχισμένο φύλλο.

«Υπάρχει όμως, στην άλλη σελίδα, μιά όραία εικόνα. Ήταν ή φωτογραφία της Φάννυ Χάρολδ, πού δεν έχω άνάγκη άπ' αυτό, γιά να κρίνετε πώς έχουμε τά ίδια γούστα, σάς λέω όλη την αλήθεια. Μόνο γιάτί μου έκαμ' έντίποισι ή άγγελία σας, προσπάθησα να βρω τον τίτλο του περιοδικού. Μα δεν τό κατόρθωσα, γιατί δεν ύπρχε πουθενά σ' εκείνο τό σχισμένο φύλλο.

«Υπάρχει όμως, στην άλλη σελίδα, μιά όραία εικόνα. Ήταν ή φωτογραφία της Φάννυ Χάρολδ, πού δεν έχω άνάγκη άπ' αυτό, γιά να κρίνετε πώς έχουμε τά ίδια γούστα, σάς λέω όλη την αλήθεια. Μόνο γιάτί μου έκαμ' έντίποισι ή άγγελία σας, προσπάθησα να βρω τον τίτλο του περιοδικού. Μα δεν τό κατόρθωσα, γιατί δεν ύπρχε πουθενά σ' εκείνο τό σχισμένο φύλλο.

«Υπάρχει όμως, στην άλλη σελίδα, μιά όραία εικόνα. Ήταν ή φωτογραφία της Φάννυ Χάρολδ, πού δεν έχω άνάγκη άπ' αυτό, γιά να κρίνετε πώς έχουμε τά ίδια γούστα, σάς λέω όλη την αλήθεια. Μόνο γιάτί μου έκαμ' έντίποισι ή άγγελία σας, προσπάθησα να βρω τον τίτλο του περιοδικού. Μα δεν τό κατόρθωσα, γιατί δεν ύπρχε πουθενά σ' εκείνο τό σχισμένο φύλλο.

«Υπάρχει όμως, στην άλλη σελίδα, μιά όραία εικόνα. Ήταν ή φωτογραφία της Φάννυ Χάρολδ, πού δεν έχω άνάγκη άπ' αυτό, γιά να κρίνετε πώς έχουμε τά ίδια γούστα, σάς λέω όλη την αλήθεια. Μόνο γιάτί μου έκαμ' έντίποισι ή άγγελία σας, προσπάθησα να βρω τον τίτλο του περιοδικού. Μα δεν τό κατόρθωσα, γιατί δεν ύπρχε πουθενά σ' εκείνο τό σχισμένο φύλλο.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Τό ΜΕΓΑΛΟ ΔΕΛΤΑΙΟ των περιοδικών μας «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ». Είπε άνωτερο και πλέον πλεισιονάροχον από τά των εφημερίδων, διότι δεν είσθε άναγκασμένοι να κόψετε ύπερκεντό δελτία, γιά να πάρετε τά πλούσια δώρα του, άλλα μένον 38 δελτία, 19 του «Μπουκέτου» και 19 της «Οικογενείας».

Τό νού σας λοιπόν !...

Η τύχη είνε με τό μέρος σας.

Δανάη
(Ακολουθεί)

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΠΑΛΗ Μ' ΕΝΑ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟ

ΜΑ ΒΡΟΥΚΕ

ΚΥΝΗΓΙ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

[Άρθρο του Μωρίς Ντεκομπρά και του Μισέλ Ντελιν]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αντάρτες Κθάγιας, κρυμμένοι ανάμεσα στα δέντρα ενός λόφου, πάνω από την απέναντι όχθη του ποταμού, τους πυροβολούσαν με όμαδικα πυρά.

Ο Χώγουελ δεν έδεχόταν. Αποφάσισε να περάσει με τους άντρες του το ποτάμι και να καταδιώξει τους αντάρτες. Αλλά με μεγάλη του λύπη είδε πως η πυρόγος που βρήκε στην όχθη, ήταν όλες τρυπημένες από τους επαναστάτες. Να υποχωρήσει δεν ήθελε. Αλλά πώς να περάσουν στην αντίκρουση όχθη να κυνηγήσουν τους αντάρτες και να σώσουν την κυρία Κάμα, που είχαν πληρώσει φορτές πως κάποιος εκεί έκοιμόταν.

Ένα μέσον υπήρχε. Να περάσει κάποιος κολυμπώντας το ποτάμι, να φτάσει στην άλλη όχθη, να πάρει μια από τις πυρόγες που ήταν εκεί αραγμένες, να γυρίσει και να περάσει ύστερα δολοκλήρο το απόσπασμα με την πυρόγα. Μά το πέρας του ποταμού δεν ήταν υπόθεσι εύκολη. Εκτός από τις σφαίρες των Κθάγιας, εκινδύνευαν, ύπνοιοι το απότομο ύψος, να παρασυρθεί από τις δίνες του ποταμού που ήταν πολλές στο στενό εκείνο μέρος.

Ο λοχαγός Χώγουελ επόναζε τους άντρες του και τους ρώτησε ποιος θ' αποφάσιζε να περάσει κολυμπώντας το ποτάμι.

Κανείς δεν απάντησε. Τότε πεισιμωμένος, εγρύθησε κι' έπεσε ίδιος στο ποτάμι. Μάταια οι αξιωματικοί του θέλησαν να τον συγχωρήσουν.

Κολυμπώντας γρήγορα άκουα κρύνηται από την όχθη, ενώ τουφεκίδι των Κθάγιας από την απέναντι όχθη εδυνάμωνε.

Πέντ-έξη άντρες του είχαν πεισει άλλους νεκροί και τραυματίαι. Οι άλλοι έβριζαν πυρά όμακον για ν' απασχολήσουν τους Κθάγιας. Έντομαεταξύ ο Χώγουελ προχωρούσε κολυμπώντας άρρωστο.

Θάγε περάσει τα δυο τρίτα σχεδόν του πλάτους του ποταμού και οι στρατιώτες του, ένθουσιασμένοι από τη γενναϊότητα του αρχηγού των άρχισαν να ζητωκραυγάζουν, όταν άξαφνα, ένας από τους αξιωματικούς, που παρακολουθούσε πιά γένουνα με τα κιάλια, άφρασε μία κραυγή φοβικής.

Λίγα μέτρα πίσω από το Χώγουελ επρόβαλε το πελώριο στόμα ενός μεγάλου κροκοδείλου. Ο κολυμπητής ήταν χαμένος!

Ο αξιωματικός μη μπορούντας

να βοηθήσει με κανέναν τρόπο το λοχαγό του, έμπηξε μία δυνατή φωνή.

—Λοχαγέ μου, πρόσεχε!... Ο Χώγουελ εγρύρισε πίσω κεφάλι, να ιδεί τι έσημάνει, φωνή εκείνη κι' είδε τον κροκοδείλο.

Τότε άρχισε να βουτά στο νερό, να κολυμπά μακροβούτι, όσο βασταύουν η αναπνοή του και πάλι να βγαίνει στην επιφάνεια. Μά ο κροκοδείλος παρακολουθούσε τα κινήματά του, χτυπώντας μανιασμένα με την ουρά του το νερό.

Ο αξιωματικός με τα κιάλια παρακολουθούσε με αγωνία το κολυμπητή αυτό. Οι στρατιώτες, χωρίς να διακρίνουν καλά-καλά τί συνέβαινε από την ταραχή των

ουλοβούν.

Ευτυχώς όμως, μία από τις σφαίρες τους επέτυχε τυχαίως, όχι τον Χώγουελ, μά τον κροκοδείλο στο μάτι. Τό θηρίο, πληγωμένο θανάσιμα εδούτηξε για να μην ξαναβγή στην επιφάνεια. Επρόφτασε όμως ν' αρπάξει το Χώγουελ από το πόδι, τον έσυρε μαζύ του προς το βυθό και τα δόντια του άνοιξαν μία φοβερή πληγή στο πόδι.

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια ο λοχαγός κατώρθωσε να βγάλει το πόδι του από τα δόντια του θηρίου και ν' ανέβη στην επιφάνεια, ενώ το αίμα της πληγής του έκοκκινίζε γύρω τα νερά.

Κολυμπώντας κατόπιν, έφτασε τέλος στην απέναντι όχθη. Μά,

του αίματος. Έφοβούντο οι γιατροί μήπως χρειαστεί να του κόψουν το πόδι.

Μά ευτυχώς δεν παρουσιάστηκε καμία επιπλοκή κι' ο λοχαγός Χώγουελ βγήκε σώος και άκέραιος απ' αυτή την περιπέτεια.

Η κυρία Κάμα, όμως, η γυναίκα του άρχηγού της αμερικανικής αποστολής, μ' όλες τις κατωπιές έβρυνε, δεν βρέθηκε πουθενά. Την κατασπαράξαν τα θηρία μέσα στη ζούγκλα. Την έφαξαν οι Κθάγιας, ανακαλύπτοντάς την; Ποιος ξέρει...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΚΥΝΗΓΙ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

(Άρθρον του ΜΙΣΕΛ ΝΤΕΛΙΝ)

Ο Ρώσος ύπολοχαγός Μπουλάτοβιτς με την ορνιδάντζα του, έναν άφοσιωμένον Κοζάκο, Ζελενούκιν ονόματι, ακολουθούμενος κι' από καμιά είκοσιάρια ίθαγενείς από τα μέρη της Αδριατικής, άνεχώρησε το καλοκαίρι για την χώρα της Κάφρας, για να κυνηγήσει ελέφαντες. Όταν έπροχώρησαν άρκετά μέσα στη ζούγκλα, ένα πρωί, από το ύψος ενός λόφου, στον οποίο είχαν κατασκευάσει το βράδυ, είδαν μέσα στο δάσος, που άπλωνόταν πυκνό κι' άπέραντο έμπρός τους, μία πολυύριμη, αγέλη παχυδέρων.

Απ' όλα τα θηρία ο ελέφας είναι το τρομερότερο. Συνήθως δεν επιτίθεται, άλλ' όταν προσβληθεί και δεν μπορεί να σωθεί με τη φυγή, είναι εξαιρετικά επικίνδυνος. Άνθρωπο, ζώο, ό,τι βρει μπροστά του θά τ' αταλαπατήση με τα δαεαία του πόδια, θά τ' αχμή λυώμα! Έκείνο που καθιστά ιδίως τον ελέφαντα πιο επικίνδυνον, είναι ότι δύσκολα σκοτώνεται. Τό παχύ σκληρό δέρμα του είναι μία άσπίδα άδιαπέραστη από σφαίρες μικρών όπλων, η χοντράει δέ επίσης σάκας το σώματός του προφυλάχουν τα εϋθικτα όργανά του. Μία βαρεία σφαίρα νέον επαναληπτικού όπλου στο μέτωπο, ή πίσω από τ' αϋτί έαπλώνει τον ελέφαντα κάτω κεραυνοπληκτο, μά μία τέτοια βολή δεν είναι πάντα εύκολη, εκτός αϋτού δέ και στο κεφάλι να τον πάρη ή σφαίρα δεν σπάνει πάντοτε ός τον εγκέφαλο. Είναι τέτοια ή κατασκευή του κρανίου του ελέφαντος, ώστε πολλές φορές ή σφαίρα περνάει πάνω από τον εγκέφαλο και έσφαιρώνεται μέσα στα οστά. Έτσι είναι δύσκολο να πέ-

Κυνήγι ελεφαντος

νερών κατάλαβαν πως κάποιος κινδύνος άπειλούσε το λοχαγό τους κι' είχαν παγώσει από τον τρόμο.

Ο αξιωματικός είδε σε κάποια στιγμή τον Χώγουελ να βυθίζεται και κοντά του να βουτάει και ο κροκοδείλος.

Ο αξιωματικός άρχισε να ξαναβγή στην επιφάνεια. Τόν άρπαξε άραγε ο κροκοδείλος; Η καρδιά του αξιωματικού είχε σταματήσει. Άξαφνα το κεφάλι του Χώγουελ επρόβαλε επάνω από τα νερά, τα όποια ήταν κοκκινισμένα. Με τρόπο έπεριμεναν πλέον να ιδούν να προσβάλει και το κεφάλι του κροκοδείλου, μά τό έσπετο δεν ξαναβγήκε πια.

Τί είχε συμβεί; Οι Κθάγιας, βλέποντες τον αξιωματικό μας να κολυμπά προς το μέρος τους, άρχισαν να τον πυ-

απογοητευμένος είδε πως και τις πυρόγες που ήταν εκεί δεμένες, τις είχαν τρυπήσει οι Κθάγιας, κι' έτσι ήταν πια άχρηστες.

Έκάθισε τότε στην όχθη και μ' ένα τον κίνδυνο, που διέτρεχε από τις σφαίρες των Κθάγιας, έδεσε την πληγή του με χόρτα και σε λίγο ρίχτηκε πάλι στο νερό. Έπέρασε κολυμπώντας το ποτάμι, χωρίς άλλο δυσάρεστο επεισόδιον, εκτός από τις σφαίρες των Κθάγιας που έσφύριζαν γύρω του κι' έσφαταν στο νερό σαν βροχή.

Οι άντρες του τον εδέχτηκαν μ' ένθουσιασμό κι' εκδηλώσεις σεβασμού. Τόν μετέφεραν γρήγορα στη βάση και τον έβαλαν στο νοσοκομείο. Υπήρχε μεγάλη κίνηση γιά τή ζωή του, γιατί συνήθως ή πληγή από το δάγκωμα του κροκοδείλου φέρει δηλητηρίαση

ση με την πρώτη βολή ένας ελέφας, όταν δέ πληγωθή, άγριεύει και είναι τρομερός στη λύσσα της άμύνης του. Ο άφρικανός ελέφας είναι και μεγαλύτερος και άγριότερος του άσιατικού.

Γιά τους ίθαγενείς ο φόβος είναι ελέφαντος είναι ύπόθεσι πολύ σπουδαία. Δεν είναι μόνον οι πολύτιμοι χαλιδόντες του. Τό έμποριο του ελεφαντοστού, τον περασμένο μόνον αιώνα, άρχισε μεταξύ των ίθαγενών. Τό κρέας του ελέφαντος, τους ενδιαφέρει πιο πολύ.

Ένας σκοτωμένος ελέφας προμηθεύει κρέας για πολλούς ανθρώπους και για πολλές ήμέρες. Τό δέρμα του επίσης χρειάζεται για την κατασκευή διαφόρων αντικειμένων, τό δέ λίπος του τό χρησιμοποιούν για τή φαγητά τους.

Οι ίθαγενείς κυνηγούν τους ελέφαντας, τους πίνουν συνήθως σε παγίδες. Η παγίδα αυτές είναι μεγάλοι λάκκοι που σκάβουν στα μονοπάτια απ' τα όποια περνούν οι ελέφαντες και τότε σκεπάζουν ύστερα με κλαριά και χόρτα. Όταν ένας ελέφας πέσει σε μία τέτοια παγίδα, τον σκοτώνουν ύστερα εκ του άσφαλου με άκόντια και βέλη.

Άλλοι κυνηγούν τους ελέφαντες είτε πεζοί, καθάλα σε γρήγορα άλογα. Τους επιτίθενται εκ των ύψων και κόβουν με μία σπαθιά τον τένοντα των πινών, ποδιών του ζώου, τό όποιο πέφτει άμέσως σχεδόν, μήν μπορώντας ούτε να τρέξει, ούτε να σταθί στα πόδια του.

Αυτό είναι το πιο παλιό λαχάριστο κυνήγι ελέφαντος, μά λίγοι μεταξύ των ίθαγενών είναι οι τολμηρότεροι και επιτήδειοι που τό αποφασίζουν.

Οι ίθαγενείς, που έχουν ο ύπολοχαγός Μπουλάτοβιτς μαζύ του, ήσαν διαλεγμένοι μεταξύ των καλύτερων κυνηγών. Έξεκίνησαν λοιπόν και προχωρώντας αντίθετα από τον άνεμο, ώστε να μην τους πάρουν μυρουδιά οι ελέφαντες, πλάισαν την αγέλη με τον σκοπό της έπιτεθύν. Έπικίνδυνον βέβαια παίγνιό. Γιατί ή αγέλη ήταν πολυάριθμη. Μά οι κυνηγοί θά ξεμονάχιζαν μερικούς μόνον ελέφαντας και θά τους παρέλυαν κόβοντάς τους τους τένοντες των πινών ποδιών.

Τό δάσος ήταν τόσο πυκνό, ώστε με δυσκολία προχωρούσαν οι ίθαγενείς, ακολουθώντας τα μονοπάτια που είχαν ανοίξει οι ελέφαντας και θά τους παρέλυαν κόβοντάς τους τους τένοντες των πινών ποδιών.

Τό δάσος ήταν τόσο πυκνό, ώστε με δυσκολία προχωρούσαν οι ίθαγενείς, ακολουθώντας τα μονοπάτια που είχαν ανοίξει οι ελέφαντας και θά τους παρέλυαν κόβοντάς τους τους τένοντες των πινών ποδιών.

Ένας μόνον ελέφας έμεινε πλαγισμένος, κάτω από το δέντρο. Ο Μπουλάτοβιτς με τον ίθαγενή που τον ακολουθούσε, έπρεξαν προς το μέρος εκείνο. Κι' άξαφνα ο ίθαγενής φώναξε με φωνή αλλοιωμένη από την τρούαρά: —Νάτος! Νάτος!...

Ο ελέφας, ελαφρά πληγωμένος, ήταν κρυμμένος πίσω από ένα χονδρό κορμό δέντρου, κι' όταν κατάλαβε πως τον άντελλήθησαν, έβγαλε την προδοσία και την

βοήκων πια εκεί. Είχαν φύγει και είχαν εξαφανισθή. Η συνοδεία ακολουθούσε τα ίχνη τους, βαδίζοντας με προσοχή.

Άξαφνα ένας ίθαγενής εστάθηκε κι' έδειξε με τό δάγκυλο, εκεί, πολύ κοντά, ένα σκούρον όγκο που τους έκοβε τον δρόμο σαν τοίχος. Ήταν ένας ελέφας.

Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο του, αν και δεν τους έρχότανε βολικά να σκοπεύσουν τό θηρίο σε καίριο σημείο του σώματός του, έπυροβόλησαν ώστόσο άμέσως.

Τό δάσος άντήχησεν από τους πυροβολισμούς. Η αγέλη των ελεφάντων που βρισκόταν εκεί κοντά, κατελήφθη από πανικό κι' έτράπη εις φυγήν, με φοβερό θρόμβο, άνάμεσα στα πυκνά δένδρα.

Ο Μπουλάτοβιτς είχε πληρώσει τον ελέφαντα, μά όχι, θανάσιμα. Τό παχύδερμο βγάζοντας φοβερές κραυγές πόνου ακολουθούσε τα άλλα κι' εξαφανίστηκε μέσα στο δάσος.

Ο Μπουλάτοβιτς με τους ίθα-

γορά του στον άέρα, και ώρμησεν εναντίον τους.

Ο Μπουλάτοβιτς έφερε γρήγορα τό όπλο στον ώμο του, έσκόπευσε κι' έπυροβόλησε. Τό παχύδερμο έπεσε κάτω σαν κεραυνοπληκτο.

Γιά περισσότερη ασφάλεια ο Μπουλάτοβιτς τοβήριξε μία σφαίρα ακόμα πίσω σ' αϋτί καθώς ήταν έαπλωμένο και κατόπιν, σύμφωνα με τή συνήθεια των ίθαγενών έκοψε τα τρόπαια, δηλαδή την άκρη της προδοσίας του, τ' αϋτιά και την ουρά του. Ο ελέφας αϋτός ήταν θηλυκός κι' είχε φράινεται νεογέννητο μικρό, γιατί από τους μαστούς του έτρεχε γάλα.

Ο Μπουλάτοβιτς, θέλοντας να φωτογραφήσει τό σκοτωμένο παχύδερμο πάλι έλθουν οι άλλοι κυνηγοί και τό γδάρουν, έστειλε τον ίθαγενή που τον ακολουθούσε στον καταυλισμό να φέρη τή φωτογραφική μηχανή του.

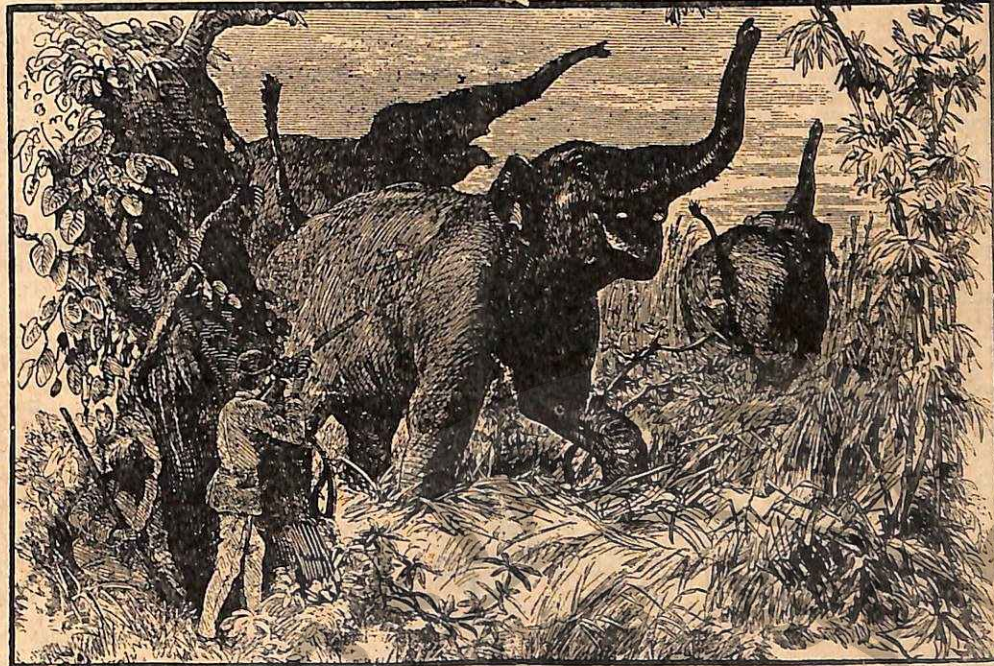
Δεν είχε περάσει όμως πολλή ώρα, όταν άξαφνα άκουσε τούφεκιές μέσα στο δάσος και κραυγές των ίθαγενών, που του έφώναζαν

πο με τα μικρά γυαλιστερά μάτια του κι' είχε σπρώσει ψηλά την ουρά και την προδοσία του, της οποίας την άκρη εδίδλωνε, σαν να έτοιμαζόταν να την εξαπολύσει εναντίον του. Λίγο ακόμα κι' ήταν χαμένος ο Μπουλάτοβιτς. Μά α' ένα κίνημα ταχύ σαν αστραπή, με ασφάλεια και σταθερότητα, που μόνο ή συναισθησι του εσχάτου κινδύνου μπορεί να δώσει στον άνθρωπο, έσκόπευσε τον ελέφαντα στο μέτωπο κι' έπυροβόλησε. Τό παχύδερμο έπεσαν άμέσως νεκρό με βαρύ γροθιο...

Μά δεν επρόλαβε ν' αναπνήσει ο Μπουλάτοβιτς. Γιατί από τό μονοπάτι άριστερά του επρόβαλεν άλλος ελέφας και πίσω απ' αϋτόν άλλος, κι' άλλος, δολοκλήρη ή αγέλη τρέχοντας με φρενιασμένο καλπασμο κατέπαυν τον. Ήσαν πια χαμένοι!

Ο φόβος του παρέλυσε τα χέρια και τα γόνατα. Να πυροβολήσει; Δεν θά έπρόφτανε να σκοτώσει παρά ένα μόνο ζώο και στή στιγμή τ' άλλα θά τον έκαναν λυώμα...

Μά τή στιγμή εκείνη, εφάνηκεν ο ίθαγενής, ποδχε στείλει να φέρη τή φωτογραφική μηχανή. Είχε άκούσει τις τούφεκιές, μά δεν επρόλαβε ν' αντίληφθί από ποιά μέρος ήταν ο κίνδυνος και πριν προλάβει να κρυφθί, τον είδαν οι ελέφαντες και νομίζοντας πως αϋτός ήταν ο πιο επικίνδυνος εχθρός, άλλαξαν κατεύθυνσι και ώρμησαν εναντίον του. Ο δυστυχισμένος ίθαγενής, βλέποντας τον κίνδυνο, θέλησε να παραισθή και να κρυφθί, μά οι θάυνοι ήταν πυκνοί και πριν προφθάσει ν' ανοίξη δρόμο προς τα πλάγια, άνάμεσα στους θάμνους, δολοκλήρη ή αγέλη επέρασε με φοβερό θρόμβο και τρούμερές κραυγές από πάνω του. Ο Μπουλάτο-

Η αγέλη των ελεφάντων κατελήφθη από πανικό και έτράπη εις φυγήν...

γενείς ώρμησαν τότε τρέχοντας άνάμεσα στους θάμνους και τ' άνέδρα. Κι' όταν έφτασαν στο ύψος ενός λόφου, είδαν στην απέναντι όχθη ενός μικρού ποταμού, μέσα σ' ένα ξεφωτο τό δάσος, την αγέλη των ελεφάντων. Η απόστασι δεν ήταν μεγάλη. Ο Μπουλάτοβιτς έγονάτισε και άρχισε να πυροβολή. Οι ελέφαντες, σαστισμένοι από τους πυροβολισμούς, έμειναν μερικές στιγμές ακίνητοι.

Έσπερα, έφυγαν κι' εξαφανίστηκαν μέσα στο δάσος, βγάζοντας διαπεραστικές κραυγές.

Ένας μόνον ελέφας έμεινε πλαγισμένος, κάτω από το δέντρο.

Ο Μπουλάτοβιτς με τον ίθαγενή που τον ακολουθούσε, έπρεξαν προς το μέρος εκείνο. Κι' άξαφνα ο ίθαγενής φώναξε με φωνή αλλοιωμένη από την τρούαρά:

—Νάτος! Νάτος!...

Ο ελέφας, ελαφρά πληγωμένος, ήταν κρυμμένος πίσω από ένα χονδρό κορμό δέντρου, κι' όταν κατάλαβε πως τον άντελλήθησαν, έβγαλε την προδοσία και την

να φύγη γιατί όλη ή αγέλη των ελεφάντων επήγαινε κατέπαυν του. Κοντά στον σκοτωμένο ελέφαντα υπήρχεν ένα πελώριο δέντρο, τό όποιο ή ρίζες έξέχονταν εγχεματίζαν ένα κολώνα σαν φωλιά. Τό μονοπάτι των ελεφάντων ήταν άριστερό του Μπουλάτοβιτς, μά από τό μέρος αϋτό δ δρόμος ήταν σχεδόν φραγμένος από θάμνους, ενώ δεξιά ή βλάστησι ήταν άραιότερη. Ο Μπουλάτοβιτς κατέφυγε τότε άνάμεσα στις ρίζες, αγωνιώντας γιατί δεν ήξερε από ποιά μέρος θά ξεπρόβαλε ή αγέλη των ελεφάντων.

Άξαφνα ο Μπουλάτοβιτς είδε δεξιά του και πολύ κοντά ένα πελώριο κεφάλι με πλατεία μέγλα αϋτιά να προσβάλει και άμέσως φανερώθηκε μπροστά του ο νικάντιος όγκος ενός ελέφαντος. Τό παχύδερμο τον είχε προσπεράσει χωρίς να τον ιδεί στην αρχή, μά άποτομάς έκαμε μεταβολή, εγρύρισε πίσω κι' εστάθηκε, σε μικρή απ' αϋτόν απόστασι, άγριέμένο. Εκύτταξε τον άνθρω-

πο, που εσώθηκεν έτσι, έριξε έν απεπαλήθεσ τούφεκιές εναντίον των θηρίων, μά όλον τον κίνδυνο που άπέρχε να ξαναγυρίσουν εναντίον του, επλήρωσεν ένα, αλλά αϋτό δεν έσωσε τον σωτήρα του ίθαγενή.

Όταν έφτασε κοντά του, θελήε μπροστά στα πόδια του μία κατωμένη μάλα, όπου δεν διακρινότανε τίς εϋτε προσώποι, οϋτε κεφάλια!

Σε λίγο ο Μπουλάτοβιτς άνταμάθηκε με τους άλλους ίθαγενείς, που ακολουθώντας τον Κοζάκο του είχαν σκοτώσει κι' αϋτό ένα ελέφαντα, μά άφησαν στον τόπο της μάχης δυο νεκρούς και τρεις τραυματίες από τους συντρόφους του. Ένθουζαν χαμένο τον ύπολοχαγό κι' όταν τον είδαν στον αέρα αβλαβή, εσδηλώσαν τή χαρά τους, με κραυγές και κινήσεις, ικανές να παραλύσουν από φόβο όποιον δεν έξέρουν τίς συνήθειες των ίθαγενών της Άφρικής. Έτσι τελείωσε τό αίματηρό αϋτό κυνήγι των ελεφάντων.

ΜΙΣΕΛ ΝΤΕΛΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

[Μια όμορφη αυτοβιογραφία του Χάρολντ Λούντ, του ενός από τους τρεις πιο μεγάλους κωμικούς της εθνότητος]

ΣΦΑΛΛΩΣ θ' ήλ' ετα να σ' αθέω διηγήθω τη ζωή μου! Μη φανταστήτε λοιπόν πως είναι μια κωμική ιστορία γεμάτη απρόοπτες και ξεκαρδιστικές περιπέτειες...

Τα πρώτα βήματά μου στον κινηματογράφο δεν ήταν ούτε θρησκευτικά, ούτε καλλιτεχνικά. Ήλθον να βρω το δρόμο μου κι' έσπαζα ώρες ολόκληρες το κεφάλι μου για να δημιουργήσω έναν καινούργιο κωμικό τύπο, όπως είχε δημιουργήσει το δικό του ο Σαρλόκ. Μά δεν το κατάφερα ακόμη.

Από το Σάν-Ντιέγκο πήγαμε στο Λονγκ Μπριτζ, κοντά στο Λος Άντζελες, για να κυρτίσουμε πάλι κάποιον φίλο. Έκει πέρεσε ένα άρκετο καιρό και δεν θα μπορούσα την επόμενη «Εντί» να πάω. Άν το 1913 ο Τζακ Γουόρρεν Κέρριγκαν δεν μου επρότεινε να παίξω μια σειρά από κωμικούς ρόλους στα φιλμ της «Φιντσερ».

Έπειτα λοιπόν απ' αυτή την πρώτη σταθερή πρόδοί μου, κάποιος φίλος μου, ο Χάλ Ρόατς, που είναι σήμερα σκηνοθέτης μου, έβρεσε τη «Ρόλιν Φιλμ Κόμπαν» και με προσέλαβε για μια σειρά κωμωδιών, στις οποίες δημιουργώ κωμικών τύπων του δειλού νέου που σ' ενοχλεί. Αυτή όμως η μανία μου δεν άργησε να πιάσει και τ' άλλα παιδιά της ηλικίας μου κι' έτσι έβλεπα κανείς πολλές φορές στους δρόμους του Μπιούτσινγκ να τριγυρίζουν συντροφιάς μασκάρων σαν να ήταν Άποκρηχ όλο τον χρόνο!...

Δώδεκα ετών πήρα την ήρωική κι' αμετάκλητη απόφαση να γίνω ηθοποιός και κατάφερα να προσληφθώ σ' ένα μικρό θέατρο που έπαιζε, εκείνη την εποχή, σε ένα συνοικιακό θέατρο. Εγώ φυσικά είχα πάντα τους ρόλους των παιδιών κι' όταν ο θεατής αυτός εξακολουθούσε την «αυτονομία» του, στις επανόμενες παράξεις το σπίτι μου και τράβηξα μαζί του για να κατακτήσω τον κόσμο.

Τα χρόνια περνούσαν γρήγορα, άλλοτε με απεριόριστες σπουδές κι' άλλοτε με άεργα χαρές. Όταν λοιπόν έβριξα μπρά, άρχισα να παίζω πιο σοβαρούς ρόλους κι' έτσι μπόρεσα να εδραιώσω να καλλιτεργήσω με χίλιους δυο τρόπους το ταλέντο μου.

Το 1911, έπαιξα στο «Μπιούτ Θίατρο» του Σικάγου. Τότε άκριτως έτυχε να γνωρίσω μια μέλας έναν από τους σκηνοθέτες της κινηματογραφικής εταιρείας «Εντί».

Αυτός ο καινούργιος φίλος μου βρήκε άμεσως ότι είχα πολλά χαρίσματα για την δόξη και κατάφερε να πετύχει την πρόσληψή μου στην ίδια της εταιρείας που γυρνούσε τότε κάποιο φιλμ στο Σάν-Ντιέγκο.

Το 1919, είχα μια εξαιρετική πρόταση από την «Πατέ-Εντί» για μια σειρά διαγράφων

κωμωδιών αντι μονοπρακτών, όπως ήταν ως τότε, με την παραγωγή μιας τέτοιας ταινίας κάθε μήνα και με μηνιαίο μισθό έκαστο γιλιάρικα δολάρια!

Η ζωή μου τώρα είχε μεταμορφωθεί άρδην σαν να είχα άγγιξει η καλή μοίρα με το μαγικό ραβδί της. Είχα τόσα δολάρια που δεν ήξερα τί να τα κάνω. Για να ξεχνάω λοιπόν αυτό το μαγεύριο, άρχισα να δουλεύω με λύσσα και με παρτενιό πάντα τη διάδοση της Μπεμπ Ντάνιελς, τη χαριτωμένη Μίλντρετ Νταβίς. Γύρισα έτσι, ως το 1922, σαράντα περίπου κωμικές ταινίες και θα συνέλιξα αυτή τη χειμαρρώδη παραγωγή, αν δεν έπεφτα θύμα ενός σοβαρού δυστυχήματος, από το οποίο κι' εγώ δεν ξέρω πώς έτυχε να γλυτώσω!

Μια μέρα «επόλεμα» μπροστά στον φωτογράφο του «αυτονομία» για διάφορες διακηρυκτικές φωτογραφίες. Σε μια απ' αυτές έπρεπε να παρουσιάσω ανάδοντα ένα τσιγάρο με το αναμμένο φυτίλι μέσα μπόμπα! Έτυχε, λοιπόν, τότε, άναμνα σ' εκείνες τις φευτικές μπόμπες, να ύπαρχουν και μερικές γεμισμένες με λίγο μπαρούτι κι' έτσι είχα την άτυχία να πάρω στο χέρι μου μια απ' αυτές τις τελευταιές. Η μπόμπα εύτυχως έσπασε βίστερα από την απόλαυση φωτογραφίας, τη στιγμή που καθόμουν να την πετάω στη θάλασσα.

Από την πεταμένη έκρηξη έλασα δυο δάχτυλα και καταπληγώθηκα στο δεξί γέρι και λιγώτερο σ' όλο μου το σώμα. Οι φίλοι μου με μεταφέρανε άναίσθητο στο νοσοκομείο, όπου άπαιμένα έξη ολόκληρους μήνες, κινδυνεύοντας μέρα με τη μέρα να χάσω το φως μου.

Η τύχη ωστόσο με βοήθησε κι' έτσι περ' τα τέλη του 1922 μπόρεσα να ξαναγυρίσω στο «αυτονομία» και να συνεχίσω τη δουλειά μου, φορώντας τώρα ένα ειδικό γάντι με δυο φεύτικα δάχτυλα...

Η «Πατέ» τότε μ' έδωσε να ύπαρχω ένα καινούργιο συμβόλαιο για όλη μου τη ζωή, με πολλές προέξοδες κι' όχι πείδα διπράκτες κι' έτσι τελείωσε κι' αυτή η δουλειά μου, είδα ότι είχα μ' έξη άρκετα δολάρια κι' ότι θα μπορούσα να γίνω κι' εγώ κινηματογραφικός επιχειρηματίας και να δουλεύω για τον εαυτό μου.

Από το 1928 λοιπόν έγινα ανεξάρτητος «αυτονομία» και συμφώνησα με την «Παραμάνον» να φροντίσει αυτή να πλασάρη σ' όλο τον κόσμο τις κωμωδίες μου.

Αυτή η απόφασίς μου, όπως φάνηκε σε λίγο, ήταν πολύ έξυπνη, γιατί μπορούσα τώρα να φτιάχνω όπως ήθελα εγώ τις κωμωδίες μου, έχοντας μεγάλη πείρα της ψυχολογίας των θεατών. Ο κόσμος γελάει πάντα με μια απρόοπτη κωμική ιδέα και με τα παθήματα κάποιου που δεν διαφέρει, διόλου απ' αυτόν. Γι' αυτό κι' εγώ προσπάθησα πάντα να παρομοιάζω στις κωμωδίες μου την αλήθεια και την καθημερινή πραγματικότητα. Έπειτα θέλησα με κάθε τρόπο να κάνω το πρόσωπό μου, τον ήρωα δηλαδή του φιλμ, συμπαθητικό. Όταν το κοινό γελάει για κάποιον που δεν τον αγαπά, αυτό είναι ένας τρόπος μισήσας κι' ασυμπαθήσεως εκδικήσεως. Κ' η τιμωρία τότε ξεφεύγει από το σκοπό της και γίνεται ένα είδος σκληρού παιγνιδιού...

Έπειτα για την επιτυχία μιας καλής κωμωδίας χρειάζεται κι' ένα άλλο στοιχείο. Ένας καλός κωμικός πρέπει να ξεφύγει το κοινό του. Προσέξτε όμως, όταν οι θεατές περιμένουν κάτι από σας, πρέπει να τους παρουσιάζετε πάντα αυτό ακριβώς που θέλουν. Τι κάνουν λοιπόν εγώ; Καταφέρνω πάντα να δίνω στο θεατή την εντύπωση ότι βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη θέση κι' έπειτα, ενώ κερδίζω έτσι τη συμπάθεια του για την άτυχία που με βρή σε λίγο, καταφέρνω να βγαίνω πάντα με ένα διασκεδαστικό τρόπο από την δύσκολη θέση μου! Αυτό φυσικά ξαφνιάζει τους θεατές μου και τους κάνει άμεσως να ξεκαρδίζονται από τα γέλια.

Φτιάχνω τώρα ένα μεγάλο φιλμ κάθε χρόνο. Η διάρκεια της προβολής του στην δόξη δεν ξεπερνάει τη μιάμιση ώρα κι' όμως διαθέτω δέκα ολόκληρους μήνες για τη δημιουργία του... Το «αυτονομία» μ' έδωσε κωμικές ταινίες είναι άφάνταστα δύσκολη δουλειά. Δεν εργάζομαι ποτέ μόνος μου. Έχω πάντα γύρω μου πολλούς συνεργάτες και περνά μαζί τους πολλές ώρες της μέρας επινοώντας και συνδυάζοντας πρωτότυπα κι' έμπνευσα κωμικά τεχνάσματα. Έπειτα, όταν οι συνεργάτες μου κι' εγώ καταστρώσουμε και την πιο μικρή λεπτομέρεια του σενάρια, αρχίζουμε υπομονετικά το «γύρισμα» του. Ακόμη και το «γύρισμα» ενός κωμικού φιλμ είναι τρομερά δύσκολο! Οι ήθοιοι πάντα θάινουν πάντα το περίφημο «κάμερα-φρόντ», δηλαδή το «πράκ» μπροστά στο κινηματογραφικό μηχανήμα. Μια σκηνή, που πέτυχε στην εντέλεια κατά τις πρόβες, χαντακώνεται άμεσα απ' το «πράκ» των ήθοιων, μόλις αρχίσουν να φωτογραφίζουν οι «σπερατέρ». Για να υπερπηδήσουν αυτό το εμπόδιο, σοφίστηκα να βάλω τον «σπερατέρ» μου να «γυρί-

ζει» διαρκώς κατά τις πρόβες, κι' έτσι οι ήθοιοι, που δεν ξέρουν ποτέ «γυρίζει» αληθινά και τότε ψεύτικα, παίζουν με φυσικότητα τις σκηνές τους...

Μά κι' όταν τελειώσει το «γύρισμα» μ' έδωσαν κωμωδίες, μη φαντάζεστε ότι είναι έτοιμη πείδα για να κυκλοφορήσει. Πρέπει να δοκιμασθεί πολλές φορές στο κοινό κι' όταν σημειώσει την επιτυχία που περιμένουμε, τότε μόνο παράδεται στο εμπόριο. Τακτικά λοιπόν βρίσκομαι μπροστά σε τραγικές απογοητεύσεις, γιατί βλέπω το κοινό να μένει αδιάφορο μπροστά σε μια κωμωδία μου, ή οποία σπανταχόμουν ότι θα το έκανε να ξεκαρδιστεί από τα γέλια. Ξαναγυρίζω τότε στο «αυτονομία», επεξεργάζομαι την ταινία, κόβω τα μέρη που άφησα, αδιάφορα το κοινό, κάνω πιο απρόοπτα τα κωμικά τεχνάσματα και τέλος την προβάω άκριμα δυο-τρεις φορές στο κοινό για μικρού κινηματογράφου του Λος Άντζελες, πριν την παρουσίαστούς μεγάλου κινηματογράφου.

Βλέπετε λοιπόν ότι όσο είναι κάπως εύκολο να κάνει κανείς τον κόσμο να γέλει, τόσο είναι τρομερά δύσκολο να τον κάνει να γελάσει. Το γέλιο δεν προκαλείται σιγά-σιγά, όπως μ' αρέσει να πιστεύουν οι άφρονες, αλλά έρχεται ξαφνικά και για να πετύχει κανείς ένα τέτοιο αποτέλεσμα, πρέπει να σοφίστηκεν κι' εμένα ένα ολόκληρο χρόνο τις πιο πρωτότυπες και τις πιο κωμικές περιπέτειες. Ένας καλός κωμικός, για να γίνει δημοφιλής, πρέπει να διασκεδάσει τον κόσμο όχι με τ' αστεία των άλλων, αλλά με τα δικά του!...

ΧΑΡΟΛΝΤ ΛΟΥΝΤ

ΠΕΝΝΙΝΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Σε μερικές μεριές το δέρμα της φάλαινας έχει πάχος περισσότερα κι' από μισό μέτρο!

Όλοι οι ανώτεροι του ανθρώπινου σώματος είναι 527, ενώ του ελέφαντος 40.000!...

Το χασμουρητό είναι μια ένστικτώδης κίνηση, που όφειλεται στην ανεπάρκεια αέρος στους πνεύμονές μας.

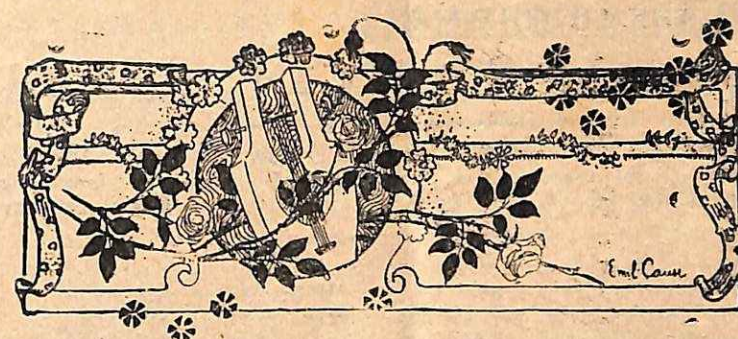
Η βασίλισσα Κλεοπάτρα ήταν κόρη αδελφού κι' αδελφής, και ένομιμωθη τον νεώτερο αδελφό της.

Ο καλύτερος τρόπος για να βγάλετε ένα έντομο που μπήκε στ' ατζί σας, είναι το να ρίξετε μέσα δυο ή τρεις σταγόνες ζεστό λάδι.

Δεν πρέπει να βάζετε τα παιδιά σας να κοιμούνται κάτω στο πάτωμα, γιατί ο άκαθαρτος αέρας είναι βαρύτερος και κατεβαίνει προς τα κάτω.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο διακεκομμένος ίατρος και εκλεκτός συνεργάτης μας κ. Στέφανος Λεοντίδης εξέλεξε έφορος των σχολών του «Παιονισσού», αντί του αποβιώσαντος Β. Αντωνοπούλου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΙΚΟΥΣ

ΠΟΙΟΙ ΧΟΡΟΙ ΘΑ ΧΟΡΕΥΤΟΥΝ ΕΦΕΤΟΣ

[Τι αποφάσισε το Συνέδριο των χοροδιδασκάλων στο Παρίσι]

Το κρύο έπιασε απότομα, τα καλοκαιρινά κέντρα κλείνουν κι' ο κόσμος τραβιέται προς τα χειμερινά κέντρα. Όχι πως το καλοκαίρι δεν χορεύει ο κόσμος. Μά ο χειμώνας σημειώνει την έναρξη της νέας χορευτικής σαιζόν. Συγχρόνως αρχίζει και η διδασκαλία των νέων χορών στα χοροδιδασκαλεία.

Αλήθεια, τί χοροί θα χορευθούν εφέτος; Κάθε χρόνος, που έρχεται, μ' ας φέρνει κι' ένα νέο χορό. Πολλοί απ' αυτούς τους χορούς, οι πιο απλοί και οι πιο παθητικοί γενικευόμενοι και μένουν για πολλά χρόνια. Έτσι το εθνικό γαλλικό χορό-τρούτ, το λαγαρό γαλλικό χορό και το παλιό βάλς έμειναν και χορεύονται πάντα. Οι άλλοι χοροί έρχονται με τη μόδα της μόδας.

Εφέτος λοιπόν τι θα χορεύουμε; Το διεθνές Συνέδριο των χοροδιδασκάλων που συνήλθε τον Ιούνιο στο Παρίσι, ανέκρινε πολλούς νέους χορούς και οι χοροδιδασκαλεία ανέλαβαν να τους λανσάρουν.

Απ' όλους όμως αυτούς τους νέους χορούς τρεις έχουν την επείδα να πιάσουν, το «Βιννέικ» βάλς, το «μπαλόν» βάλς και το «αυτονομία».

Βλέπουμε λοιπόν πως το αόριστο βάλς που δεν λησμονήθηκε ποτέ, ξαναγίνεται πάλι της μόδας, γιατί οι δυο από τους τρεις νέους χορούς έχουν τα βήματά του βάλς για βάση, μόνο που ο γόνος τους δεν είναι γρήγορος. Ο γόνος του παλιού βάλς, που ξαλιζότανε κανείς στους γρήγορους γύρους του, αλλά άργος και σιγά-σιγά διαφορετικός. Ο τρίτος εφετινός χορός, το «αυτονομία», είναι μια παραλλαγή του γνωστού γαλλικού, επί το παθητικότερου βάλς, επηρεασμένος πολύ από τους λαούς της μόδας.

Από τους περσινούς χορούς, το «αγγλικό» βάλς έρχεται πάλι να πιάσει. Το χορευτικό Συνέδριο

των Παρισίων, το κατεδίκασαν άμετακλήτως, γιατί απαιτούσε πολλές κινήσεις των ποδιών, κομραστικές, απ' ενός και περιστρέφει και η «αυτονομία», μ' ας δεν εγκατελείφθη εντελώς, γιατί πολλές από τις φιγούρες της προσετέθησαν στο «αυτονομία», που θα εξακολουθήσει κι' εφέτος να χορεύεται, στον ίδιο γόνος, αλλά και με νέες φιγούρες, όπως είπαμε.

Όλοι αυτοί οι χοροί, που αναφέρουμε, είναι άρκοι, ήρεμοι, παθητικοί, για... άριμους κυρίως και κυρίως που η πείρα της ζωής τις εδίδεκε να εξωτερικεύουν με ήδονικές, μεποιημένες, ζυγισμένες κινήσεις την όλη της καρδιάς και των αισθήσεών τους. Η τραγική και ασυγκράτητη, όμως νεότης, πώς θα εκδηλώσει τη φλόγα και τους πόθους της; Γι' αυτούς νέους και τούτους... νεαρότερες επανέρχεται σ' αυτήν την κατάσταση το παλιό βάλς, ένας γρήγορος και παθητικός χορός, ένα ανάκαμπα φός και ούκ αν στείλεις με τρελλές κινήσεις σαν τούτο... τσάρεστον.

Αλλά ακούστε κι' αυτούς τους νέους χορούς... ξαναεπιστρέφουν χορούς, ξαναεπιστρέφουν στη μόδα και η παλιό, οι παμπάλαιοι που έχθοναν ή νιγιάδες μας, ή αλζούρα, το πάντε-κάτο, το σιτί, ή πάλια.

Οι «Αγγλικό» βάλς εννοώ, να τους επιβάλουν. Κι' ως την ώρα φαίνεται να το καταφέρνουν, γιατί σε όλα τα χοροδιδασκαλεία της Παρισις άρχισαν να διδάσκονται κι' αυτό ακριβώς με τους νέους χορούς. Κι' όχι μόνο μονάχα με κι' η κανονική και η λαϊκή με τις γραφικές φιγούρες και τις βαθείς ιπποτικές υποκλίσεις τους. Μερικοί κοσμονόμοι, χοροί χορευτάδες της προπροσέλευσης γενεάς... προπαθητικοί της αλζούρας και του πάντε-κάτο, θα θωπεύσουν, φαίνεται εφέτος στα ντάνσιγκ και στις έσπερίδες. Μόνο που η μόση τους δεν θα γίνει πείδα καλά για τις βαθείς υποκλίσεις.

Και στη γλυκειά σιωπή της νύχτας, γλαστρά, θα δώση η άραμμένη μας χορεύτρια (λέτα).

Κατάγια και σκονιά άναμμένα (από άσπρα).

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Κατάγια και σκονιά άναμμένα (από άσπρα).

Κατάγια και σκονιά άναμμένα (από άσπρα).

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Στα καίκια τ' άραμμένα, τ' άναμμένα.

Στα καίκια, που δεν πάνε πουθενά. Θ' άποψις να γυρίσωμε τ' άναμμένα. Ψυχή μου, θ' άποψις τ' άναμμένα.

Θαλασσομαχητά, θ' άποψις τ' άναμμένα. Άσπάλυτοι έδώ να στήν προκομμάτια.

Του πλέον άντρείου Ρωμίου κα- (ραδοκέρη). Τήν τόλην και τήν δόξα θ' άποψις.

Άκουμπισμένο: έδώ στο παρα- (θόρι). Πάσσαρες, καίκια, σκούρες, τρε- (χαντήρια).

Τήν ώρα που κοιμούνται στο λι- (μάνι). Θ' άποψις σπρώγουν σε άφρόλου- (στα άκρωτήρια).

Φορτωμένη με κίτρα, εωδιασμένη. Θ' άποψις π' άναμμένο το- (ξεδι).

Νύφη γολέττα από το Γαλαξείδι. Σε πολιτείες βαθείς, πυκνές, πο- (λύβους).

Θ' άποψις, στη βαθύλαλη άγο- (ρά τους). Θ' άποψις, απ' τα καμπανα- (ριά τους).

Θ' άποψις τις άρες, στην πλα- (τείτα τους). Λεωφόρο θ' άποψις οί σφυ- (μοί μας).

Στα στενά τους σοκάκια οί στο- (χαμοί μας). Σε άργυρο θυμιατήρι καίοντας όλη Τη μυστική πολυπαθή ψυχή μας. Θ' άποψις να προσκυνήσωμε την

Και στη Μεσόγειο την τραγουδη- (μένη). του κόσμου θ' άποψις τούς (θρόλους).

Ναυαγισμένοι, θαλασσοδαρμένοι. Τόλμες θ' άποψις κατάρουν μ' ά- (γρια ζήλεια!). Θ' άποψις λαχταράν στο διάβα μας η (πλήξη).

Και θ' άποψις χαριστίσους μαντήλια. Κάθοι όρφοι, φάρσι, δάση, ή πα- (ραλία).

Θ' άποψις, θ' άποψις τούς νέους ή... ξαναεπιστρέφουν χορούς, ξαναεπιστρέφουν στη μόδα και η πα- (λιό, οι παμπάλαιοι που έχθοναν ή νιγιάδες μας, ή αλζούρα, το πάντε-κάτο, το σιτί, ή πάλια).

Και ξαναεπιστρέφουν για δώ και τό- (πους). Χρώματα, σκίες, ήλους, ρυθμούς, (αυθόρουν).

Τους νοιάζουμε να σβύνουν μεσ' (στο βράδυ). Των λογισμών μας, όταν κοινα- (σμένοι).

Άφωνα από τις θύμους, γυρ- (μένοι). Στην πλώρη, έρδουμε πίσω κάποια (νύχτα).

Γι' άμυθή της τρελλής μας φαν- (τασίας). Θ' άποψις, στα ούρανα οί Γα- (λαξία).

Και στη γλυκειά σιωπή της νύ- (χτας, γλαστρά, θα δώση η άραμμένη μας χο- (ρεύτρια).

Κατάγια και σκονιά άναμμένα (από άσπρα).

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Άργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο νεαρός ιππότης Χοέλ ντ' Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οικογενείας, στον οποίον όμως ο πατέρας του δεν άφησε παρά μόνο χρέη, φτάνει στο Παρίσι μαζί με τον υπηρέτη του Λανγκρόνι, για να κάνει την τύχη του. Έχει μια συστατική επιστολή προς τον καρδινάλιο της Λωρραίνης, τον πανίσχυρο αδελφό του δούκα ντ' Γκούζ, μά αντί να του την πιά άμέσως και να βρή προστάσια κοντά του, περνάει τον καιρό του μπροστά στον φεγγίτη της σουφίτας του ξενοδοχείου που μένει, συζητώντας κάποιο αντικρινό σπίτι. Στο σπίτι αυτό μένει, υπό την επίβλεψη μιας γρήας μέγαιρας, της κυράς Άγκαντού, μια άριστοτάτη νέα, η Πριμερόσα, με την οποία ο ιππότης είχε τρελά ερωτευμένη, χωρίς όστόσο να την έχει πλησιάσει ποτέ... Έκτός όμως απ' την Πριμερόσα, είναι τρελά ερωτευμένος με την Πριμερόσα κι ο διάδοχος του θρόνου Έρρίκος Β', ο οποίος έχει αναβεί στον αυλικό του ντ' Βιλ και τους υπράρχους Κινεάνας και Μπουκάσιν να τον βρουν με κάθε τρόπο. Έπίσης ερωτευμένος μαζί της είναι και ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ο οποίος αναβεί σε δυο μοναχούς, τον Τιμπό και Λουμπέν, να την παρακολουθούν. Μά ο Μοντωμπάν, ο οποίος τους μυρίζει, ελικοκοίτη άγρίας και τους μοναχούς και τους μπράβους. Μέσα στο πανδοχείο της Μονόφθαλμης Κίσσας, στο οποίο διαδραματίζονται όλα αυτά τα επεισόδια, βρίσκεται και ένα μυστηριώδες πρόσωπο, ένας νεαρός και ώραιος ευπαρδής, δυναμώμενος Άλκιντόρ, που τον παρακολουθούν από κοντά τέσσερες φοβεροί και τρομεροί παλληκάριαδες. Ο Άλκιντόρ, ή μάλλον ή Άλκιντόρ, γιατί στην πραγματικότητα είναι γυναίκα, ηγνάνει μετά τα επεισόδια όλα στο σπίτι της Πριμερόσας, την οποία αποκαλεί δέσποινι. Πρώτα κι έπειτα Πριμερόσα την έχει κ' υποθέσει ή υπέρε της Άλκιντόρ, ή κ' ντ' Μανουιό, μια μυστηριώδης γυναίκα, ή οποία αυτοτιλοφορείται Βασίλισσα ντ' Άργκό. Μά ο Μοντωμπάν, ο οποίος ένκοιμεσάδ έχει ξαναγυρίσει στη σοφία του, βλέπει απ' το φεγγίτη της την Άλκιντόρ και την Πριμερόσα να φιλιούνται... Γίνεται δέ έξω φρενών απ' τη ζήλεια του, γιατί νομίζει πως ή Άλκιντόρ είναι άνδρας. Συγχρόνως βλέπει κάτω στο δρόμο τον βαρόνο ντ' Βιλ, ο οποίος φτάνει ακολουθούμενος από ένα σωρό μπράβους. Χωρίς να χάνει στιγμή ή Μοντωμπάν, κατεβαίνει κάτω και τ' άβζει μαζί του, τον προκαλεί και τον τραυματίζει στο δεξιό μάγουλο. Κατόπιν επιτίθεται έναντιον των μπράβων και, έπειτα από μια έπικη συμπλοκή, κατορθώνει να τους θέσει όλους έκτος μάχης. Η Άλκιντόρ, ή οποία με θαυμασμό παρακολούθησε όλη τη συμπλοκή, πλησιάζει τότε τον Μοντωμπάν και τον προκαλεί σε μονομαχία, μόνο για να τον διασταυρώσει το σπαθί της με το δικό του.

μεγάλη προσοχή από πάνω ως κάτω, σαν να προσπαθούσε ν' ανακαλύψει κάτι, σαν να είχε μαντεύσει κάτι... —Οφείλω ν' αναγνωρίσω, είπε ξαφνικά ή Άλκιντόρ, χωρίς να πάλει να παίξει με νευρική δύναμη το σπαθί της, ότι δεν είχαν άδικο εκείνοι που λένε πως είστε ένας από τους καλύτερους ξιφούχους της Γαλλίας. Τη στιγμή ακριβώς εκείνη, ή αίχμη του ξίφους του Μοντωμπάν άγγιξε το στήθος της Άλκιντόρ. Η νέα έκανε αόθόρητα μια κίνηση, τόσο γυναικεία, ώστε ή υπόνοιες του Μοντωμπάν μετεβλήθησαν σχεδόν σε βεβαιότητα. —Μά είναι δυνατό, — σκέφτηκε ο ιππότης, καταπλήκτης, να μονομαχήσει αυτήν την στιγμή με μια γυναίκα;... —Σας είδα πριν από λίγη ώρα στη Μονόφθαλμη Κίσσα,» είπε ή Άλκιντόρ, ενώ δίγανε ένα χαλό μάθημα σ' αυτά τα δύο καθάρματα, τους σπινούρους του βαρόνου ντ' Βιλ. Και άργότερα, στη δόρυ, μου δόθηκε πάλι ευκαιρία να θυμώσω τη μεγάλη σας τέχνη στο

σπαθί... Αυτό σας τ' άλέω για να καταλάβετε ότι ή πρόθεσίς μου δεν ήταν να σας σκοτώσω... Μά ο Μοντωμπάν δεν πρόσεξε πια τί του έλεγε ο αντίπαλός του. Μία άλλη σκέψη τον απασχολούσε. Και επανέλαβε την προηγουμένη όρμητική επίθεσί του για να ξαναγκάσει τον ιππότη να κάνει κι αυτός το ίδιο. Και τότε βεβαιώθηκε όριστικά πια ότι είχε μπροστά του μια γυναίκα. Η έξακρίβωσι αυτής της αλήθειας τον έκανε να κυριευθή από τρελή χαρά. —Είνε γυναίκα, είνε γυναίκα! έλεγε μέσα του, ενώ στο πρόσωπό του ζωογραφίζονταν ένα χαμόγελο εύτυχίας. Προδόθηκε χωρίς να το θέλη!... Ποιά είνε όμως; Και γιατί είνε ντυμένη άνδρικά;... Μά τί μ' ενδιαφέρουν αυτά;... Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι πως έχω μπροστά μου μια γυναίκα... και όχι έναν άνδρα, όπως νόμισα, όταν την είδα ν' άγκυλιάζει την Πριμερόσα!... Κι' ενώ που ήθελα να πεθάνω από την άπελπισία μου! Τι βλάκας που ήμου!... Ο Μοντωμπάν ήταν τώρα τό-

σο άφηρημένος, ώστε είχε σχεδόν λησμονήσει ότι μονομαχούσε κείνη τη στιγμή. Η Άλκιντόρ, λοιπόν, δά μπορούσε να τον σκοτώσει με μεγάλη ευκολία. Μά ή νέα ήταν περήφανη και μεγαλόκαρδη. Δεν θά καταδεχότανε ποτέ να κάνει μια δολοφονία. Κατέβασε το ξίφος της, έβριζε ένα βλέμμα άπορίας στον αντίπαλό της και ψιθύρισε. —Πρό όλίγου, μπορούσατε να με σκοτώσετε... Το σπαθί σας άγγιξε το στήθος μου! Γιατί μου χαρίσατε τη ζωή; —Γιατί δεν είχα κανένα λόγο να είμαι θυμωμένος μαζί σας, κύριε! άποκρίθηκε ο Μοντωμπάν, χωρίς να δείξει ότι κατάλαβε το πραγματικό φύλο του αντιπάλου του... Η φωνή του Μοντωμπάν είχε ήρεμο και χαϊδευτικό τόνο. Και τα μάτια του νέου έβριγγαν στην Άλκιντόρ βλέμματα στοργικά, απλά σαν ερωτική θαύπεια. Ο Μοντωμπάν είχε λησμονήσει ότι ο ιππότης εκείνος θά μπορούσε να τον σκοτώσει πριν από λίγο και το μόνο που θυμόταν ήταν ότι είχε μπροστά του μια γυναίκα... Και ή ματιάς που έβριγγε στην Άλκιντόρ ήταν τόσο εκφραστικές, ώστε ή νέα έννοιεσε μια παρθένη παραχή στην καρδιά της, ν' άσχηγίνησι έντονη και γλυκειά συγχρόνως. Δεν θυμότανε να είχε δοκιμάσει άλλοτε στη ζωή της τέτοιο ψυχικό κλονισμό. Και, αόθόρητα, της γεννήθηκε το έρώτημα... —Γιατί δεν με σκότωσε, ενώ θά μπορούσε να το κάνει αυτό; Μήπως... μήπως αυτός μονάχα μάντευσε εκείνο που δεν μπόρεσε κανείς να καταλάβει ως τώρα;... Μά όχι, όχι!... Δεν είναι δυνατό αυτό! Γιατί όμως με κυττάζει κι αυτή την τυφερότητα;... α' αυτή τη στιγμή, που ν' αναστατώνουν; Γιατί;...

—Όμολογώ ότι βοήκα τον δάσκαλό μου στο σπαθί! ψιθύρισε τέλος ή Άλκιντόρ, με τόνο πικρίας στη φωνή. —Όλοι μας θά βρούμε το δάσκαλό μας μια μέρα! της άποκρίθηκε ο Μοντωμπάν για να τη παρηγορήσει. Σήμωρα, ήταν ή σειρά σας. Άδριο, θάνα! ή δική μου! Η Άλκιντόρ χαμείωσε με το ξίφος. Στο μεταξύ, κατώριωσε να ξαναβρού την ψυχραιμία της, να καταπνίξει την παραχή της καρδιάς της... —Όπως και αν έχει το πράγμα, κύριε, — έλεγε με μεγάλη ευγένεια, — δεν θά λησμονήσω ποτέ ότι σας χρωστάω τη ζωή. Έβαλε το σπαθί της στη θήκη του, ξαναχαμείωσε με κάποια ψυχρότητα κι' έφυγε, χωρίς να δώσει το χέρι της στον Μοντωμπάν, άφηνοντας τον ιππότη παραξένε-

Ο πρεβότος Νουαρέιλ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Και τραβώντας το ξίφος του, ο Μοντωμπάν θροντοφώνησε. —Υπερασπισθήτε τον έαυτό σας, κύριε!... —Επί τέλους! είπε ή Άλκιντόρ με χαμόγελο θριάμβου. Και τράβηξε και αυτή το σπαθί της. Με τους πρώτους διαφισημούς, οι αντίπαλοι κατάλαβαν πως ήταν και ο δυό έμπειροι ξιφούχοι. Σε λίγο όμως συνέβη κάτι πολύ περίεργο. Ήνώ ή Άλκιντόρ έκανε διαρκώς επιθέσεις κατά του Μοντωμπάν, ο ιππότης περιοριζότανε στο ν' άμύνεται μονάχα από τ' άγυπτήματα του αντιπάλου του και, συγχρόνως, να τον κυττάζει με

μένο με τη διαγωγή του αυστηρού, αντιπάλου του.

XX

ΤΡΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΔΕΚΑΗΕΝΤΕ

Η κατάπληξη, μάλιστα, του Μοντωμπάν ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο νέος στάθηκε άφηρημένος στη μέση του δρόμου, κρατώντας ακόμα γυμνό το σπαθί του στο χέρι του. —Τι παράξενη γυναίκα! έλεγε με τον νοΰ του ο Μοντωμπάν, ενώ έβλεπε την Άλκιντόρ ν' άπομακρύνεται σιγά-σιγά. Μου λέει πως θά μ' εύγνωμονή παντοτεινά, έπειδή της χάρισα τη ζωή, και συγχρόνως, μου δίνει με το ψυχρό της ύφους να καταλάβω ότι με θεωρεί θανάσιμο έχθρό της! Μά ποιά να είναι άραγε;... Το όνομα που μου έδωσε, Ζαν ντ' Μωμπέρ, άρχων του Μπανιόλε, θά είναι ασφαλώς το πλοιακό της, ένομα... Γιατί όμως μ' άποχαμείωσε με τόση ψυχρότητα; Τι της έκανα; Μήπως της είπα, χωρίς να το θέλω, κανένα λόγο που την πείραξε;... Πρέπει να το εξακριβώσω αυτό...

Ξαφνικά, δυνατές φωνές άκούστηκαν κι' ο Μοντωμπάν συνήλθε άπότομα. Έβριζε γύρω του ένα βλέμμα άπορίας — κι' είδε ότι βρισκότανε περικυκλωμένος από τους τοξότες του Νουαρέιλ, ενώ οι διαβάτες έτρεχαν τρομαγμένοι να κρυφτούν στα σπίτια τους, για να μ' ή βρεθούν απροστά στον μέγα πρεβότο... Η Άλκιντόρ είχε ακούσει και αυτή το θόρυβο, που δημιουργήθηκε από την άφιξη των ανθρώπων του Νουαρέιλ. Κοντοστάθηκε, γύρισε το κεφάλι της, και κάρφωσε στο μέγα πρεβότο τ' ίδια βλέμματα όργης και μίσους, που είδαμε να του ρίχνει, σ' ένα από τα προηγουμένα κεφάλαιά μας. Μεταξύ των παραστικών, τους οποίους οι τοξότες προσπαθούσανε ν' άπομακρύνουν με φωνές και γραβιές, ήταν και ο Λανγκρόνι, ο υπηρέτης του Μοντωμπάν. Ο λαμπρός ύμνος αυτός άνθρωπος κατόρθωσε, άδιαφορώντας για το ξύλο που έτρωγε, να διασπάσει τη ζώνη των τοξοτών και να πλησιάσει τον κύριό του. Από την ασταγή έκφρασι του προσώπου του, μπορούσε να συμπεράνει κανείς ότι ο Λανγκρόνι είχε παρακολουθήσει τη μονομαχία του Μοντωμπάν με την Άλκιντόρ και πως ήταν έτοιμος νά... μαλώσει τον κύριό του. Παράτημα, μόλις βρέθηκε κοντά στον ιππότη, άρχισε να του λέει με θυμωμένα ύφους: —Δεν μου λέτε, κύριε, τί λύσσα σας έπιασε και... Μιά άγρια ματιά που του έβριξε ο κύριός του, τον έκανε να καταλάβει ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε, και δεν άποτελείωσε τη φράσι του. Η αλήθεια είναι πως ο Μοντωμπάν είδε τον μέγα πρεβότο να κουνεινιάζει με τον ντ' Βιλ, είδε τον άρχηγό των μπράβων να δείχνει με την άκρη των ματιών του στον Νουαρέιλ τον ιππότη, ενώ ένα γαυόγελο άγριας χαράς φωτίζε το πρόσωπό του. Ο Μοντωμπάν άντελήφθη αυτή τη σκηνή και είχε καταλάβει τί συνέβαινε...

Και ή ματιάς που έβριγγε στην Άλκιντόρ ήταν τόσο εκφραστικές, ώστε ή νέα έννοιεσε μια παρθένη παραχή στην καρδιά της, ν' άσχηγίνησι έντονη και γλυκειά συγχρόνως. Δεν θυμότανε να είχε δοκιμάσει άλλοτε στη ζωή της τέτοιο ψυχικό κλονισμό. Και, αόθόρητα, της γεννήθηκε το έρώτημα... —Γιατί δεν με σκότωσε, ενώ θά μπορούσε να το κάνει αυτό; Μήπως... μήπως αυτός μονάχα μάντευσε εκείνο που δεν μπόρεσε κανείς να καταλάβει ως τώρα;... Μά όχι, όχι!... Δεν είναι δυνατό αυτό! Γιατί όμως με κυττάζει κι αυτή την τυφερότητα;... α' αυτή τη στιγμή, που ν' αναστατώνουν; Γιατί;...

—Όμολογώ ότι βοήκα τον δάσκαλό μου στο σπαθί! ψιθύρισε τέλος ή Άλκιντόρ, με τόνο πικρίας στη φωνή. —Όλοι μας θά βρούμε το δάσκαλό μας μια μέρα! της άποκρίθηκε ο Μοντωμπάν για να τη παρηγορήσει. Σήμωρα, ήταν ή σειρά σας. Άδριο, θάνα! ή δική μου! Η Άλκιντόρ χαμείωσε με το ξίφος. Στο μεταξύ, κατώριωσε να ξαναβρού την ψυχραιμία της, να καταπνίξει την παραχή της καρδιάς της... —Όπως και αν έχει το πράγμα, κύριε, — έλεγε με μεγάλη ευγένεια, — δεν θά λησμονήσω ποτέ ότι σας χρωστάω τη ζωή. Έβαλε το σπαθί της στη θήκη του, ξαναχαμείωσε με κάποια ψυχρότητα κι' έφυγε, χωρίς να δώσει το χέρι της στον Μοντωμπάν, άφηνοντας τον ιππότη παραξένε-

Και ή ματιάς που έβριγγε στην Άλκιντόρ ήταν τόσο εκφραστικές, ώστε ή νέα έννοιεσε μια παρθένη παραχή στην καρδιά της, ν' άσχηγίνησι έντονη και γλυκειά συγχρόνως. Δεν θυμότανε να είχε δοκιμάσει άλλοτε στη ζωή της τέτοιο ψυχικό κλονισμό. Και, αόθόρητα, της γεννήθηκε το έρώτημα... —Γιατί δεν με σκότωσε, ενώ θά μπορούσε να το κάνει αυτό; Μήπως... μήπως αυτός μονάχα μάντευσε εκείνο που δεν μπόρεσε κανείς να καταλάβει ως τώρα;... Μά όχι, όχι!... Δεν είναι δυνατό αυτό! Γιατί όμως με κυττάζει κι αυτή την τυφερότητα;... α' αυτή τη στιγμή, που ν' αναστατώνουν; Γιατί;...

Και άντι να ξαναβάλει το σπαθί του στη θήκη του, το κράτησε στο χέρι του πιο επίδεικτικά, σαν να έπρόκειτο ν' άρχισή ένα καινούριο άγώνα. Φαίνεται ότι και ο Λανγκρόνι είχε διασθανθή κάτι, γιατί άρχισε να τραβάει μια-μια τις τρίχες του μουστακιού του και να ψιθύριζε ανάμεσα στα δόντια του βρισιές και κατάρτες. Τέλος, ο βαρόνος κάλεσε μερικούς τοξότες, τους έδωσε χαμηλόφωνα ώρισμένες οδηγίες και άποσύρθηκε σε μια άκρη. Όσο για τον Νουαρέιλ, έκανε μερικά βήματα, περήφανος και μεγαλόπρεπης, πλησίασε τον ιππότη, τον χαϊρέτισε με μεγάλη ευγένεια και τον ρώτησε με άτονη φωνή: —Εσείς δεν είστε ο ιππότης ντ' Μοντωμπάν; —Έχω πράγματι αυτή την τιμή! άποκρίθηκε ο Μοντωμπάν, κυττάζοντας άφοβα και θαρρετά στα μάτια τον μέγα πρεβότο.

Και ή Άλκιντόρ είχε καταλάβει τί έπρόκειτο να γίνει. Κότταζε και τον Μοντωμπάν και μια τον Νουαρέιλ και το βαρόνο. Παρ' όλη τη φαινομενική γαλήνη της, παρ' όλη την παραχή την κατείχε. Και διαρκώς έκανε στον έαυτό της το έρώτημα... —Πρέπει να άφήσω να τον σκοτώσουν μπρος στα μάτια μου, χωρίς να προσπαθήσω τουλάχιστον να τον βοηθήσω; Και έβριγγε γύρω της ένθρησυχία κι' έρευνούσε βλέμματα, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει τους ανθρώπους της. Σε μία στιγμή, τα βλέμματα της συναρτήθηκαν με τα μάτια του Μοντωμπάν. Και φαίνεται ότι ή Άλκιντόρ θά διάβασε στις ματιές του ένα σιωπηλό παράπονο, μια βουδή επίπληξη, γιατί έκανε άμέσως τη σκέψη: —Ναι, έχει δική μου!... Άν είμαι ακόμα ζωντανή, το όφελω στη γυναικουργία του... Πρέπει λοιπόν να τον βοηθήσω, να του άποδείξω την εύγνωμόνη μου.

—Δεν έχω κανένα λόγο να είμαι θυμωμένος μαζί σας...

Ο Νουαρέιλ άπλωσε τότε το χέρι του και είπε με άπάθεια και αδιαφορία: —Άφου είνε έτσι, σας συλλυμάνω εν όνόματι του ντόμου! Έδωροστήθηκε, κύριε, να μού παραδώσετε το ξίφος σας! —Ποιμένετε με τ' άσπασά σας από ένα Μοντωμπάν να σας παραδώσει το ξίφος του; ρώτησε. Βγάλετε το αυτό από το νοΰ σας!... Άν θέλετε το σπαθί μου, κοπιάστε να μού το πάρετε... Άν τολμάτε... αν μπορείτε!... Συγχρόνως, ο Μοντωμπάν σπείριζε τον άέρα με το ξίφος του, το οποίο πέταγε σπίθες κάτω από τις άκτινες του ήλιου. Ο Νουαρέιλ έμεινε άκίνητος, άποσβολωμένος. Κανένας από τους ανθρώπους που δεν κινήθηκε, καμιά λάμψη δεν άναψε στα μάτια του. Δεν έδειξε ούτε θυμό, ούτε κατάπληξη, ούτε άδυσφορία. Φαίνότανε σαν να είχαν νεκρωθή

μέσα του κάθε σκέψη, κάθε αίσθημα. Άρνείσθε, λοιπόν, να μού παραδώσετε το ξίφος σας; ρώτησε το Μοντωμπάν. —Άρνούμαι! άποκρίθηκε ο ιππότης με άπότομο ύφος. Ο Νουαρέιλ έκανε μεταβολή, προχώρησε μερικά βήματα και κοντοστάθηκε για να ξαναγυρίσει και να πη στον Μοντωμπάν. —Πρέπει να έχετε όπ' ύψι σας, νεαρό μου, ότι αντιπροσωπεύω την Αυτού Μεγαλειότητα τον βασιλέα της Γαλλίας! —Και σεις πρέπει να έχετε όπ' ύψι σας ότι αντιπροσωπεύω την ένδοξη οικογένεια των Μοντωμπάν. —Μά, τί σκοπεύετε να κάνετε; Δεν πιστεύω να συλλογίζεστε στα σοβαρά να τ' άβλεπε με τους σαράντα τοξότες μου... —Άσφαλώς όχι! Οι σαράντα τοξότες σας θά με ξεκάνουν στο

—Δεν έχω κανένα λόγο να είμαι θυμωμένος μαζί σας...

Και ή Άλκιντόρ είχε καταλάβει τί έπρόκειτο να γίνει. Κότταζε και τον Μοντωμπάν και μια τον Νουαρέιλ και το βαρόνο. Παρ' όλη τη φαινομενική γαλήνη της, παρ' όλη την παραχή την κατείχε. Και διαρκώς έκανε στον έαυτό της το έρώτημα... —Πρέπει να άφήσω να τον σκοτώσουν μπρος στα μάτια μου, χωρίς να προσπαθήσω τουλάχιστον να τον βοηθήσω; Και έβριγγε γύρω της ένθρησυχία κι' έρευνούσε βλέμματα, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει τους ανθρώπους της. Σε μία στιγμή, τα βλέμματα της συναρτήθηκαν με τα μάτια του Μοντωμπάν. Και φαίνεται ότι ή Άλκιντόρ θά διάβασε στις ματιές του ένα σιωπηλό παράπονο, μια βουδή επίπληξη, γιατί έκανε άμέσως τη σκέψη: —Ναι, έχει δική μου!... Άν είμαι ακόμα ζωντανή, το όφελω στη γυναικουργία του... Πρέπει λοιπόν να τον βοηθήσω, να του άποδείξω την εύγνωμόνη μου.

Ο Νουαρέιλ άπλωσε τότε το χέρι του και είπε με άπάθεια και αδιαφορία: —Άφου είνε έτσι, σας συλλυμάνω εν όνόματι του ντόμου! Έδωροστήθηκε, κύριε, να μού παραδώσετε το ξίφος σας! —Ποιμένετε με τ' άσπασά σας από ένα Μοντωμπάν να σας παραδώσει το ξίφος του; ρώτησε. Βγάλετε το αυτό από το νοΰ σας!... Άν θέλετε το σπαθί μου, κοπιάστε να μού το πάρετε... Άν τολμάτε... αν μπορείτε!... Συγχρόνως, ο Μοντωμπάν σπείριζε τον άέρα με το ξίφος του, το οποίο πέταγε σπίθες κάτω από τις άκτινες του ήλιου. Ο Νουαρέιλ έμεινε άκίνητος, άποσβολωμένος. Κανένας από τους ανθρώπους που δεν κινήθηκε, καμιά λάμψη δεν άναψε στα μάτια του. Δεν έδειξε ούτε θυμό, ούτε κατάπληξη, ούτε άδυσφορία. Φαίνότανε σαν να είχαν νεκρωθή

τέλους, τί θά συνέβαινε. Και θεωρήσε την περίστασι κατάλληλη για να ξαναμαλώσει τον κύριό του. —Μά ποιος διάβολος μπήκε μέσα σας, φώναξε, και δεν σας άφινει να ησυχάζετε; Φέροντες αντίστασι και στον αντιπρόσωπο του βασιλέως!... Τι τρέλλα είναι πάλι αυτή, Θεέ μου! Γιατί δεν θέλετε να καταλάβετε ότι με τ' άμυαλά που έχετε, πολύ σύντομα θά έχουμαι την τιμή να κάνουμε τη γνωριμία του δημίου; —Φοβάσαι μήπως, Λανγκρόνι; ρώτησε ο Μοντωμπάν, με πονηρό χαμόγελο. —Φοβάμαι, βέβαια! άποκρίθηκε ο υπηρέτης του. Όποιος και αν ήταν στη θέσι μου, θά φοβότανε... Είναι ζήτημα αν και ο ίδιος ο διάβολος θά μπορούσε να μ' άβγάλη ζωντανός από τη σφηκοφωλιά των τοξοτών, που τους βλέπω αυτή τη στιγμή να τους βλέπω αυτή την στιγμή να τους βλέπω άγριωμένοι... Δεν πρέπει όμως να φαντασθήτε ότι θά σας αφήσω μόνο στη δύσκολη αυτή περίστασι. Είμαι υπηρέτης σας κι' έχω υποχρέωσι να μένω πάντοτε κοντά σας. Και ή Άλκιντόρ είχε καταλάβει τί έπρόκειτο να γίνει. Κότταζε και τον Μοντωμπάν και μια τον Νουαρέιλ και το βαρόνο. Παρ' όλη τη φαινομενική γαλήνη της, παρ' όλη την παραχή την κατείχε. Και διαρκώς έκανε στον έαυτό της το έρώτημα... —Πρέπει να άφήσω να τον σκοτώσουν μπρος στα μάτια μου, χωρίς να προσπαθήσω τουλάχιστον να τον βοηθήσω; Και έβριγγε γύρω της ένθρησυχία κι' έρευνούσε βλέμματα, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει τους ανθρώπους της. Σε μία στιγμή, τα βλέμματα της συναρτήθηκαν με τα μάτια του Μοντωμπάν. Και φαίνεται ότι ή Άλκιντόρ θά διάβασε στις ματιές του ένα σιωπηλό παράπονο, μια βουδή επίπληξη, γιατί έκανε άμέσως τη σκέψη: —Ναι, έχει δική μου!... Άν είμαι ακόμα ζωντανή, το όφελω στη γυναικουργία του... Πρέπει λοιπόν να τον βοηθήσω, να του άποδείξω την εύγνωμόνη μου.

Χ ΑΡΟΥΜΕΝΗ ή παιχιδιάρη Μαντελόν, πήρε το χαρτάκι απ' τα χέρια της μαμάς της κι έτρεξε να κλειστή στην καμφορέλα της. Έκει, μόλις βεβαιώθηκε πως ήταν μόνη, έβριζε με λαχτάρα τη ματιά της στα όρνιθσκαλίσματα του χαρτιού εκείνου, και διάβαζε.

«Ρουπέρι... Γουτράν... Ζάν... Μανουέλ!...»

Θλιμμένη τώρα η ματιά της, καρφώθηκε στον γαλανό οθρανίο που φαινόταν στο βάθος απ' τὸ ανοιχτό παράθυρο. Τί κρίμα, Θεέ μου! 'Ο Λουσιέν της δ' αγαπημένο έλειπε απ' τὸν κατάλογο! Της ήρθαν δάκρυα στα μάτια. Έσκυψε με πόνο τὸ κεφάλι της, βυθίστηκε σὲ πονεμένη σολογή και μόνον σὰν ἀκούμπησε στὸν ὦμο της τὸ στοργικό χέρι της μαμάς της, τινάχτηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε...

—Τί έχεις, Μαντελόν μου; Γιατί μου κλαίς;... 'Ισα-ΐσα νόμιμα πως θὰ σ' εβρίσκα χαρούμενη!...

«Έτσι της φθόρισε τρυφερά η μαμά της, χαϊδεύοντάς της τὰ μαλλιά. Μὰ η Μαντελόν, σπινώντας τὰ δοντάκια της γιὰ νὰ μὴν προδοῖ τὸ φυλαγμένο σὰν βάρη της στή ψυχὴ της εὐθύνη, φθόρισε μὲ παράπονο.

—«Ὅσο έσαι, μαμά; Μὲ νομίζετε γιὰ εγωίστρια;... Τόσον καιρὸ βλέπω, πὼς θέλετε νὰ με γιοιστήτε, παντρεύοντάς με μὲ ἕνα, ὁποιοδήποτε ἄνδρα της ἐκλογῆς σας... 'Εγὼ ὅμως δὲν εἶμαι σὰν κι' εἰσώ... Σὲ πονώ... Σὲς ἀγαπῶ... Καὶ σὲ ἔχω νοήγορο γάμο μου. Βλέπω μονάχα τὸν γόηγορο χωρισμό μου ἀπὸ σὰς!...

Ἡ ἀγαθὴ κυρία Μπουρζόν, ἀπονήρευτη ἡ καυμένη, λίγο βραβεὺς νὰ δακρύσῃ απ' τὴ συγκίνησή της, μπῆκε σὲ τόσο στοργικὰ λόγια, τῆς σαλπίνας κόρης της. Ὡστόσο, ἕνα σπινεὶς της ἔκανε ἐντύπωση καὶ βιάστηκε ν' ἀπολογηθῇ ζωηρά.

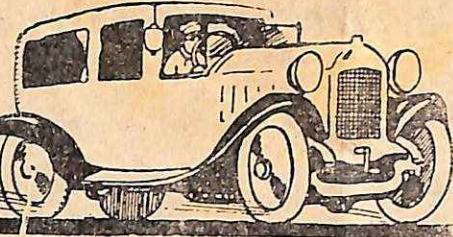
—Ὅχι δὲ, καλὴ μου κόρη... Ὅσο νὰ σὲ ξεφορτωθῶς θέλουμε, οὔτε καὶ σ' ἔχω ἀπομονώη... Ἰσα-ΐσα, κι' ὁ Ρουπέρι κι' ὁ Γουτράν κι' ὁ Ζάν κι' ὁ Μανουέλ εἶνε νέοι πούτῃς τῆς ζωῆς, καὶ πολλὰ κοπέλλες της ἡλικίας σου καὶ τῆς σεῖς σου τοὺς ὀνειρεύονται γιὰ συζύγους!...

Ἡ Μαντελόν ἐξακολουθοῦσε νὰ σταθουνοῦν ἐνταῖξη παραπονοῖα. Τότε ἡ μαμά της, θέλοντας νὰ γυρῇ τὸ σίδερο ὅσο ἦταν ἐστὶ ἀκόμη, τῆς πήρε τὸν κατάλογο απ' τὰ χέρια, κι' ἄρχισε μὲ εὐχολογία πωλητρία καταστήματος φιλικῶν, νὰ ἐκθειάζῃ τὸ καθεὶν χωριστὰ τὰ πλεονεκτήματα. Πρώτα-πρώτα, εἶπε γιὰ τὸν Ρουπέρι.

—Ρουπέρι Γρανυλόν... ἔ;... Τί λέε, Μαντελόν μου, γι' αὐτόν; Τριάντα ἔτῶν μονάχα, μεγάλος κτηματίας, μοναχογιὸς καὶ διέξοις οἰκονομικὰς υποχρεώσεις... Ψηλός, λιγνός, κομψός, ἐλεγχῶν, ἀνοικοδόμος κι' ὄχι μουροδόρος...

Ἡ Μαντελόν κλονίστηκε. Πρὸς τὰς πέποιον κανόνια τῶν 42, σὰν τὰ προσόντα τοῦ Ρουπέρι καὶ φρόδιον ἀκόμη πέφτουν. Πὼς θὰ μπορούσε λοιπὸν ν' ἀνβῇ σὴ μητρικὴ ἐ-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

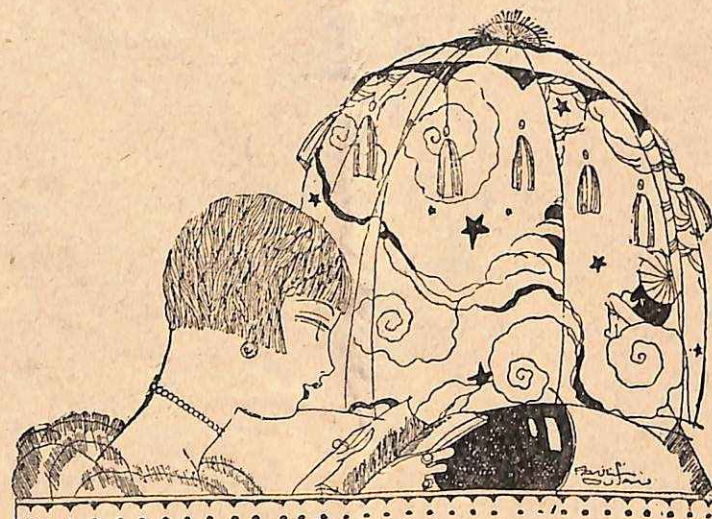

πίθεσι ἡ ἀδύναμη ἀντίστασι της ἀμοιρῆς κοπέλλας; Ὡστόσο ἔκανε θάρρος. Ἐνωικω-σε πὼς μόνον μὲ τὴ διπλωματία οἱ ἀνίσχυροι ξεφεύγουν απ' τὰ νό-χια τῶν ισχυρῶν, κι' ὀπλίζοντας τὴν ὑπαρξί της μὲ πονηρία, εὐλογισία κι' ὑποκρισία, ἀποκρίθηκε ἀπλά.

—Εἶνε θαναῖσιος, μαμά... Προ-χώρησε καὶ στοὺς ἄλλους τρεῖς, γιὰτί θὰ εἶνε κρίμα νὰ τοὺς παραμερίσω γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Ρο-μπερ, πρὶν ἀπολογηθῶν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους...

Χαρούμενη ἡ ἀγαθὴ κυρία — εἶδες, καλέ, νάξια καὶ καμώμα-τα ποὺ κάνουν ἡ κοπέλλες σὰν τοὺς μιλῶν γιὰ παντρεῖα—ἀρ-χισε νὰ ἐκθειάζῃ τὰ προσόντα τῶν ὑποψηφίων γαμβρῶν της.

—Γουτράν... Εἰκοσιῆξ χρό-νων, δικηγόρος ἀπὸ τριετίας, κα-ριέρα ἐξασφαλισμένη, ἄφρονη πε-λατεία... Κοντούτσικος λιγάκι, μ-

ἔχει θεῖο στρατηγὸ, θεῖο ἀρχιε-πίσκοπο, γέροντες κι' ἐργέντες συγχρόνως... Ἐ;...

—Εἶνε περίφημος, μαμά... Προ-χώρησε παρακάτω!... περιορίστη-κε νὰ πῇ ἡ Μαντελόν, μὲ ἀνιγ-ματικὴ ἀπάθεια στὸ πρόσωπό της. Καὶ ἡ κυρία Μπουρζόν, μὲ τὸν ἴδιο θριαμβευτικὸ τόνο στὴ φωνή της περιάρπαξε τὸν τρίτο.

—Ζάν ντελλὰ Γκέλλ... Εἰκοσι πέντε χρόνων, βιομήχανος ἄρμα-τοποιῆς, πέντε ἑκατομμύρια κε-φάλαιο ἀλοσυρῶς καταβεβλημέ-νω, ὀρφανὸς καὶ νεαρὸς μὲ μέ-λων... Μπάσσος διακεκριμένος, εἶ-νε τὸ ἀντὶν γκατέν τῶν συγκεν-τρώσεων... Μμμ... Λοιπὸν, Μαν-τελόν μου;

—Εἶνε ὑπέροχος, μαμά... Ἀς δοῦμε καὶ τὸν Μανουέλ!...

Ἡ κυρία Μπουρζόν μεθοῦσε απ' τὸν θάλαμο της. Ποτέ της δὲν φανταζόταν πὼς τόσο γόηγορα θὰ νικῶσε τὴν ἀλλόκοτη ἀπέχθεια της κόρης της γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ

ΤΗΣ ADRIENNE CAMBRY

ΟΙ "ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ" ΤΗΣ ΜΑΝΤΕΛΟΝ

γάμου. Κι' ὅσο πρὶν τὴν εβρίσκα ἀκατανόητη, μὴν ξέροντας τίς κορυφές ἀφορμῆς της, τόσο τώρα εβρίσκα φυσικὸ τὸν ἐνθουσιασμό της μπρὸς σὲ τόσο σπάνιους γαμ-πρὸς, ποὺ τῆς ἀράδιαζε μὲ λα-χτάρα. Ἐξακολουθῶσε, ὥστόσο...

—Μανουέλ Καντέ... Εἰκοσι, δυὸ χρόνων μονάχα, μὰ ἀπὸ τώρα ἰδι-αίτερος γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν... Σίγουρος δη-λαδὴ ἀξιόπλοτος νομάρχης... Τενο-ρίνος ἐκλεκτός, ἀρότατος, καὶ ἀκομιφῶν νέος, μὲ γαμβρὸ ὑπο-πουργό, μὲ ἄλλον γαμβρὸ στρατάρ-χη καὶ μὲ τρίτον γαμβρὸ μεγαλο-εργοστασίαν μπουρπονίω.

—Μπουμπόνια Περγουάρ καὶ Σία— μάρκα ἑξακουσμένη, καί...

—Εἶνε ἀσυναγώνιστος, μαμά, τὴν διέκοψε ἡ κόρη της βιαστικὰ. Ἀλλὰ πᾶρε ὥστόσο καὶ λίγη ἀνά-σα, γιὰτί λαχάνιασε καὶ τοῦ κο-κίνισσε σὰν παπαρούνα!.

Κι' ἐνῶ ἡ μαμά της ἀκολου-

θοῦσε πραγματικὰ τὴν ἐπίκαιρη συμβουλή της κόρης της, κι' ἀ-νέπνευε βαθειά, ἐκείνη τῆς εἰσάγε-σε σαλπίνια.

—Μένει κανένας ἄλλος ἀκόμη, μαμά;

—Ὅχι, κόρη μου! τῆς εἶπε ἐ-κείνη μὲ ἀφέλεια. Τέσσαρες εἶνε ὡς τὴ στιγμή, ἀλλὰ κι' οἱ τέσσα-ρες τοὺς λένοντες... Διόλεξε ὁ-ποῖον θέλεις, κι' ἡ ὦρα ἡ καλὴ μὲ τὴν εὐχή μου καὶ τοῦ μπαμπά σου!

Δὲν κρατήθηκε ἄλλο, ἡ Μαν-τελόν. Ἐμπῆξε κατὰ γέλια τραν-ταχά, πρὸ ἀνάγκης τὴ μαμά της νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ κατὰπλη-ξὶ καὶ καὶ μὲ αὐστηρότητα συγ-χρόνως. Γι' αὐτὸ, σοβαρεύτηκε παρῶντος κι' εἶπε μὲ πόνο ἐνλαβή-κό, καὶ καὶ σταθερό.

—Ὅλοι τοὺς καλοὶ καὶ ἡγιοι, μαμά μου... Ἀλλὰ ἔχουν κι' ἀπὸ ἕνα ἑλαιοπαρατάκι, ὁ καθένας, ἐ-λάττωμα σπένδον, τὸ ὁποῖο θὰ ἀ-κούσεις ποσοτικὰ φαντάζομαι πὼς θὰ συμφωνήσῃς νὰ τοὺς ἐ-

Σιγῶς τρεῖς ἡ φωνή της τώρα, τῆς καυμένης τῆς Μαντελόν. Ἡ κορυφὴ της ἀγάπης γιὰ τὸν Λου-σιέν ἔδινε τὴν ἀγάπην γιὰ τὸν Λου-σιέν, γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς καὶ τὴν εὐ-πορευμένης σὲ μάταια της, ὥστε ἡ μαμά της μουρούσε, κα-τακτημένη μὲ καὶ παραξενεμένη.

—Μήπως τυχὸν τὸν βοήκεις ἐ-

νοῦμε καὶ τοὺς τέσσαρες στὸν κά-λαθο τὸν ἀγρίων!...

Κι' ἐνῶ ἡ μαμά της κεραυνω-μένη ἀπὸ ξαφνικὴ κατὰπληξ, πάλι, τὴν κυττάζε χάσκοντας, ἡ Μαντελόν ἐξακολουθῶσε μὲ τὸ ἴδιο ἀτάραχο τουπέ της.

—Ἀς πάρουμε πρώτα τὸν Ρο-μπερ... Ψηλός, κομψός κλπ. κλπ. Μὰ εἶνε τριάντα χρόνων κι' εἶμαι δεκαεπτὰ... Ὅταν θὰ εἶμαι, ἐγὼ τριάντα, ἐκείνος θὰ βολοδέρνη σὲ σαρανταρία, κι' ὅταν θὰ εἶ-μαι στὰ ἀνθίσμενα μου τριαντα-πέντε, ἐκείνος θὰ ἀρμενίζῃ γιὰ τὴν Χάρυδδὶ τῶν ἀπενήντων...

—Ὅσο;... Κι' ἐκτός ἀπὸ αὐτοῦ, ἡ διαφορά μας θὰ ἐκτεῖ πάντα στὸν γρουσοῦζικο πόντο τῶν «13» χρόνων, καὶ σ' ἄλλ' μου τὴ ζωὴ ἡ σχέσις μὲ τὸν σύζυγό μου σίγουρα θὰ ἐπηρεάζονται ἀπ' τὴ σατανικὴ ἐπίδρασι αὐτοῦ τοῦ ἀ-οιδου... Καὶ πάλι, ὥστε:

—Σταυροκοπήθηκε ἡ κυρία Μπουρ-ζόν, καὶ φθόρισε τραυματικὰ.

—Πίσω μου σ' ἔχω, σατανᾷ... Σὰν νάχῃς δίκην, Μαντελόν μου... Ἀμ' ὁ Γουτράν;...

—Ἐχει κι' αὐτὸς τὸ ἐλάττω-μά του... Ὅσο καὶ νάχῃ πελατεία καὶ καριέρα ἐξασφαλισμένη, ὅσο κι' ἂν ἐλπίζει στὴν γρήγορη κλη-ρονομία τοῦ ἀρχιεπισκόπου θεῖου του, καθὼς καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ γε-ροῦ ἐκοντοῦστου στρατηγού, δὲν εἶνε ἀκοντοῦστικος μονάχα, ἀλλὰ σω-στός ἀκοντοῦστικὸς... Βλέπον-τάς μας στὸν περίπατο ἡ φειδὸ-γλωσσὴ φιληγάδες μου, θὰ λένε πὼς ἀδὲν μὲ βιάζει περίπατο ὁ σύζυγός μου, ἀλλὰ πὼς «ἐγὼ συρ-γινίζω τὸν μῆμπερ μου», γιὰτί ἀπ' τὴν κακοροϊκία του δὲν βρίσκω παραμάν!...

Ἐνασταυροκοπήθηκε ἡ κυρία Μπουρζόν, κι' εἶπε μὲ ἄρρωστη φω-νή.

—Σωστό κι' αὐτὸ, κόρη μου... Δὲν τὸ πρόσεξα, λοιπὸν, καθόλου!

—Καὶ βέβαια δὲν τὸ πρόσεξες, γιὰτί δὲν φροντίζεις γιὰ τὸν ἐαυ-τό σου, καλὴ μου μαμά... Ἐσὺ ἐξασφαλιστήκες, βλέπεις, ἀπ' ἡ-λεβεντιά τοῦ μπαμπά καὶ παρὰ-βλέπεις αὐτὸ τὸ λεπτὸ σημείο, μπρὸς σὲ ἄλλα τοὺς προσόντα... Θέλεις τώρα τὴ γνώμη μου καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους δυὸ; Νὰ σοῦ τὴν πῶ. Ξέρεις πόσο ἀνδράσταυς κι' οἱ τοῖς μας ἐσὺ, ὁ μπαμπᾶς κι' ἐγὼ— τοὺς διαφόρους μπᾶσσοις τενοροῖνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐγι-ζώμενος τῶν γνωστῶν μας καὶ δι-κέας μας... Ἐχουμε-δὲν ἔχουμε ὀ-ρεῖ, πρέπει νὰ τοὺς ἀκούμε νὰ ξεφωνίζον στὸν παληάστο νὰ γε-λᾷ «Γιατί ὁ κόσμος πληρώνει», καὶ νὰ «Εἶνε δοῦλοι τέτοιου κλη-λου», χωρὶς δοῦλοι τέτοιου κλη-λου;... Λοιπὸν; Θέλεις νὰ πᾶ-ρω γιὰ σύζυγο ἕνα ἀπ' τὰ φαν-τασμαῖα αὐτὰ καὶ ζωντανὰ χρημα-τοφρόμαλὸ τους κι' ἐπειτα ἡ νεα-ρὴ τελείως ἡλικία τους δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ γίνουν σύζυγοι σοδαροὶ καὶ μὲ συναίσθησι τῶν ὀ-πορειώσεων τους;

Ἐνασταυροκοπήθηκε ἡ κυρία Μπουρζόν, κι' εἶπε μὲ ἄρρωστη φω-νή.

—Σωστό κι' αὐτὸ, κόρη μου... Δὲν τὸ πρόσεξα, λοιπὸν, καθόλου!

—Καὶ βέβαια δὲν τὸ πρόσεξες, γιὰτί δὲν φροντίζεις γιὰ τὸν ἐαυ-τό σου, καλὴ μου μαμά... Ἐσὺ ἐξασφαλιστήκες, βλέπεις, ἀπ' ἡ-λεβεντιά τοῦ μπαμπά καὶ παρὰ-βλέπεις αὐτὸ τὸ λεπτὸ σημείο, μπρὸς σὲ ἄλλα τοὺς προσόντα... Θέλεις τώρα τὴ γνώμη μου καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους δυὸ; Νὰ σοῦ τὴν πῶ. Ξέρεις πόσο ἀνδράσταυς κι' οἱ τοῖς μας ἐσὺ, ὁ μπαμπᾶς κι' ἐγὼ— τοὺς διαφόρους μπᾶσσοις τενοροῖνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐγι-ζώμενος τῶν γνωστῶν μας καὶ δι-κέας μας... Ἐχουμε-δὲν ἔχουμε ὀ-ρεῖ, πρέπει νὰ τοὺς ἀκούμε νὰ ξεφωνίζον στὸν παληάστο νὰ γε-λᾷ «Γιατί ὁ κόσμος πληρώνει», καὶ νὰ «Εἶνε δοῦλοι τέτοιου κλη-λου», χωρὶς δοῦλοι τέτοιου κλη-λου;... Λοιπὸν; Θέλεις νὰ πᾶ-ρω γιὰ σύζυγο ἕνα ἀπ' τὰ φαν-τασμαῖα αὐτὰ καὶ ζωντανὰ χρημα-τοφρόμαλὸ τους κι' ἐπειτα ἡ νεα-ρὴ τελείως ἡλικία τους δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ γίνουν σύζυγοι σοδαροὶ καὶ μὲ συναίσθησι τῶν ὀ-πορειώσεων τους;

Ἐνασταυροκοπήθηκε ἡ κυρία Μπουρζόν, κι' εἶπε μὲ ἄρρωστη φω-νή.

—Σωστό κι' αὐτὸ, κόρη μου... Δὲν τὸ πρόσεξα, λοιπὸν, καθόλου!

—Καὶ βέβαια δὲν τὸ πρόσεξες, γιὰτί δὲν φροντίζεις γιὰ τὸν ἐαυ-τό σου, καλὴ μου μαμά... Ἐσὺ ἐξασφαλιστήκες, βλέπεις, ἀπ' ἡ-λεβεντιά τοῦ μπαμπά καὶ παρὰ-βλέπεις αὐτὸ τὸ λεπτὸ σημείο, μπρὸς σὲ ἄλλα τοὺς προσόντα... Θέλεις τώρα τὴ γνώμη μου καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους δυὸ; Νὰ σοῦ τὴν πῶ. Ξέρεις πόσο ἀνδράσταυς κι' οἱ τοῖς μας ἐσὺ, ὁ μπαμπᾶς κι' ἐγὼ— τοὺς διαφόρους μπᾶσσοις τενοροῖνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐγι-ζώμενος τῶν γνωστῶν μας καὶ δι-κέας μας... Ἐχουμε-δὲν ἔχουμε ὀ-ρεῖ, πρέπει νὰ τοὺς ἀκούμε νὰ ξεφωνίζον στὸν παληάστο νὰ γε-λᾷ «Γιατί ὁ κόσμος πληρώνει», καὶ νὰ «Εἶνε δοῦλοι τέτοιου κλη-λου», χωρὶς δοῦλοι τέτοιου κλη-λου;... Λοιπὸν; Θέλεις νὰ πᾶ-ρω γιὰ σύζυγο ἕνα ἀπ' τὰ φαν-τασμαῖα αὐτὰ καὶ ζωντανὰ χρημα-τοφρόμαλὸ τους κι' ἐπειτα ἡ νεα-ρὴ τελείως ἡλικία τους δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ γίνουν σύζυγοι σοδαροὶ καὶ μὲ συναίσθησι τῶν ὀ-πορειώσεων τους;

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΚΡΥ

ΠΡΟΣΤΑ στὰ πόδια της πεντά-μορφης Βασιλί-σας ἦσαν γο-νατισμένοι ὁ νε-αρὸς ἀκόλουθός της. Ἐμενε ἀ-κίνητος σὰν ἄ-γαλμα καὶ τὴν κυττάζε ἐκστα-τικός, μὴ μπο-ρῶντας νὰ τῆς πῇ οὔτε μιὰ λέξη, γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸν ἄπειρο πόνο τῆς εὐαισθητῆς ψυχῆς του.

Ἄλλ' ἐκείνο, ποὺ δὲν τολμοῦσαν νὰ φθιρῶσιν τὰ χεῖλη τοῦ νεα-ροῦ ἀκολουθοῦ, τὸ φανέρωναν τὰ βαθύτατα βλέμματά του μὲ τὴν ἄρρητη γλυκύτητά τους.

Ἡ Βασιλίσα φαινόταν βυθι-σμένη μέσα σ' ἕνα ὠκεανὸ ὀνει-ρων.

Μιὰ σιωπὴ ἀπόλυτη ἀπλωνότα-νε μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, μιὰ σιγὴ ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν τὴν ἐτάραζε ἀπ' τὴ σδυμένη ἀνα-πνοὴ τῆς Βασιλίσσας καὶ τοῦ νε-αροῦ ἀκολουθοῦ της, ἡ ὁποία ἀ-κρουότανε σὰν τὸ ξεθύχισμα ἐνὸς πόθου ποὺ ξεφυλάει πρὶν ἀνοίξῃ τὰ φτερά του.

Ἐξαφνὰ ὅμως, ἡ Βασιλίσα κυττάζε τὸν ἀκόλουθό κατὰματα καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαϊδευτικὴ καὶ θελκτικὴ φωνή.

—Πήγαινε, ἀκόλουθέ μου, νὰ βρῇς τὸ χαμόγελο, ποὺ ἔχασα ἄλ-λοτε μέσα στὴν κοιλάδα καὶ νὰ μοῦ τὸ φέρῃς!

Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος, μόλις ἔ-κρουσε τὴν διαταγὴ αὐτῆς τῆς Βα-σιλίσσας του, σηκώθηκε ἁμῶς, τῆς ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι, γεμάτη βαθὺ σεβασμὸ κι' ἐφυγες, χωρὶς νὰ τῆς ἀποκριθῇ τίποτε.

Ἡ κοιλάδα ἦταν ἀπέραντη. Τοῦ χάκου ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος περιπλανιόταν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρες. Δὲν μπορούσε νὰ βρῇ τὸ χαμό-γελο, ποὺ ζητοῦσε.

Τὸ ἀναζητοῦσε ἀκατάπαυτα, ἀνάμεσα στὰ ποῦλα ποὺ πετοῦ-σαν, ἀνάμεσα στὰ ὁμορφα ἔντομα κι' ἀνάμεσα στὰ ἀόρατα δαίμονια τῆς νύχτας.

Ὁ μόνυχός σου, ταχυνοῦλα μου, τὸν κατάλληλο ποὺ θὰ σοῦ ταιρι-άζῃ;

—Ναί, μαμά μου, καὶ τὸν ξέ-ρεις... Εἶνε σεμνός, καλὸκαρδός, ἡμέμενος στὴ ζωὴ, μὲ κι' ἄκακος σὰν τοὺς ἀδυνατούς... Στιβαρὸ παλληκαρι, ψηλὸ καὶ γεμάτο ὕ-γεια, δὲν ἐνοικεσε ποτέ του τὴ σα-πίλα τῶν καταχρησμένων... Ὁρφα-νός, φτωχός, μὰ δημιουργημὰ τοῦ ἐαυτοῦ του, κερδίζει μὲ εὐσυνει-δησία τὸν ἀρκετὰ μεγάλο τωρινὸ μισθὸ του. Νὰ σοῦ τὸν πῶ. Εἶνε...

—Εἶνε ὁ Λουσιέν... Ὁ γραμμα-τικός τοῦ μπαμπά σου... Μὲ τὴν εὐχή μου καὶ τὴ δική του, κόρη μου!

Ἐτσι ξεφώνισε ξαφνικὰ ἡ κυ-ρία Μπουρζόν καὶ δέχτηκε παρευ-θὺς στὴν ἀγκαλιά της τὴν δακρυ-σμένη της μοναχοκόρη...

—Μήπως εἶδατε τὸ χαμόγελο τῆς Βασιλίσσας μου, ποὺ ἡ ὁμορ-φία της δὲν ἔχει ταίρι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο; ρωτοῦσε ὁ νεαρὸς ἀκό-λουθος ὅτι κι' ἂν εβρίσκα μπρὸ-στά του.

—Ὅχι, δὲν τὸ εἶδαμε! τοῦ ἀ-παντοῦσαν.

Ὁ ἀκόλουθος εβρίσκα πολλὰ πράγματα, ποὺ ἔλαμπαν, ποὺ μι-λοῦσαν, ποὺ σκορποῦσαν εὐωδίες, δὲν εβρίσκα ὅμως πούθενά τὸ χα-μόγελο τῆς Βασιλίσσας του.

Ἡ μέρες περνοῦσαν κι' ὁ ἀκό-λουθος ἐξακολουθοῦσε νὰ πλανιέ-ται μέσα στὴν ἀπέραντη κοιλάδα, ἔχοντας τὴν ἐλπίδα ὅτι θάβρσκα κάποτε τὸ χαμόγελο ποὺ ζητοῦσε. Καὶ πραγματικὰ, ἕνα πρωί, τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ πρόβαλε χα-ροπὸς ὁ ἥλιος νὰ φωτίσῃ τὴ γῆ, εἶδε ἀνάμεσα σ' ἕνα καταπράσινο φύλλο μιᾶς τριανταφυλλιάς, μιὰ σταγόνα δροσιάς, ἡ ὁποία σκόρπιζε

χίλιες λαμπρὲς μᾶς ὑπέρτατης κι' ὀνειρεμένης γοητείας.

—Ἀ! φώνα-ξε, μόλις εἶδε τὴν σταγόνα αὐτῆς δρο-σιάς ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος. Αὐ-τὸ χωρὶς ἄλλο εἶνε τὸ χαμόγε-λο τῆς Βασιλί-σας μου. Ἐτσι τὸ φανταζόμουν ἀπὸ πρὶν!... Βέ-βαια αὐτὸ εἶ-νε!...

Κι' ἀφοῦ ἔ-κοψε τὸ φύλλο τῆς τριανταφυλ-λιάς, τὸ πήγε στὴ Βασιλίσα του καὶ τῆς εἶ-πε.

—Τὸ βρήκα, ἐπὶ τέλους, καὶ σὰς τὸ ἔφερα τὸ χαμόγελο, ποὺ χάσατε στὴν κοιλάδα.

Ἡ Βασιλίσα τότε, κυττάζον-τάς τον κατὰματα, ἀναγνώρισε μέσα στὰ βλέμματά του τὸ χαμό-γελό της, ποὺ ἀχτινοβολοῦσε στὰ δόλωμαφα μάτια της.

Μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Βασι-λίσσας, ἦταν γονατιστὸς ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος. Τὸν κυττάζε μ' ἐκστα-τικὰ βλέμματα, χωρὶς νὰ βράξῃ, μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἐξαφνὰ ἡ Βασιλίσα, σὰν ἔξυπνησε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο, ποὺ εἶπε μ' ἕνα γλυκὸ καὶ χαϊδευτικὸ τόνο στὴν σωνή της.

—Πήγαινε, γέμ' μου, νὰ ζητή-σῃς καὶ νὰ μοῦ βρῇς τὸ φιλῆμα ποὺ ἔχασα μέσα στὸ δάσος.

—Ὁ ἀκόλουθος σηκώθηκε ἁμέ-σως, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὴν Βασιλίσα του κι' ἐφυγε πάλι ἀμύλητος.

Τὸ δάσος ἦταν πυκνὸ. Πολὺν καιρὸ περιπλανιόταν ὁ νέος, χω-ρὶς νὰ βρῇ τὸ φιλῆμα ποὺ εἶχε χάσει ἡ Βασιλίσα του. Τὸ ζήτη-σε παντοῦ, ἀλλὰ χωρὶς κανένα ἀ-ποτέλεσμα. Τὰ μάτια του εἶδαν

πολλὰ μεθυστικὰ πράγματα, δὲν εἶδαν ὅμως πούθενά τὸ φιλῆμα τῆς Βασιλίσσας του.

Κι' ἡ μέρες περνοῦσαν. Ἐξα-φνὰ ὅμως, ἕνα βράδυ, ἀπάνω στὴν μυρωδάτη πρασινάδα εἶδε ἕνα πέ-ταλλο τριανταφυλλοῦ, ποὺ σκόρπι-ζε μεθυστικὴ εὐωδία, καὶ στὴν θεσπέσια αὐτὴ εὐωδία ἀναγνώρισε τὸ φιλ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

Νεώτερες αποκαλύψεις της 'Αγγλίδος κατασκόπου Μάργκαρετ 'Ωστεν-Κρούλ. 'Η μεγαλύτερη προδοσία της Μάτα-Χάρι. Πώς μετεφέρντο στο εχθρικό έδαφος οι Γάλλοι κατασκόποι. 'Ο μυστηριώδης Ρώσος αεροπόρος Μαρνώνφ κι' η σχέση του με την εξωτική χορεύτρια. Πώς η Μάτα-Χάρι συνεννοείτο με τους Γερμανούς αεροπόρους, κλπ.

Δίκη της Μάτα-Χάρι έχει μείνει στην ιστορία ως ένα από τα πιο συναρπαστικά γεγονότα της πορείας του βυσσινίου στο Παρίσι το καλοκαίρι του 1917, δεν θα μπορούσαν ποτέ να ξεχάσουν τη συγκίνηση κι' ελπίδα την ἀναμνήσκοντες κι' την φοβία, που προκαλούσαν η πολυκροτία, αποκαλύψεις του ανακριτού Μπουαρνόνφ για τη μυστηριώδη και εγγλεμμένη δράση της μεγάλης κατασκόπου.

'Η εξωτική λοιπόν χορεύτρια Μαργκαρίτα Γερτρούδη Ζέλλε, που είχε γεννηθεί στις 7 Αύγουστου του 1876 στο Λεσβόρνεν της 'Ολλανδίας, η γυναίκα του 'Ολλανδοκατασκόπου αξιωματικού Ροδόλφου Μάτ Λέοντ, η θρυλική με το θεατρικό της ψευδώνυμο Μάτα-Χάρι, παρουσιάστηκε στις 24 και στις 25 'Ιουλίου του 1917 μπροστά στο 3ο Στρατοδικείο του Παρισιού, ύστερ' από μια λεπτομερή και διεξοδική ανάκριση που κράτησε πέντε ολόκληρους μήνες.

'Ενώ, φυσικά, η κυριότερη μέριμνα της κατηγορίας, η γυναίκα που έδωσε στην αστυνομία τα πολύτιμα κι' ενοχοποιητικά στοιχεία για τη σύλληψη της κατασκόπου, παρακολούθησε και τις δύο μέρες όλη την ιστορική διαδικασία κι' έμολογώ ότι και σήμερα ακόμη ανατριχίλλω από τη φοβία, όταν θυμούνται την καταδικαστική ατμόσφαιρα του στρατοδικείου και την τραγική φωνή της Μάτα-Χάρι που αγωνιζότανε να γλυτώσει από τις μαρτυρίες φρίκης του έκτακτου αποσπασματος...

Αυτή η ατακτική γυναίκα, που ήταν ακόμη άσχετη νέα και που είχε μια παράξενη ωμορφιά— όπως αποδείχθη από την ανάκριση, ήταν η πιο επικίνδυνη κι' η πιο σκληρόκαρδη κατασκόπος των νεωτέρων χρόνων. Τη πρώτη πράξη που διεπιστώθη, ανέσθη ήταν η αναμφισβήτητη ενοχή της: Μία ύπληκος ενός ουδέτερου κράτους, έπαιρνε τους Γάλλους στους Γερμανούς φίλους της για χρήματα... Δεν χωρούσε λοιπόν καμμία δικαιολογία, καμμία συγκίνηση... Αυτό το έπαινε πολλοί φορές ο ανακριτής Μπουαρνόνφ για να μη μεταμορφωθεί η εγγλεμμένη κατασκόπος σε μια συγκινητική ήρωίδα. Οι Γάλλοι είναι πάντα τόσο ιπποτικοί!...

'Όσο προχωρούσε η ιστορική αυτή δίκη, η αποκαλύψεις των σχέσεων της Μάτα-Χάρι με πολλά πολιτικά πρόσωπα και ιδιαίτερα με έναν υπουργό, προκαλούσαν θυερώδη σάλια και συγκινούναν πολλές φορές τη θέση της Κυβερνήσεως. 'Από στρατιω-

τικής πάλι απόψεως, η εξωτική χορεύτρια είχε προδώσει τόσα μυστικά, ώστε θα έπρεπε να καταδικασθ' έκα φορές σε θάνατο! Αυτή ήταν η αιτία της απεργίας των γαλλικών επιθέσεων, κατά την άνοιξη του 1916! Αυτή είχε υποδείξει τον τορπίλισμό των πλοίων που μεταφέρανε στρατό από το Μαρόκο. Αυτή είχε αποκαλύψει στους Γερμανούς την περίπτωση γαλλικής ύπηρεσίας των ταφοφόρων κατασκόπων με αεροπλάνο στο εχθρικό έδαφος!...

'Η τελευταία αυτή προδοσία ήταν η πιο σημαντική απ' όλες. Πολλοί Γάλλοι αεροπόροι, που μέσα του πολέμου, είχαν αποκτήσει την αξιοθαύμαστη ειδικότητα να μεταφέρουν με το αεροπλάνο τους μυστικούς πράκτορες και να τους αφήνουν τη νύχτα στη Βέλγιο και στην 'Αλσατία, για να πάνε τάλη να τους ξαναπαρουν την άλλη νύχτα ή ύστερα από σαράντα οχτώ ώρες, μόλις θα είχαν τελειώσει τη μυστηριώδη άσκασή τους. 'Η Μάτα-Χάρι λοιπόν είχε προδώσει αυτό το πολύτιμο μυστικό κι' όπως ήταν έπαινε είχε γίνει η αιτία του θανάτου πολλών ηρωικών αεροπόρων και άλλων Γάλλων κατασκόπων, που είχαν πέσει στα χέρια των Γερμανών.

'Η Μάτα-Χάρι

'Η μεγάλη κατασκόπος έδειχνε πάντα ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον για τους Γάλλους αεροπόρους κι' δεν δίστασε να τ' έμολογηση μπροστά στον πρόεδρο του στρατοδικείου, τον συνταγματάρχη Σομπρού, της Δημοκρατικής Φρουράς.

—Μήπως δεν είχα το δικαίωμα ν' αγαπώ τους αεροπόρους; τον ρώτησε μ' έναν αφάνταστο κυνισμό.

—'Ισως! της απάντησε, εκείνος. Δεν είχατε όμως το δικαίωμα να τους προδίδετε στους εχθρούς τους. Κι' έσείς τους προδίδετε με τον πιο άπληστο και τον πιο εγγλεμμένο τρόπο!

'Η Μάτα-Χάρι προσπάθησε τότε να δικαιολογηθεί.

—'Η αλήθεια είναι, είπε, ότι άρχισα να έχω σχέση με τους αεροπόρους, όταν ήμουν στη Βέλγιο και στην 'Αλσατία, για να πάνε τάλη να τους ξαναπαρουν την άλλη νύχτα ή ύστερα από σαράντα οχτώ ώρες, μόλις θα είχαν τελειώσει τη μυστηριώδη άσκασή τους.

—'Η Μάτα-Χάρι έσφυσε το κεφάλι και δεν απάντησε. 'Ο πρόεδρος τότε του στρατοδικείου συνέ-

—Καταφέρατε να γλυστρήσετε ανάμεσα στο προσωπικό του 'Ιδρυσμού Στανού κι' όταν συγκεντρώσατε όλες πληροφορίες σας χρειζόντουσαν, γινάτε άφρατη από το νοσοκομείο!...

'Η Μάτα-Χάρι σκώθηκε άμέσως για να διαμαρτυρηθεί.

—'Ηγ'α να τον Βιττέλ, δήλωσε, για να περιποιηθώ τον συνταγματάρχη Μαρνώνφ που είχε πληγωθεί!...

'Ο πρόεδρος Σομπρού όμως δεν ταράχτηκε καθόλου.

—Και πάλι λέτε φέμματα!... της απάντησε με περιφρόνηση. 'Όπως φαίνεται καθαρά από τα στοιχεία που έχω στα χέρια μου, ο Ρώσος συνταγματάρχης Μαρνώνφ δεν πληγώθηκε ποτέ στη γαλλική μέτωπο! 'Ο μόνος λόγος, για τον οποίο βρισκόσαστε στο Βιττέλ είναι ότι εκεί πέρα ήταν μια μεγάλη αεροπορική βάση!...

Κι' έπειτα επρόθεσε.

—'Ανεύθε έπίσης ότι συνεννοούσατε με τα γερμανικά αεροπλάνα με μια συνθηματική γλώσσα, πολύ περίεργη, με την άλλη, απλώνοντας στην ταράτσα του νοσοκομείου του Βιττέλ διάφορα γραμματιστά εσώρουχά σας;

'Η κατασκόπος χλωμάσε μια στιγμή κι' έπειτα προσπάθησε να γλυτώσει. Μά ο συνταγματάρχης Σομπρού βιάστηκε να της καταφέρει το τελευταίο μοιραίο χτύπημα.

—'Ιδού, κύριοι στρατοδίκαι, φώναξε ολόκληρος, με αναμφοδότηση απόδειξης της ενοχής της κατασκόπου! Είπε, ένα σημείωμα, γραμμένο με το χέρι της, που περιείχε μια πολύτιμη πληροφορία: τον ακριβή αριθμό των κανονιών που έστειλαμε στο μέτωπο, τώρα τελευταία, μεταξύ του Σουασόν και της Ρέιμς.

'Η Μάτα-Χάρι τινάχτηκε σαν αλουργός από τη θέση της.

—'Εμμη!... Συκοφαντία!... Είπε πλαστό!... διαμαρτυρήθηκε. 'Αρνούνται κατηγορηματικά ότι έγραψα εγώ αυτό το σημείωμα!...

—Δυστυχώς για σας, της απάντησε με απάνεια ο πρόεδρος, γράψατε αυτό το σημείωμα μπροστά σε δύο μυστικούς πράκτορές μας, στον C. Ζ—211 και στον B—161... Θέλετε να σας θυμώσω τότε, λίγες ώρες πριν από τη σύλληψή σας, την ώρα που κάνατε ένα περίπατο στο δάσος της Βουλώνης με μια 'Αγγλίδα φίλη σας; 'Εγρέφατε αυτό το σημείωμα μέσα στο αυτοκίνητο, μπροστά στα μάτια του σωφρέ και της φίλης σας, δηλαδή των μυστικών πράκτορών μας C. Ζ—211 και B—161... 'Ιδού αυτοί οι μάρτυρές!...

Κι' ο συνταγματάρχης Σομπρού έδειξε έμένα και τον Γάλλο κατασκόπο που με είχε βοηθήσει να αποσπάσω από τη φίλη μου εκείνο το ενοχοποιητικό στοιχείο, απάνω στο οποίο στηρίχτηκε άκλόνητα το τρομερό κατηγορητήριο του όλοκληρου Μορνέ.

'Α! Δεν θα μπορούσα ποτέ να

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΙ ΛΟΥΣΙΕΝ

ΤΟΥ L. MARSILE

νο ή ντεμαντέ, τη φοράει χωρίς μπουφόρες.

Καλόκαρδος, άθως, άπληστος και πρόθυμος. Στο δρόμο περπατάει χασκόντας, κι' αν δει κανένα φωράλογο να περπάτη στην άσφαλτο, θα τρέξει απ' τους πρώτους να βοηθήσει τον άμπελο να τ' σκρώσει.

'Όλα γύρω του τ'ά βλέπει με μάτι τεντωμένο και με στόμα μισανοικτό. 'Ακολουθεί την ορχήστρα του δήμου στο δρόμο, τρέχει λαχανιασμένος εκεί που καίνε πυρροσχημάτα, σκουρύνει πλάι στους ορίστες όταν μιλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις κι' είναι έτοιμος να ριχτεί στο νερό του Σηκουάνα για να γλυτώσει απ' το πνέσιμο γάτους ή σκύλους κακοροίκους.

'Ότι είναι ήρωικό, το θαυμάζει. 'Ότι σχετίζεται με τον ρομαντισμό, τον συγκινεί. Κι' η ελπίδα του μηχανοκίνητου τρένου, χθρών ανθρώπων, στα δρόματά, στους κινηματογράφους και στα μυθιστορήματα, τον άναστατώνουν και τον γεύζουν, με άγανάκτηση ιερή.

Κι' άκριβώς αυτός, —κι' όσο είναι απ' την ίδια πάστα κατωμένων— γίνονται οι ζήλευτοι ήρωες μιας κρίσιμης στιγμής —στις μάχες του πολέμου ή στις μάχες της κοινωνίας— γιατί η καρδιά τους είναι μεγάλη, απλή, αγαθή, και το κάθε συναίσθημα, που θα τρυπώσει μέσα σ' αυτή, βρίσκει χώρο άνοιχτό κι' αναπτύσσεται εύθραστα.

'Ο Λουσιέν είναι ο άδελφός του 'Αντουάν. Στην ίδια πόλη, στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο δωμάτιο γεννήθηκαν κι' οι δύο τους, το ίδιο σπασμένο, να πουν κι' αυτοί γάλα θήλασαν, η ίδια μητέρα τους κράτησε στην άγκαλιά της, κι' ο ίδιος πατέρας τους τράβηξε τότε-τότε τ' αυτά σαν άτακτούσαν.

Κι' όμως ο Λουσιέν είναι έντελως αντίθετος από τον 'Αντουάν. 'Ο Λουσιέν έχει πόλη, ο Λουσιέν επιτηδύεται, ο Λουσιέν αρεπαστάνει τον άνομο και τον αμπαζέ.

Γυμκνίνεται μπρος σε όλους και για όλα. 'Εναι θεά λατρεύει ο Λουσιέν, το 'αυδοκτόν. 'Ότι πρωταγωνιστή εμψάνισι του —στα γράμματα, στην τέχνη, στη μουσική, στη ύδα— ο Λουσιέν τ'άσπασεται με δίψα, είτε κουτό είναι, είτε γελοίο, είτε άσημαντό.

'Ότι πέρας, είναι έντελως άμπελο κι' άναξιο λόγου για τον Λουσιέν. 'Η παλιά καλή εποχή, τα παλαιά άριστοτεχνήματα της τέχνης ή της πέννας, τ'ά ήρωικά αίσθηματά κι' έτσι συστίζεται με τις

δύο, δεν έχει άπατή σε τίς πολλές ή 'Αντουάν. 'Ότι του μαγειρεύουν, τρώει. 'Όπου του στρώσουν, κοιμάται. 'Ότι έχει, μοντέρ-

νο ή ντεμαντέ, τη φοράει χωρίς μπουφόρες.

Καλόκαρδος, άθως, άπληστος και πρόθυμος. Στο δρόμο περπατάει χασκόντας, κι' αν δει κανένα φωράλογο να περπάτη στην άσφαλτο, θα τρέξει απ' τους πρώτους να βοηθήσει τον άμπελο να τ' σκρώσει.

'Όλα γύρω του τ'ά βλέπει με μάτι τεντωμένο και με στόμα μισανοικτό. 'Ακολουθεί την ορχήστρα του δήμου στο δρόμο, τρέχει λαχανιασμένος εκεί που καίνε πυρροσχημάτα, σκουρύνει πλάι στους ορίστες όταν μιλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις κι' είναι έτοιμος να ριχτεί στο νερό του Σηκουάνα για να γλυτώσει απ' το πνέσιμο γάτους ή σκύλους κακοροίκους.

'Ότι είναι ήρωικό, το θαυμάζει. 'Ότι σχετίζεται με τον ρομαντισμό, τον συγκινεί. Κι' η ελπίδα του μηχανοκίνητου τρένου, χθρών ανθρώπων, στα δρόματά, στους κινηματογράφους και στα μυθιστορήματα, τον άναστατώνουν και τον γεύζουν, με άγανάκτηση ιερή.

Κι' άκριβώς αυτός, —κι' όσο είναι απ' την ίδια πάστα κατωμένων— γίνονται οι ζήλευτοι ήρωες μιας κρίσιμης στιγμής —στις μάχες του πολέμου ή στις μάχες της κοινωνίας— γιατί η καρδιά τους είναι μεγάλη, απλή, αγαθή, και το κάθε συναίσθημα, που θα τρυπώσει μέσα σ' αυτή, βρίσκει χώρο άνοιχτό κι' αναπτύσσεται εύθραστα.

'Ο Λουσιέν είναι ο άδελφός του 'Αντουάν. Στην ίδια πόλη, στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο δωμάτιο γεννήθηκαν κι' οι δύο τους, το ίδιο σπασμένο, να πουν κι' αυτοί γάλα θήλασαν, η ίδια μητέρα τους κράτησε στην άγκαλιά της, κι' ο ίδιος πατέρας τους τράβηξε τότε-τότε τ' αυτά σαν άτακτούσαν.

Κι' όμως ο Λουσιέν είναι έντελως αντίθετος από τον 'Αντουάν. 'Ο Λουσιέν έχει πόλη, ο Λουσιέν επιτηδύεται, ο Λουσιέν αρεπαστάνει τον άνομο και τον αμπαζέ.

Γυμκνίνεται μπρος σε όλους και για όλα. 'Εναι θεά λατρεύει ο Λουσιέν, το 'αυδοκτόν. 'Ότι πρωταγωνιστή εμψάνισι του —στα γράμματα, στην τέχνη, στη μουσική, στη ύδα— ο Λουσιέν τ'άσπασεται με δίψα, είτε κουτό είναι, είτε γελοίο, είτε άσημαντό.

'Ότι πέρας, είναι έντελως άμπελο κι' άναξιο λόγου για τον Λουσιέν. 'Η παλιά καλή εποχή, τα παλαιά άριστοτεχνήματα της τέχνης ή της πέννας, τ'ά ήρωικά αίσθηματά κι' έτσι συστίζεται με τις

δύο, δεν έχει άπατή σε τίς πολλές ή 'Αντουάν. 'Ότι του μαγειρεύουν, τρώει. 'Όπου του στρώσουν, κοιμάται. 'Ότι έχει, μοντέρ-

νο ή ντεμαντέ, τη φοράει χωρίς μπουφόρες.

Καλόκαρδος, άθως, άπληστος και πρόθυμος. Στο δρόμο περπατάει χασκόντας, κι' αν δει κανένα φωράλογο να περπάτη στην άσφαλτο, θα τρέξει απ' τους πρώτους να βοηθήσει τον άμπελο να τ' σκρώσει.

'Όλα γύρω του τ'ά βλέπει με μάτι τεντωμένο και με στόμα μισανοικτό. 'Ακολουθεί την ορχήστρα του δήμου στο δρόμο, τρέχει λαχανιασμένος εκεί που καίνε πυρροσχημάτα, σκουρύνει πλάι στους ορίστες όταν μιλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις κι' είναι έτοιμος να ριχτεί στο νερό του Σηκουάνα για να γλυτώσει απ' το πνέσιμο γάτους ή σκύλους κακοροίκους.

'Ότι είναι ήρωικό, το θαυμάζει. 'Ότι σχετίζεται με τον ρομαντισμό, τον συγκινεί. Κι' η ελπίδα του μηχανοκίνητου τρένου, χθρών ανθρώπων, στα δρόματά, στους κινηματογράφους και στα μυθιστορήματα, τον άναστατώνουν και τον γεύζουν, με άγανάκτηση ιερή.

Κι' άκριβώς αυτός, —κι' όσο είναι απ' την ίδια πάστα κατωμένων— γίνονται οι ζήλευτοι ήρωες μιας κρίσιμης στιγμής —στις μάχες του πολέμου ή στις μάχες της κοινωνίας— γιατί η καρδιά τους είναι μεγάλη, απλή, αγαθή, και το κάθε συναίσθημα, που θα τρυπώσει μέσα σ' αυτή, βρίσκει χώρο άνοιχτό κι' αναπτύσσεται εύθραστα.

'Ο Λουσιέν είναι ο άδελφός του 'Αντουάν. Στην ίδια πόλη, στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο δωμάτιο γεννήθηκαν κι' οι δύο τους, το ίδιο σπασμένο, να πουν κι' αυτοί γάλα θήλασαν, η ίδια μητέρα τους κράτησε στην άγκαλιά της, κι' ο ίδιος πατέρας τους τράβηξε τότε-τότε τ' αυτά σαν άτακτούσαν.

Κι' όμως ο Λουσιέν είναι έντελως αντίθετος από τον 'Αντουάν. 'Ο Λουσιέν έχει πόλη, ο Λουσιέν επιτηδύεται, ο Λουσιέν αρεπαστάνει τον άνομο και τον αμπαζέ.

Γυμκνίνεται μπρος σε όλους και για όλα. 'Εναι θεά λατρεύει ο Λουσιέν, το 'αυδοκτόν. 'Ότι πρωταγωνιστή εμψάνισι του —στα γράμματα, στην τέχνη, στη μουσική, στη ύδα— ο Λουσιέν τ'άσπασεται με δίψα, είτε κουτό είναι, είτε γελοίο, είτε άσημαντό.

'Ότι πέρας, είναι έντελως άμπελο κι' άναξιο λόγου για τον Λουσιέν. 'Η παλιά καλή εποχή, τα παλαιά άριστοτεχνήματα της τέχνης ή της πέννας, τ'ά ήρωικά αίσθηματά κι' έτσι συστίζεται με τις

δύο, δεν έχει άπατή σε τίς πολλές ή 'Αντουάν. 'Ότι του μαγειρεύουν, τρώει. 'Όπου του στρώσουν, κοιμάται. 'Ότι έχει, μοντέρ-

νο ή ντεμαντέ, τη φοράει χωρίς μπουφόρες.

Καλόκαρδος, άθως, άπληστος και πρόθυμος. Στο δρόμο περπατάει χασκόντας, κι' αν δει κανένα φωράλογο να περπάτη στην άσφαλτο, θα τρέξει απ' τους πρώτους να βοηθήσει τον άμπελο να τ' σκρώσει.

'Όλα γύρω του τ'ά βλέπει με μάτι τεντωμένο και με στόμα μισανοικτό. 'Ακολουθεί την ορχήστρα του δήμου στο δρόμο, τρέχει λαχανιασμένος εκεί που καίνε πυρροσχημάτα, σκουρύνει πλάι στους ορίστες όταν μιλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις κι' είναι έτοιμος να ριχτεί στο νερό του Σηκουάνα για να γλυτώσει απ' το πνέσιμο γάτους ή σκύλους κακοροίκους.

'Ότι είναι ήρωικό, το θαυμάζει. 'Ότι σχετίζεται με τον ρομαντισμό, τον συγκινεί. Κι' η ελπίδα του μηχανοκίνητου τρένου, χθρών ανθρώπων, στα δρόματά, στους κινηματογράφους και στα μυθιστορήματα, τον άναστατώνουν και τον γεύζουν, με άγανάκτηση ιερή.

Κι' άκριβώς αυτός, —κι' όσο είναι απ' την ίδια πάστα κατωμένων— γίνονται οι ζήλευτοι ήρωες μιας κρίσιμης στιγμής —στις μάχες του πολέμου ή στις μάχες της κοινωνίας— γιατί η καρδιά τους είναι μεγάλη, απλή, αγαθή, και το κάθε συναίσθημα, που θα τρυπώσει μέσα σ' αυτή, βρίσκει χώρο άνοιχτό κι' αναπτύσσεται εύθραστα.

'Ο Λουσιέν είναι ο άδελφός του 'Αντουάν. Στην ίδια πόλη, στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο δωμάτιο γεννήθηκαν κι' οι δύο τους, το ίδιο σπασμένο, να πουν κι' αυτοί γάλα θήλασαν, η ίδια μητέρα τους κράτησε στην άγκαλιά της, κι' ο ίδιος πατέρας τους τράβηξε τότε-τότε τ' αυτά σαν άτακτούσαν.

Κι' όμως ο Λουσιέν είναι έντελως αντίθετος από τον 'Αντουάν. 'Ο Λουσιέν έχει πόλη, ο Λουσιέν επιτηδύεται, ο Λουσιέν αρεπαστάνει τον άνομο και τον αμπαζέ.

Γυμκνίνεται μπρος σε όλους και για όλα. 'Εναι θεά λατρεύει ο Λουσιέν, το 'αυδοκτόν. 'Ότι πρωταγωνιστή εμψάνισι του —στα γράμματα, στην τέχνη, στη μουσική, στη ύδα— ο Λουσιέν τ'άσπασεται με δίψα, είτε κουτό είναι, είτε γελοίο, είτε άσημαντό.

'Ότι πέρας, είναι έντελως άμπελο κι' άναξιο λόγου για τον Λουσιέν. 'Η παλιά καλή εποχή, τα παλαιά άριστοτεχνήματα της τέχνης ή της πέννας, τ'ά ήρωικά αίσθηματά κι' έτσι συστίζεται με τις

δύο, δεν έχει άπατή σε τίς πολλές ή 'Αντουάν. 'Ότι του μαγειρεύουν, τρώει. 'Όπου του στρώσουν, κοιμάται. 'Ότι έχει, μοντέρ-

νο ή ντεμαντέ, τη φοράει χωρίς μπουφόρες.

Καλόκαρδος, άθως, άπληστος και πρόθυμος. Στο δρόμο περπατάει χασκόντας, κι' αν δει κανένα φωράλογο να περπάτη στην άσφαλτο, θα τρέξει απ' τους πρώτους να βοηθήσει τον άμπελο να τ' σκρώσει.

'Όλα γύρω του τ'ά βλέπει με μάτι τεντωμένο και με στόμα μισανοικτό. 'Ακολουθεί την ορχήστρα του δήμου στο δρόμο, τρέχει λαχανιασμένος εκεί που καίνε πυρροσχημάτα, σκουρύνει πλάι στους ορίστες όταν μιλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις κι' είναι έτοιμος να ριχτεί στο νερό του Σηκουάνα για να γλυτώσει απ' το πνέσιμο γάτους ή σκύλους κακοροίκους.

'Ότι είναι ήρωικό, το θαυμάζει. 'Ότι σχετίζεται με τον ρομαντισμό, τον συγκινεί. Κι' η ελπίδα του μηχανοκίνητου τρένου, χθρών ανθρώπων, στα δρόματά, στους κινηματογράφους και στα μυθιστορήματα, τον άναστατώνουν και τον γεύζουν, με άγανάκτηση ιερή.

Κι' άκριβώς αυτός, —κι' όσο είναι απ' την ίδια πάστα κατωμένων— γίνονται οι ζήλευτοι ήρωες μιας κρίσιμης στιγμής —στις μάχες του πολέμου ή στις μάχες της κοινωνίας— γιατί η καρδιά τους είναι μεγάλη, απλή, αγαθή, και το κάθε συναίσθημα, που θα τρυπώσει μέσα σ' αυτή, βρίσκει χώρο άνοιχτό κι' αναπτύσσεται εύθραστα.

'Ο Λουσιέν είναι ο άδελφός του 'Αντουάν. Στην ίδια πόλη, στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο δωμάτιο γεννήθηκαν κι' οι δύο τους, το ίδιο σπασμένο, να πουν κι' αυτοί γάλα θήλασαν, η ίδια μητέρα τους κράτησε στην άγκαλιά της, κι' ο ίδιος πατέρας τους τράβηξε τότε-τότε τ' αυτά σαν άτακτούσαν.

Κι' όμως ο Λουσιέν είναι έντελως αντίθετος από τον 'Αντουάν. 'Ο Λουσιέν έχει πόλη, ο Λουσιέν επιτηδύεται, ο Λουσιέν αρεπαστάνει τον άνομο και τον αμπαζέ.

Γυμκνίνεται μπρος σε όλους και για όλα. 'Εναι θεά λατρεύει ο Λουσιέν, το 'αυδοκτόν. 'Ότι πρωταγωνιστή εμψάνισι του —στα γράμματα, στην τέχνη, στη μουσική, στη ύδα— ο Λουσιέν τ'άσπασεται με δίψα, είτε κουτό είναι, είτε γελοίο, είτε άσημαντό.

'Ότι πέρας, είναι έντελως άμπελο κι' άναξιο λόγου για τον Λουσιέν. 'Η παλιά καλή εποχή, τα παλαιά άριστοτεχνήματα της τέχνης ή της πέννας, τ'ά ήρωικά αίσθηματά κι' έτσι συστίζεται με τις

δύο, δεν έχει άπατή σε τίς πολλές ή 'Αντουάν. 'Ότι του μαγειρεύουν, τρώει. 'Όπου του στρώσουν, κοιμάται. 'Ότι έχει, μοντέρ-

νο ή ντεμαντέ, τη φοράει χωρίς μπουφόρες.

Καλόκαρδος, άθως, άπληστος και πρόθυμος. Στο δρόμο περπατάει χασκόντας, κι' αν δει κανένα φωράλογο να περπάτη στην άσφαλτο, θα τρέξει απ' τους πρώτους να βοηθήσει τον άμπελο να τ' σκρώσει.

'Όλα γύρω του τ'ά βλέπει με μάτι τεντωμένο και με στόμα μισανοικτό. 'Ακολουθεί την ορχήστρα του δήμου στο δρόμο, τρέχει λαχανιασμένος εκεί που καίνε πυρροσχημάτα, σκουρύνει πλάι στους ορίστες όταν μιλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις κι' είναι έτοιμος να ριχτεί στο νερό του Σηκουάνα για να γλυτώσει απ' το πνέσιμο γάτους ή σκύλους κακοροίκους.

'Ότι είναι ήρωικό, το θαυμάζει. 'Ότι σχετίζεται με τον ρομαντισμό, τον συγκινεί. Κι' η ελπίδα του μηχανοκίνητου τρένου, χθρών ανθρώπων, στα δρόματά, στους κινηματογράφους και στα μυθιστορήματα, τον άναστατώνουν και τον γεύζουν, με άγανάκτηση ιερή.

Κι' άκριβώς αυτός, —κι' όσο είναι απ' την ίδια πάστα κατωμένων— γίνονται οι ζήλευτοι ήρωες μιας κρίσιμης στιγμής —στις μάχες του πολέμου ή στις μάχες της κοινωνίας— γιατί η καρδιά τους είναι μεγάλη, απλή, αγαθή, και το κάθε συναίσθημα, που θα τρυπώσει μέσα σ' αυτή, βρίσκει χώρο άνοιχτό κι' αναπτύσσεται εύθραστα.

'Ο Λουσιέν είναι ο άδελφός του 'Αντουάν. Στην ίδια πόλη, στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο δωμάτιο γεννήθηκαν κι' οι δύο τους, το ίδιο σπασμένο, να πουν κι' αυτοί γάλα θήλασαν, η ίδια μητέρα τους κράτησε στην άγκαλιά της, κι' ο ίδιος πατέρας τους τράβηξε τότε-τότε τ' αυτά σαν άτακτούσαν.

Κι' όμως ο Λουσιέν είναι έντελως αντίθετος από τον 'Αντουάν. 'Ο Λουσιέν έχει πόλη, ο Λουσιέν επιτηδύεται, ο Λουσιέν αρεπαστάνει τον άνομο και τον αμπαζέ.

Γυμκνίνεται μπρος σε όλους και για όλα. 'Εναι θεά λατρεύει ο Λουσιέν, το 'αυδοκτόν. 'Ότι πρωταγωνιστή εμψάνισι του —στα γράμματα, στην τέχνη, στη μουσική, στη ύδα— ο Λουσιέν τ'άσπασεται με δίψα, είτε κουτό είναι, είτε γελοίο, είτε άσημαντό.

'Ότι πέρας, είναι έντελως άμπελο κι' άναξιο λόγου για τον Λουσιέν. 'Η παλιά καλή εποχή, τα παλαιά άριστοτεχνήματα της τέχνης ή της πέννας, τ'ά ήρωικά αίσθηματά κι' έτσι συστίζεται με τις

δύο, δεν έχει άπατή σε τίς πολλές ή 'Αντουάν. 'Ότι του μαγειρεύουν, τρώει. 'Όπου του στρώσουν, κοιμάται. 'Ότι έχει, μοντέρ-

νο ή ντεμαντέ, τη φοράει χωρίς μπουφόρες.

Καλόκαρδος, άθως, άπληστος και πρόθυμος. Στο δρόμο περπατάει χασκόντας, κι' αν δει κανένα φωράλογο να περπάτη στην άσφαλτο, θα τρέξει απ' τους πρώτους να βοηθήσει τον άμπελο να τ' σκρώσει.

'Όλα γύρω του τ'ά βλέπει με μάτι τεντωμένο και με στόμα μισανοικτό. 'Ακολουθεί την ορχήστρα του δήμου στο δρόμο, τρέχει λαχανιασμένος εκεί που καίνε πυρροσχημάτα, σκουρύνει πλάι στους ορίστες όταν μιλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις κι' είναι έτοιμος να ριχτεί στο νερό του Σηκουάνα για να γλυτώσει απ' το πνέσιμο γάτους ή σκύλους κακοροίκους.

'Ότι είναι ήρωικό, το θαυμάζει. 'Ότι σχετίζεται με τον ρομαντισμό, τον συγκινεί. Κι' η ελπίδα του μηχανοκίνητου τρένου, χθρών ανθρώπων, στα δρόματά, στους κινηματογράφους και στα μυθιστορήματα, τον άναστατώνουν και τον γεύζουν, με άγανάκτηση ιερή.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΟΣ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ," ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ," ΔΩΡΑ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ

"Επειτα από ένδεκα έτών ζωής και θριάμβους, τα αγαπητά σας περιοδικά «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», θέλοντας να δείξουν το ενδιαφέρον των υπέρ των χιλιάδων των αναγνωστών και συνδρομητών των, προβαίνουν σήμερα εις μίαν μεγάλην, καταπληκτικήν, πρωτοφανή για την Ελλάδα καινοτομίαν. Πλήν της αυξήσεως των σελίδων των εις 52, της προσλήψεως νέου επιτελείου συνεργατών και της αναθέσεως της εικονογραφήσεως των εξωφύλλων των εις γνωστόν Αθηναίον ζωγράφον.... Πλήν του καταπληκτικού εις γενναϊοδωρίαν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

το έποιοι δα διανέμη δώρα αξίας 520.000 δραχμών ετησίως, εγκαινιάζουν και

ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Το μεγαλύτερον Έλληνικόν δημοσιογραφικόν Λαχείον

ΜΕ ΔΩΡΑ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ (500.000) ΔΡΧ.

Οί συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» - «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' εν τρέπον θα υποδείξωμεν κατωτέρω, θα λαμβάνουν τα εξής μεγάλα και πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' αριθμός θα κερδίση 1 αυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστό αξίας	Δρχ. 150.000.-
Ο Β' 1 εικόπεδο στην θέσι Κουπόνια, έπισθεν των μαζ κ. Κ. Ι. Θεοδοροπούλου, πήχων 464, αξίας	
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο με πλήρη εγκατάστασιν, αξίας	» 50.000.-
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας αξίας	» 15.000.-
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, αξίας	» 8.000.-
Ο ΣΤ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	» 4.000.-
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	» 2.500.-
Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν αξίας	» 2.500.-
Ο Θ' 1 αδιάβροχο άνδρικό, αξίας	» 2.500.-
Ο Ι' 1 αδιάβροχο γυναικείο, αξίας	» 1.500.-
Ο ΙΑ' ύψασμα άνδρικό, αξίας	» 1.500.-
Ο ΙΒ' ύψασμα γυναικείο, αξίας	» 1.500.-
Ο ΙΓ' ύψασμα μεταξωτό, αξίας	» 1.500.-
Ο ΙΔ' ύψασμα μεταξωτό, αξίας	» 1.500.-
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, αξίας	» 1.500.-
Ο ΙΣ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	» 1.500.-
Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	» 1.000.-
Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κορσέ, αξίας	» 1.000.-
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.-
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.-
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.-
Ο ΚΒ' 1 έμπρέλλα άνδρική, αξίας	» 500.-
Ο ΚΓ' 1 έμπρέλλα γυναικεία, αξίας	» 500.-
600 αριθμοί ανά μίαν σειράν ένδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», άντι Δρχ. 225, αξίας	» 500.-
500 αριθμοί ανά μίαν σειράν «Ημερολογίων» Δρχ. 200, αξίας	» 135.000.-
200 αριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Φάντασμα», αξίας	» 100.000.-
100 αριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Βρυκόλακας», αξίας	» 12.000.-
	» 3.000.-
	» 500.000.-

Συνεπώς όλα τα ΔΩΡΑ του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» - «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ανέρχονται εις το καταπληκτικόν ποσόν του ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !...

Εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ μας θα συμμετέχουν έλοι άνεξαιρέτως οί αναγνώσται μας, αποκόπτοντες τα δημοσιευμένα δελτία.

Πρέπει δηλαδή να φυλάσσετε τα δελτία του Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» - «Οικογενείας», τα όποια θ' αρχίσουν δημοσιευμένα εις τα περιοδικά μας από του μηνός Δεκεμβρίου και έν συνεχεία κατά τους άμέσως άκολουθούσους μήνας Ιανουάριον, Φεβρουάριον, Μάρτιον και Απρίλιον, μέχρι του φύλλου του Πάσχα συμπεριλαμβανομένου. Θα σας εξηγήσωμεν δε έντωμεταξύ πώς θα μάς τα αποστείλετε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΑΦ' ΟΤΟΥ ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ο ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τονίζομεν τ' άνωτέρω, διότι διά να συμμετάσχετε εις τα λαχεία των έφημερίδων πρέπει ν' αποκόψετε έκατοντάδα δελτία και πλέον, ένω στο λαχείον των περιοδικών μας θα λάβετε μέρος αποκόπτοντες 38 δελτία μόνον, ήτοι 19 του «Μπουκέτου» και 19 της «Οικογενείας».

Η κλήρωσις του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ θα γίνη ένόπιον επιτροπής, αποτελουμένης έξ άνωτέρων κρατικών ήτοι παλλήλων και διανοουμένων, εις μίαν των γνωστών μεγάλων Αθηναϊκών αίθουσών.

Οί κερδίζοντες τα πλούσια δώρα του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» - «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», θα παραλαμβάνουν ταύτα άμέσως, επιδεικνύοντες την ταυτότητά των.

Επίσης θα δημοσιεύεται εις το «Μπουκέτου» και ή φωτογραφία των.

ΦΥΛΑΓΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΥΝΟΗΣΗ Η ΤΥΧΗ

ΔΩΡΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ!

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Γκαστών, Λάουρα.
(Η σκηνή σ' ένα κομφοσιπλωμένο σαλονάκι. Στο τζάκι καίει δυνατή φωτιά. Ο Γκαστών και ή Λάουρα, άφου έστειλαν τα δυο κοριτσάκια τους — ήλικίας τεσσάρων και πέντε έτών — στής θέας τους, γευματίζουν πρόχειρα σ' ένα μικρό τραπέζι, με τσάι, βούτυρο και διάφορα γλυκά.)

ΛΑΟΥΡΑ (πιάνοντας ένα βαζάκι με γλυκό).—Φράουλα προτιμάς ή κεράσι ;

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Φράουλα. Τό γλυκό αυτό τό πετυχαίνει έξαιρετικά... Τό ελπα και του Ρισάρ, την πρώτη φορά που τον κάλεσα να φάη μαζί μας... Μά, γιατί κοκκινίζεις ;

ΛΑΟΥΡΑ (ταραγμένη).— Πώς σου φάνηκε ότι κοκκινίσα ;...

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Εγινες πού κόκκινη από τό...κεράσι γλυκό. (Από μέσα του) : Κάτι συμβαίνει εδώ... (Δυνατά) : Όταν μάλιστα ο Ρισάρ, που είχα να τον δω δέκα χρόνια, με ρώτησε πώς τα κατάφερα και παντρεύτηκα, έγω, που δεν ήθελα άλλοτε ν' άκούσω να γίνεται λόγος για γάμο, του εξήγησα ότι έκείνο που μ' έκανε ν' αποφασίσω να παντρευτώ, ήταν ότι έφτιαχνες περίφημα γλυκά... «Όταν βρής — του είπα — μία γυναίκα που ξέρει να φτιάχνη γλυκά και μαρμελάδες τόσο καλά, όπως ή δική μου... πάρ' την άμέσως και δεν θα βγής μετανοημένος !...». Και για να τον πείσω ότι δεν του έλεγα υπερβολές, τον κάλεσα σέ τραπέζι, για να δοκιμάση τη ζαχαροπλαστική σου τέχνη... Θα πρόσεξες, βέβαια, και μόνη σου ότι έμεινε τόσο ευχαριστημένος από τα γλυκά που του πρόσέφερες, ώστε από τότε μάς επισκέπτεται συχνά... την ώρα του φαγητού !...

ΛΑΟΥΡΑ (σάν να προσπαθή να δικαιολογήση τον Ρισάρ για τις συχνές επισκέψεις του).—Ναι, είνε εγγύνης... Δεν έχει πού να πάη... Βαριέται να τρώη μόνος του σ' ένα μικρό γραφείο, σ' ένα μικρό σαλονάκι... (Αποφασισμένη) : Τόσο το καλύτερο... Σε λίγο θα τό ξέρω όλα...

ΛΑΟΥΡΑ (μόνη, ένω κάθεται σ' ένα μικρό γραφείο, σ' ένα μικρό σαλονάκι).—Αυτοσχέδιον Γκαστών !... Νά τον ξεγελώ τόσον καιρό !... Εγώ, που δεν μπορούσα άλλοτε να του πω τό παραμικρό ψέμμα, γελώ τόσον καιρό τον άνδρα μου... Θα μπορούσα βέβαια να του πω την αλήθεια, να έλαφρώσω την καρδιά μου από αυτό τό βάρος... Μά είνε τώρα πολύ άσχημα... (Παίρνει ένα κομμάτι χαρτί και αρχίζει να γράφη κάτι.)

ΓΚΑΣΤΩΝ (άπό μέσα του).—Θα του γράψη είνε ; Μά σέ ποιόν θα γράψη ;... Τί έχει σήμερα ή Λάουρα και είνε τόσο ταραγμένη ;...

ΛΑΟΥΡΑ (άπό μέσα της).—Θέ μου !... Πώς φοβήθηκα !... Τί άνόγητη πού είνε αυτή ή ύπηρεσία !... Λίγο έλεψε να τό μάθη όλα ο άνδρας μου !

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Τί συμβαίνει, Λάουρα ;

ΛΑΟΥΡΑ.—Τίποτα !...

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Πώς τίποτα ! Τί έλεγες της ύπηρεσίας ;...

ΛΑΟΥΡΑ.—Της έδωσα μερικές οδηγίες για την πλύστρα... ΓΚΑΣΤΩΝ (άπό μέσα του).—Λέει ψέμματα !... Μά για πού λόγο ; Κάτι υποπτεύομαι... Αυτό δ

μωσ είνε τόσο τρομερό, ώστε δεν μπορώ να τό πιστέψω... «Όχι !... «Όχι !... Δεν είνε δυνατόν !... (Δυνατά και με τόνο κάπως ειρωνικό) : Μήπως θέλεις να πās να μετρήσης τα ρούχα ; Νά μή σέ κρατώ... ΛΑΟΥΡΑ.—Ναι... πηγαίνω μαζί σου... (Σηκώνεται και φεύγει, ταραγμένη ακόμα.)

ΓΚΑΣΤΩΝ (μόνος του, βηματίζοντας νευρικά στο σαλονάκι).—Θέε μου ! Δεν μπορώ ακόμα να τό πιστέψω... Και όμως, δεν πρέπει να μου μένη πειά καιμιά άμφιβόνη !... «Η Λάουρα με άπατά... μ' άπατά... και μάλιστα με τον Ρισάρ, τον άνδρα που τον νόμιμα φίλο μου και που τον έβαλα με τό σίγουρο και που τον έβαλα με τό σίγουρο... Έτσι μονάχα εξηγείται ή ταραχή, που έπιασε άπ'όψε τη Λάουρα όταν πρόφερα τ' όνομά του... Ποτέ δεν θα τό περίμενα αυτό από την Λάουρα, τη γυναίκα που την είχα για την πιο πιστή και άφοσιωμένη σύζυγο του κόσμου !... «Πές του πώς θα του γράψω...». Τί θα του γράψω άραγε ;... Μά τί βλάκας που είμαι !... Τί άλλο μπορεί να του γράψω, παρά ότι τον αγαπά... Και θα του δίνη συγχρόνως κ' ένα ραντεβού !... «Όστόσο, ακόμα δεν μπορώ να τό πιστέψω πώς είνε δυνατό να μ' άπατά ή Λάουρα... Πρόκειται να ξεακριθώσώ καλύτερα τί συμβαίνει, πρέπει να... (Τη στιγμή εκείνη μπαίνει στο σαλονάκι ή Λάουρα. Ο Γκαστών δίνει γελαστή έκφρασι στο πρόσωπό του.)

ΛΑΟΥΡΑ.—Άρχισα μήπως ;

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Διόλου... Έγώ πρέπει τώρα να πηγαίνω... Θυμήθηκα πώς έχω ένα ραντεβού... (Αρχίζει να γράφη, αλλά η Λάουρα τον φράζει.)

ΛΑΟΥΡΑ.—Ροδονόμο, αγάπη μου !... (Από μέσα της) : Πόσο λιπαίμαι πού μου λέω ψέμματα, πού φτωχού !... Μου έχει τόση τυφλή έμπιστοσύνη !... Τον ντρέπομαι γι' αυτό που κάνω... Μά δεν μπορεί να γίνη αλλοίως... ΓΚΑΣΤΩΝ (φεύγοντας, από μέσα του).—Δεν υποπτεύομαι ότι έχω καταλάβει κάτι... Τόσο το καλύτερο... Σε λίγο θα τό ξέρω όλα...

ΛΑΟΥΡΑ (μόνη, ένω κάθεται σ' ένα μικρό γραφείο, σ' ένα μικρό σαλονάκι).—Αυτοσχέδιον Γκαστών !... Νά τον ξεγελώ τόσον καιρό !... Εγώ, που δεν μπορούσα άλλοτε να του πω τό παραμικρό ψέμμα, γελώ τόσον καιρό τον άνδρα μου... Θα μπορούσα βέβαια να του πω την αλήθεια, να έλαφρώσω την καρδιά μου από αυτό τό βάρος... Μά είνε τώρα πολύ άσχημα... (Παίρνει ένα κομμάτι χαρτί και αρχίζει να γράφη κάτι.)

ΓΚΑΣΤΩΝ (άπό μέσα του).—Θα του γράψη είνε ; Μά σέ ποιόν θα γράψη ;... Τί έχει σήμερα ή Λάουρα και είνε τόσο ταραγμένη ;...

ΛΑΟΥΡΑ (άπό μέσα της).—Θέ μου !... Πώς φοβήθηκα !... Τί άνόγητη πού είνε αυτή ή ύπηρεσία !... Λίγο έλεψε να τό μάθη όλα ο άνδρας μου !

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Τί συμβαίνει, Λάουρα ;

ΛΑΟΥΡΑ.—Τίποτα !...

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Πώς τίποτα ! Τί έλεγες της ύπηρεσίας ;...

ΛΑΟΥΡΑ.—Της έδωσα μερικές οδηγίες για την πλύστρα... ΓΚΑΣΤΩΝ (άπό μέσα του).—Λέει ψέμματα !... Μά για πού λόγο ; Κάτι υποπτεύομαι... Αυτό δ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

γάλη προφύλαξι την πόρτα).—Α ! τώρα του γράφει ! Θα του λέη ότι πρέπει να είνε στο μέλλον πιο προσεκτικός... Θα του δίνη βέβαια ραντεβού... Τον παλάνθρωπο τον Ρισάρ !... Κατέστρεψε την έντυχία μου, μου έκλεψε τό μεγαλύτερο θησαυρό μου... (Σφίγγοντας με δύναμι τις γροθιές του). Έφτασε έπ'απέλους ή στιγμή να βγάλω τη μάσκα από τό πρόσωπο αυτής της ύποκριτίας, της έλκεινης !... (Πλησιάζει τη Λάουρα, ή όποια δεν τον άντελήφθη ακόμα, σκυμμένη στο γραφείο, και ακουμπά τό χέρι του στον ώμο της). Μπορείς να μου δείξεις τί γράφεις εκεί ;

ΛΑΟΥΡΑ (άνατηδώντας, μ' έκφρασι τρώμου στο πρόσωπο).—Μά, δεν... δεν γράφω τίποτα... δεν είνε τίποτα σοβαρό !

(Αρπάζει τη μισοτελειωμένη έπιστολή και την κρύβει πίσω από τη ράχη της.)

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Σέ παρακαλώ, να μου δείξεις αυτό τό γράμμα !...

ΛΑΟΥΡΑ (τρέμοντας).—Σέ παρακαλώ κ' έγω, Γκαστών, να μη τό διαβάσεις... Δεν είνε τίποτα σοβαρό, σου λέω... ΓΚΑΣΤΩΝ (άναθώντας).—Αφού δεν θέλεις να μου τό δώσης με τό καλό...

ΛΑΟΥΡΑ.—Ω ! Ω ! Πόσο άγρίεψες !... Κάνεις σάν να θέλεις να με σκοτώσης !...

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Αυτό τό φόβο έχουν όλοι οί ένοχοι !

ΛΑΟΥΡΑ (έτοιμη ν' άρχιση τα κλάμματα).—Μά... έγω έχω και έλαφρυντικά... ΓΚΑΣΤΩΝ.—Δώσε μου τό γράμμα, σου λέω !...

ΛΑΟΥΡΑ.—Αν σου τό έδινα, μου υπόσχεσαι, αγάπη μου, ότι... ΓΚΑΣΤΩΝ.—Δεν είμαι πειά «αγάπη» σου... Καί άπορώ πώς τολμάς ακόμα να... (Χάνοντας την ύπομονή του) : Θα μου δώσης, έπ'απέλους, αυτό τό γράμμα ;...

ΛΑΟΥΡΑ (άναστενάζοντας).—Αφού έπιμένεις τόσο, πάρ' τό !... (Τό δίνει την έπιστολή.)

ΓΚΑΣΤΩΝ (αρχίζοντας τό γράμμα).—Θέε μου ! Τί πρόκειται να διαβάσω τώρα ;... Τί πρόκειται να μάθω ;... Ποτέ δεν θα φανταζόμουν ότι θαφτανα μαζί μερά σ' αυτή τη θέα... (Διαβάζει τό γράμμα με φωνή που τρέμει) : «Σας παρακαλώ, κύριε, να μου στείλετε δέκα βαζάκια φράουλα γλυκά, από τό ίδιο...». Τί έκανε λέει ! Ζητάς από τό Ρισάρ να σου στείλη γλυκά ;... ΛΑΟΥΡΑ (κατάπληκτη).—Ποιος είνε αυτός ο Ρισάρ ;...

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Ο φίλος μου... και ο φίλος σου !... Κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις τώρα ;

ΛΑΟΥΡΑ.—Με συγχωρείς για τό μικρό μου ψέμμα !...

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Αν σέ συγχωρώ ! Μά έγω πρέπει να σε παρακαλέσω να με συγχωρήσης, επειδή φαντάσθηκα για μία στιγμή ότι εσύ και ο Ρισάρ...

ΛΑΟΥΡΑ.—Σέ συγχωρώ !... Σε συγχωρώ ! Και για να σου τό αποδείξω, θα προσπαθώ να βρωσκω στο μέλλον καιρό να φτιάχνω μόνη μου από τ' αγαπημένα σου γλυκά !

ΑΝΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"

ΔΩΡΑ 500 ΚΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

Αθήναι, 1 Δεκεμβρίου 1933

ΛΑΟΥΡΑ.—«Ομολογώ» ότι δεν καταλαβαίνω τίποτα... Τό γράμμα αυτό θα τό έστειλα στο γνωστό ζαχαροπλάστη Φελίξ... ΓΚΑΣΤΩΝ (άνοίγοντας τα μάτια του).—Στο ζαχαροπλάστη Φελίξ ;

ΛΑΟΥΡΑ (κοκκινίζοντας).—Ναι. Απ' αυτόν φωνίζω πάντοτε τα γλυκά που σου σερβίρω...

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Τώρα αρχίζω να μην καταλαβαίνω εγώ...

ΛΑΟΥΡΑ (παίρνοντας βαθειά την άναπνοή της).—Έφτασε, έπ'απέλους ή ώρα να σου φανερώσω ήλη την αλήθεια... ΓΚΑΣΤΩΝ.—Μίλα, μίλα, γιατί νοιώθω τό μυαλό μου να σαλεύη...

ΛΑΟΥΡΑ.—Ομολογώ ότι σέ άπατούσα τόσο καιρό, Γκαστών... ΓΚΑΣΤΩΝ.—Α !...

ΛΑΟΥΡΑ.—...ότι σέ άπατούσα, λέγοντας ότι έφτιαχνα μόνη μου τα γλυκά που σου σερβίριζα... «Η αλήθεια είνε ότι τον πρώτο χρόνο του γάμου μας τα γλυκά αυτά τα έφτιαχνα μόνη μου... Αργότερα όμως ή κοινωνικώς υποχρεώσεις, ή φροντίδα των παιδιών και του νοικοκυριού μου, δεν μου άφηναν πειά καιρό να καταβαίνω τόσο συχνά στην κουζίνα... Στο μεταξύ εσύ μου ζητούσες πάντοτε γλυκά... Βρέθηκα τότε σέ δύσκολη θέσι... Έξερτα πόσο σου άρεσαν τα γλυκά και φοβήθηκα μήπως, αν σου τα στερούσα, θα έχανα την αγάπη σου ! Μου είχες πει τόσες φορές ότι ένας από τους κυριότερους λόγους για τους όποιους αποφασίσεις να με παντρευτής, ήταν πώς ήξερα να φτιάχνω καλά γλυκά... και ή μαμά μου μου κάφωρε τόσον τόσο βαθειά στο μυαλό την ιδέα ότι έκείνο που συγχωρείται ένα σέβυγο στο σπίτι είνε, προπαντός, τό καλοστρωμένο τραπέζι, όστε έσκέφθηκα να παρακαλέσω τό ζαχαροπλάστη Φελίξ να μου φτιάχνη όρισμένα γλυκά, με τις οδηγίες που θα τό έδινα εγώ... Τά γλυκά λοιπόν που σου σερβίρω τόσα χρόνια, είνε του Φελίξ... Ποτέ δεν σου φανερώσα αυτό τό μικρό μυστικό μου... (Κλαίγοντας) : Και τώρα που τα έμαθες όλα, μπορείς να με περιφρονήσης, επειδή σέ άπατούσα, επειδή σου έλεγα ψέμματα τόσον καιρό...

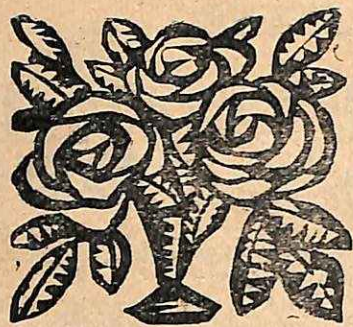
ΓΚΑΣΤΩΝ (αρχαλίζετι τη γυναίκα του, χαμογελώντας μέσα στα δάκρυα, που άρχισαν να τρέχουν στα μάγουλά του).—Λάουρα ! Μου φαίνεται ότι ξυπνώ από ένα κακό όνειρο !...

ΛΑΟΥΡΑ.—Με συγχωρείς για τό μικρό μου ψέμμα !...

ΓΚΑΣΤΩΝ.—Αν σέ συγχωρώ ! Μά έγω πρέπει να σε παρακαλέσω να με συγχωρήσης, επειδή φαντάσθηκα για μία στιγμή ότι εσύ και ο Ρισάρ...

ΛΑΟΥΡΑ.—Σέ συγχωρώ !... Σε συγχωρώ ! Και για να σου τό αποδείξω, θα προσπαθώ να βρωσκω στο μέλλον καιρό να φτιάχνω μόνη μου από τ' αγαπημένα σου γλυκά !

ΑΝΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΙΑΣΤΟΥ ΑΕΡΟΥ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

μπαράμπα Βιολέτ.

—Δεν ξέρω... Δεν μου τὸ εἶπε... Μοῦ εἶπε μόνο πὼς τὰ ξαναβόρθηκε καὶ μοῦ ἔδωξε ἕνα βλέμμα τόσο τρομερό, πὺν δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!.. Μὰ τί τοῦ ἔκανα καὶ μοῦ φέρεται ἔτσι;... Δεν εἶπε πειὰ ὅπως τις πρώτες ἡμέρες...

—Ναί!... Ναί!... Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μετὰ τις ἄλλες! Μονομύρισε δὲ μπαράμπα Βιολέτ. Τὶς πρώτες μέρες, ἔλεπες, κάθε καινούργιο εἶνε κ' ὥραϊο...

—Πές μου, μπαράμπα Βιολέτ, πὼς ἔφυγαν ἡ ἄλλες;

—Α! ὅσο γι' αὐτὸ, μικρούλα μου, κανένας δὲν τὸ ξέρεει... Μήπως θέλεις νὰ φύγης κ' ἐσύ;

—Ναί! Ναί!.. Μὰ δὲν τολμῶ νὰ τοῦ τὸ πῶ!... Φοβάμαι ἐδὼ πέρα!... Σέρεει οὐ σὰς εἶδα καὶ σοῦ μίλησα... Μοῦ ἔκανε μάλαστα μὴ τρομερὴ σκηνή... Οὐ μὲν!... Πόσο φοβήθηκα!... Ἦτανε σὰν τρελλός!.. Μὰ νὰ τον! Βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι!...

Κ' ἡ "Αννί, ἀφήνοντας τὸ μπαράμπα Βιολέτ, γλίσσοντας πῖσω ἀπὸ ἕνα φράχτη σὰν φρεῖδι κ' ἐξαφανίστηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ στὶς ἑπτὰ, δὲ μπαράμπα Βιολέτ παραμόνευε τὴν "Αννί κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, πῖσω ἀπὸ ἕνα χαλασμένο μαντρότοιχο. Ἦξερε οὐτὴν ὥρα ἐκεῖνη θὰ πῆγαινε σὲ τὸ χωριὸ γιὰ τὴν φωνία τοῦ Βενέδικτου. Μόλις τὴν εἶδε, πρὸς τὸν τριχωτὸ μούτρο του, "Αννί, ὡς ἐκεῖνη ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ λαχανιασμένη.

—Α! σὰς ζήτοῦσα!... τοῦ φώναξε. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ μέ-

νω κοντὰ του!.. Δὲν μπορῶ!...

—Τότε φύγε ἀμέσως...

—Μὰ δὲν μπορῶ νὰ φύγω χωρὶς τὰ πράγματά μου!... ἔκανε ἡ "Αννί.

—Ἀν εἴν' αὐτὸ μόνο, θὰ πάω ἐγὼ νὰ πάρω τὰ πράγματά σου!

—Ὅχι! Μὴν τὸ κάνετε αὐτό! Ὅα σὰς συμβῇ κανένα κακό!.. Ὡ! νὰ ξέρατε πόσο θυμωμένος εἶνε μαζὺ σας... Μὰ νὰ τί μπορεῖτε νὰ κάνετε... Στείλτε μου τὸ Μπικὸ, τὸ γκαρσόνι τῆς ταβέρνας, μ' ἕνα καροτσάκι, κατὰ τις τρεῖς τὸ ἀπόγευμα...

Ὁ Βενέδικτος αὐτὴ τὴν ὥρα λείπει πάντα ἀπ' τὸ σπίτι, γιατί, κάθε μέρα, μετὰ τὸ φαγητό, βγαίνει ἔξω καὶ περπατᾷ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ... Μονάχα κατὰ τις τέσσερες ἐπιστρέφει...

Ὁ Μπικὸ λοιπὸν δὲ πάη τὰ πράγματά μου μετὰ τὸ καροτσάκι τοῦ κ' ἐγὼ θὰ τὸν ἀκολουθῶ... Ἔσεως θὰ μᾶς ἐπιβλέπετε ἀπὸ μακριά... Μὰ μὴν παρουσιαστῇτε, σὰς λέω...

Γιατὶ θὰ πάθετε κανένα κακό...

Τὸ ἴδιο βράδυ, σὲ πανδοχεῖο τοῦ "Πρασίνου Δέντρου", δὲ μπαράμπα Βιολέτ, ἀφουδηνγήθηκε στὴν κυρὰ Μοῦς ὅλα τὰ παραπάνω, ἐπρόθεσε:

—Ἐκानε λοιπὸν ὅτι μοῦ εἶπε ἡ μικρή, Εἰδοποίησα τὸν Μπικὸ νὰ πάη μετὰ τὸ καροτσάκι του...

Ἐγὼ στὶς τρεῖς ἡ ὥρα, στεκόμουν ἑτοιμός, πῖσω ἀπ' τὸ μικρὸ σὺνδετρο μετὰ τις ἱτιές. Ὁ Μπικὸ ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ σφύριξε συνθηματικά. Ἀμέσως ἔνα παράθυρο ἀνοίξε κ' ἀντὶ τῆς "Αννί, δὲ Βενέδικτος Μασόν προβάλε τὸ παλινόμοτρό του...

—Τί θέλεις; ῥώτησε ἀπὸ τὸν Μπικὸ.

—Ἦρθα, ἀφέντη, νὰ πάρω τὰ πράγματα τῆς "Αννί, τοῦ ἀπάντησε δὲ μικρὸς πὺν τᾶξε χαμένα.

—Ἦ "Αννί ἄλλαξε γνώμη!.. Δὲν θὰ φύγῃ!... τοῦ φώναξε δὲ Βενέδικτος καὶ ξανακλείσε τὸ παράθυρο.

Τότε κ' δὲ Μπικὸ ξαναγύρισε σὲ τὸ χωριὸ μετὰ τὸ καροτσάκι του.

Γιὰ μὴ στιγμὴ θέλησα νὰ παρουσιαστώ, μὰ ἀμέσως σκέφτηκα: "Γιὰ ποῖο λόγο; Μπορεῖ νὰ χαλάσω ἔτσι ὅλη τὴ δουλειά!.. Καλύτερα νὰ περιμένω τὴ μικρή!.. Μὰ ἡ μικρή οὐτε ξαναφάνηκε!.. Τὸ ἴδιο κ' δὲ Βενέδικτος Μασόν!.. Πὼς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτὰ, κυρὰ Μοῦς;

—Σοῦ ξαναλέω ὅτι σοῦ εἶπα καὶ μ' ἄλλη μέρα, Εἶδα τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὴν φορὰ μόνο, μὰ θὰ τὸ θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή... Ἐμοιασε μ' ἀγριάνθρωπο, μὲ πραγματικὸ ἔρυνθροδερμο!.. Σοῦ ξαναλέω, λοιπόν, ὅτι ἐγὼμαι γιὰ σένα νὰ μὴν ἐξαφανιστῇ κ' ἡ "Αννί, ὅπως ἡ ἄλλες...

—Διάβολε! μονομύρισε δὲ μπαράμπα Βιολέτ. Κ' ἂν τις ἐξαφανίζε αὐτός;

—Ἐνας λόγος παραπάνω...

Ὁ μπαράμπα Βιολέτ σκέφτηκε λίγο κ' ἐπειτα εἶπε:

—Αὔριο, κυρὰ Μοῦς, θαρῶ νὰ σοῦ πῶ τί ἀπόγινε. Θὰ παραφυλάξω τὴν μικρούλα τὴν ὥρα πὺν θὰ πάη σὲ τὸ χωριὸ γιὰ τὴν φωνία...

Μὰ ἡ κυρὰ Μοῦς δὲν ξαναεἶδε τὸν μπαράμπα Βιολέτ οὐτε τὴν ἄλλη μέρα, οὐτε τις ἐπόμενες... Ἦταν μοιραῖο νὰ μὴν τὸν ξαναδῇ ποτέ πειὰ...

Οὕτε καὶ τὴν μικρὴ "Αννί ξαναεἶδε ποτὲ κανεῖς...

Καὶ τώρα ὅς ἐξακολούθησάν τοι δρόμο μας μαζὺ μετὰ τὴν Χριστίνα πρὸς τὴν κατοικία τοῦ Βενέδικτου Μασόν, ἡ ὁποία, μέσα σὲ τὸ βράδυ πὺν ἀπλωνόταν ἔρυνθρε τὸν πένθιμο ἵσκιό της μέσα σὲ τὸς βάλτους μετὰ τὰ μολυβένια νερά.

Ὁ ἄνεμος φουσῶσε ὁλοένα καὶ πῶ δυνατὰ, ὕψους καὶ παγωμένος. Σφύλλιζε τις κλαριάδες τιτὲς πὺν ἀνατρίχιασαν, πλάι στὰ καλάμια τὸν βάλτων. Ἐνα τέταστο τῆς ὥρας τώρα, ἡ Χριστίνα περπατοῦσε ἔχοντας ὡς ὁδηγὸ τῆς τὸ μικρὸ χαμινί τὸ Φίλιππο, δὲ ὁποῖος κυλιόταν μέσα στὶς λάσπες ὅπως σὲ στοιχείο του. Ἦ Χριστίνα ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τις λακκούβες. Κ' ἐνῶ ἡ φροῦστα τῆς κυμάτιζε σὰν σημαία, κρατώντας τὴν καρδιά.

Τὸ σὺνθεμα αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε ἔκανε μετὰ τὸν ἄνεμο, δὲ ὁποῖος ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ τῆς τὸ πάη...

Ἐξαφνα στάθηκαν κ' οἱ δύο. Πάνω ἀπ' τὴν πένθιμη καπνο-

κία τοῦ Βενέδικτου, στροβιλιζόταν ἕνα σὺνθεμα καπνοῦ καὶ φωτιάς. Φλόγες, σπᾶτες, σπᾶτες, ἔφευγαν μ' ἕνα θλιβερό τρέξιμο ἀπὸ μὴ καπνοδόχο τῆς στέγης καὶ καθὼς ὁ ἄνεμος τις σκόρπιζε μαλασμένα δεξιά κ' ἀριστερά, φαινόταν ἑτοιμός νὰ βάλλουν φωτιά σ' ὁλόκληρο τὸ σπίτι...

—Πῆρε φωτιά ἡ καπνοδόχος! φώναξε δὲ μικρὸς. Κ' ὁ κ. Μασόν δὲν τὸ ἔχει ἴσως ἀντίληψη...

Τότε ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ σπίτι καὶ ἐβρέθηκαν σὲ λίγο σὲ μὴ μικρὴ ἔσθλη γέφυρα πὺν ὑψωνόταν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ καλάμια. Ὁ ἄνεμος εἶχε γίρει τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη τόσο δυνατὸς, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ πιαστοῦν ἀπ' τὴ γέφυρα γιὰ νὰ μὴ τοὺς παρασύρῃ.

Τὰ κύματα τὸν φουσκωμένον νερὸν τοῦ βάλτων σὺνκεντραρόν-τουσαν ὅλα σὲ μέρος αὐτό, μαῦρα, σκοτεινὰ καὶ σχηματίζαν ἕνα εἶδος δίνης πὺν στριφογύριζε ἀδιάκοπα...

Κ' ἔξαφνα, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ μαύρα κύματα, καὶ κοκκίνησε σὰν αἷμα... κ' ἕνα πτώμα φάνηκε...

Τὸ πτώμα αὐτὸ πῆγε πρὸς τὰ πόδια τῆς Χριστίνας καὶ τοῦ παιδιοῦ πὺν τὴ συνόδευε...

Ἀφροντοῖ ἀπὸ τὴ φρίκη τοὺς κ' οἱ δύο τὸ κύτταξαν νὰ γλιστρήσῃ κατὰ ἀπ' τὴ γέφυρα, μετὰ τὴ χεῖρα τοῦ ἀπλωμένου, μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτό!..

Ὁ μπαράμπα Βιολέτ! φώναξε τέλος δὲ μικρὸς Φίλιππος, ὅταν ξαναβρέθηκε τὴν ὁμλία του.

Καὶ ξαναἔρχισε νὰ τρέχῃ, μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ πρὸς τὴν ἀντιθετὴ διεύθυνση, ἀφήνοντας ἐκεῖ τὴ Χριστίνα, ξαναγυρίζοντας σὲ τὸ χωριὸ μετὰ τὴν ταχύτητα τὸν ποδῶν του πὺν τὴ δεκαπλασίαζε ὁ τρόμος...

Ὅσο γιὰ τὴ Χριστίνα, ὅταν εἶδε πὼς ὁ συνοδὸς τῆς τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει, δὲν δίστασε καὶ ὅλο... Ἀρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν κατοικία τοῦ Βενέδικτου Μασόν, σὰν νὰ περιμένε νὰ ἐβῇ σ' αὐτὴν ἕνα καταργῆμα...

Ἐ-σ' αὐτὴν ἕνα καταργῆμα... Τὸ πρῶτο ἄλλωστε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Βενέδικτο γιὰ τὸν κίνδυνο πὺν διέτρεχε μετὰ τὴν φωτιά τῆς καπνοδόχου, ἡ ὁποία μεγάλωνε ὁλοένα...

Εἴν' εὐκόλο νὰ καταλάβῃ κανεῖς τὴν διαγωνιστικὴν κατάστασιν, σὲ τὴν ὁποία ἐρισκόταν ἡ Χριστίνα πρὸς τὴν κατοικία τοῦ Βενέδικτου Μασόν, ἡ ὁποία, μέσα σὲ τὸ βράδυ πὺν ἀπλωνόταν ἔρυνθρε τὸν πένθιμο ἵσκιό της μέσα σὲ τὸς βάλτους μετὰ τὰ μολυβένια νερά.

Ὁ ἄνεμος φουσῶσε ὁλοένα καὶ πῶ δυνατὰ, ὕψους καὶ παγωμένος. Σφύλλιζε τις κλαριάδες τιτὲς πὺν ἀνατρίχιασαν, πλάι στὰ καλάμια τὸν βάλτων. Ἐνα τέταστο τῆς ὥρας τώρα, ἡ Χριστίνα περπατοῦσε ἔχοντας ὡς ὁδηγὸ τῆς τὸ μικρὸ χαμινί τὸ Φίλιππο, δὲ ὁποῖος κυλιόταν μέσα στὶς λάσπες ὅπως σὲ στοιχείο του. Ἦ Χριστίνα ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τις λακκούβες. Κ' ἐνῶ ἡ φροῦστα τῆς κυμάτιζε σὰν σημαία, κρατώντας τὴν καρδιά.

Τὸ σὺνθεμα αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε ἔκανε μετὰ τὸν ἄνεμο, δὲ ὁποῖος ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ τῆς τὸ πάη...

Ἐξαφνα στάθηκαν κ' οἱ δύο. Πάνω ἀπ' τὴν πένθιμη καπνο-

Χριστίνα ἀγωνιῶσε τώρα ἀπὸ φρίκη, καθὼς ἄκουγε αὐτὸ τὸ ἀπερίγραπτο σὺνθεμα πὺν ἦταν τὸ πῶ ἀπαίσιο καὶ πῶ ἀνατριχιαστικὸ ἀπ' ὅσα εἶχε δῇ καὶ ἂ κοῦσε ἀπ' τὴ στιγμὴ πὺν πᾶτη σὲ τὸ πόδι τῆς σὲ καταραμένο αὐτὸ μέρος...

Τὸ στόμα τῆς, ἐντομεταξὺ, τραύλιζε ἀκόμα: «Βενέδικτε! Βενέδικτε!» μὰ σὰν νὰ ζητοῦσε χάρι ἀπ' τὸ δῆμό της.

Καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε ἐπιτέλους... Χριστίνα ἦταν τόσο φοιχτὴ, τόσο καταργῆμα, ὥστε σωρὶστικὴ κατὰ ἀναίσθητη...

Ἦ ἕνα καλὰ ὑπῆρχαν διάφορα μέλη ἀνθρώπινου σώματος — τοῦ σώματος τῆς μικρῆς "Αννί, ἐνῶ ἄλλα ἀπ' αὐτὰ καὶ γυρῶσαν μετὰ σὲ τᾶξι...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...

Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, παραβίασαν τὴν πόρτα...

Μὰ οἱ πρῶτοι πὺν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

φλόγες, ἡ ὁποῖες ἔβγαζαν ἀπ' τὴν καπνοδόχο τοῦ Βενέδικτου —καὶ πὺν τράβηξαν ἔξω.

Ἀμέσως μὴ σὺντομὴ σὺσκεψίς ἐπηκολούθησε. Αὐτὴ ἡ ἀνεξήγητη φωτιά πὺν ἔβγαζε ἀπ' τὸ καταραμένο σπίτι, τοὺς τρώμαζε...

—Μήπως θέλει νὰ τὸ κάηῃ, ἔλεγε, κ' ἔπειτα νὰ τὸ σκάσῃ...

Τέλος ἀποφασίσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ δομήσουν κατόπιν ὅλοι μαζὺ συγχρόνως, μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἕνα σὺνθεμα.

Τὸ σὺνθεμα θὰ τὸ δώσω ἐγὼ! φώναξε δὲ τελαλὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει μαζὺ τὸν καὶ τὸ πύμπανό του.

Καὶ ἔξαφνα, ἀκούστηκαν ἄγριες τυμπανοκρουσίες... Κρουγὲς μαυνομένον ἀνθρώπων ἐπακολούθησαν κ' ὅλοι ἐξώρμησαν...</

Σατυρική Σελή

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΝΩ ΠΟΤΑΜΩΝ!...

Έχασε ο κόσμος,
έχασε η πλάσι,
γίναμε μαλερώσι,
τί κατανιά, Θεέ μου,
τί τέρατα, τί θαύματα,
αυτοκτονίες, έρωτες,
καυγάδες, φόντοι, δαμάτα!...

Κάθε μπεμπές του υπιμερό
αφήνει τη σκοτούρα
Και στο σημερινό καιρό
τραβάει την κουμπούρα
κι' εὐθύς-άκουζ το παρλιακό!
σκαρώνει δράμα έρωτικό!

Τὴν Κοιτοδόσου ο φίλος της
δὲν ἤθελε νὰ πάρη
κι' αὐτὴ τὸν ἐπαντρεύτηκε
χωρὶς νύχθ χαμπάρι,
κι' ἔτσι ὁ γάμος ἔγινε
τὸν ἄβλιν αὐτὸν καιρὸν
με τὴ γνωστὴ τὴ αἰθόρα
πὺ λένε... τῶν τριῶν!...

Πετοῦνε δι παλληάδες
καὶ θυμιατὰ καὶ ῥάσα
καὶ μὲ 'Ιουλιέτες
τοὺς πιάνουνε στὰ πρῶσσα
νὰ τριῶν χέρι-χέρι,
τί ἄλλο;... Τὸ πιπέρι...

Γιὰ ν' ἀποδείξη, λέει,
πὺς εἶν' ἀπὸ τὴ Μάνη,
κατὰ τοῦ Ρηγανάου
ὁ Σάσαλος ξαμῶνει
κι' ἀρῶς μάνι-μάνι
—χαρὸ στὸ παλληκάρι!
τὴ φάσσα τοῦ σκαρώνει
ὡς λὲν κοινῶς παζάρι!...

Καπνίζουν ἡ κυρίες,
καπνίζουν τὰ μωρά,
οὐλοποτοῦν ἡ νέες
καὶ γίνονται κουρκούτι,
μέσα στὰ καπηλεία
μπαίνουν τὰ θηλυκά,
πίνουν τὸ ρετσίνατο
καὶ παίζουνε μισομπαῖτι,
ἔτσι ἐπὶ ποδός,
γιατ' εἶνε τῆς μωδός!...

Τὸ ἐποχή, Θεέ μου,
τί κατανιά, τί χαλί,
καιρός ν' ἀρπάξης πειὰ
τὴ γῆ τὴ γερασμένη
καὶ ὡς τυροῦ κεφάλι
νὰ τὴν ρίξης πλεόν
στοῦ 'Αδὴ τὰ σκυλιά!...

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ...

Κάποτε ὁ Βίσμαρκ, ἀπονέμον-
τας ἰδιοχείρως τὸν Σιδηρενίο
Σταυρὸ σ' ἑνὸς ἡρώα στρατιώτη,
βέλησε νὰ γελᾷ καὶ τοῦ εἶπε:

—'Εχω τὴν ἐντολὴ ἀπ' τὸν
αὐτοκράτορα νὰ σὰς προσφέρω ἡ
ἐκατὸ μάρκα ἢ τὸ παρόσημο. Τί
προτιμᾷτε;

—Καὶ πόσο στοιχίζει ὁ Σιδη-
ρενίος Σταυρὸς; τὸν ρώτησε ὁ
στρατιώτης.

—Τοῖα μάρκα περίπου.

—Πολὺ καλὰ, λοιπὸν, ἐξοχώ-

τατε, δώστε μου τὸν Σιδηρενίο
Σταυρὸ καὶ ἐνεργῆτα ἑπτὰ μάρ-
κα.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ἡ κυρία.—Δὲν μοῦ λές,
Κατίνα, ἂν κομμιά φορὰ θελήσῃ
κάποιος ἄντρας νὰ σέ φιλήσῃ, τί
θα κάνῃς;

Ἡ ὑπερέτα.—'Ο,τι ἔ-
κανα δυὸ φορές πὺν προσπαθῆσαι
νὰ με φιλήσῃ ὁ κύριος.

—Τί ἔκανες;
—Τοῦ ἄστραψα δυὸ χαστιού-
κια!...

Ἡ κυρία στὴν μαιεύτρια:
—Σενυχεῖσε στὰ καφενεῖα, ὁ
κύριος ὅσον καιρὸ ἔλειπα στὰ
λουτρά;

—'Οχι, κυρία, ὁ κύριος...μὴν
κρατοῦσε κάθε θορὰν συντροφιά!

Ἡ πελάτης.—Τί ἔχω,
γκαρσόν;

Τὸ γκαρσόν.—Λίγα μυα-
λά καὶ δυὸ ποδαράκια!...

Στὸ Ζωολογικὸ Κήπο:
Ἡ πεθερά.—Τί θὰ ἔλεγες,
παιδί μου, ἂν ἔβγαίνε ἑνὸς λιν-
τάσι καὶ με ἔτωγε;

Ἡ γκαρσόν.—Μά... καλὴ

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ἀφ' ὅπου ἡ Μάρλεν ἱππὶτριχ πανταλόνια
χωρὶς νὰ τὴν πάρῃ ὁ λαὸς μετὰ λεμονία
θὰ βάλουνε κι' οἱ ἄντρες πειὰ φουστάνι, δηλαδὴ
Καὶ ἐδὲ...γενᾶνε κάθε μῆνα καὶ παιδί!...

ὁρεῖ!

Ἡ δ' ἄσκαλος.—Τί
ἔκαναν οἱ 'Εβραῖοι ὅταν
πέρασαν τὴν 'Ερυθρὰ Θα-
λάσσα;

Ἡ μαθητὴς.—Στά-
θηκαν στὸν ἥλιο...νὰ στε-
γνῶσουν!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΣ

Χόρευε ὁ χορευτὴς ὁ νεαρὸς
μετὰ τὴν νεαρή τὴν Καλουτὰ
καὶ τοὺς καταχειροκροτοῦσαν
(ἀπ' τὴν πλατεῖα).

Τοὺς ἔπιασε λοιπὸν τέτοιος ἐν-
(θουσιασμός,
πὺν ἀποφασίσανε δοθὰ-κοφτὰ
νὰ χορεύουνε καὶ τὸ χορὸ τοῦ
(Ἡσαῖα).

Καὶ θὰ τὸν χορεύανε
μ' ἄλα του τὰ τροπάρια καὶ τὰ
(πατεριὰ,
ἂν δὲν ἐπενέβαινε στὸ τέλος ἡ
(μαμά

νὰ τοὺς κάμῃ τὰ γνωστὰ στα-
(πότσα,
τόσο πὺν ἔαπεφτε κ' ἡ μελλοντική
(ἀπ' τὴν ταράτσα!.

Ἡ γκαρσόν.—Εἶσαι λοιπὸν ἔμεινε στὴ μέση ὁ
(χορὸς,
ἡγουν ἐλαστήματα,

καὶ γράψαν ἡ ἐφημερίδες ἐπ'
(αὐτοῦ
364 μυθιστορήματα!...

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ἡ Γάλλος θεατρικὸς συγγρα-
φεὺς Μποκάς, φίλος τοῦ 'Αλε-
ξάνδρου Δουμά πατρός, δειπνεῖ-
σε μιὰ μέρα σ' ἑνὸς ξενοδοχείου
ἐν ἑνὸς φίλου του. Ὅταν τοὺς πῆγαν
τὸ λογαριασμὸ, ὁ φίλος τοῦ Μπο-
κάς εἶπε πὺς δὲν εἶχε πεντάρα.
'Ο Μποκάς ψάχθηκε τότε σ' ὁ-
λες του τίς τσέπες καὶ εἶδε πὺς
εἶχε μόνο ἑνὸς τάλληρο, ἐνῶ ὁ
λογαριασμὸς ἦταν τριάντα φρά-
γκα.

—Μὴν ἀνησυχεῖς, φίλε μου,
εἶπεν ὁ Μποκάς, ἐδῶ ἀπέναντι
κάθεται ὁ Δουμάς, αὐτὴ τὴν ὥ-
ρα εἶνε πάντοτε στὸ σπιτί, καὶ
πηγαίνω νὰ μοῦ δανείσῃ εἴκοσι
πέντε φράγκα.

Ἐβγήκε πράγματι ἔξω καὶ σ'
ἑνὸς τέταρτο ἔγυρσε.

—Αἱ λοιπὸν τὸν βοήθησες; ἔ-
ρωτησε με ἀγωνία ὁ φίλος του.

—Δυστυχῶς, τὸν βοήθησα...

—Δυστυχῶς; Γιατί δυστυ-
χῶς;

—Γιατὶ εἶχα ἑνὸς τάλληρο καὶ
τοῦ τὸ πῆρε κι' αὐτὸ ὁ Δουμάς!
Δὲν εἶχε πεντάρα καὶ με κατὰ-
φερε νὰ τοῦ τὸ δανείσω!

ΕΥΝΟΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΕΣΣΙΑΣ

Ἡ 'Αγγλος συγγραφεὺς Φόξ
εἶχε ἑνὸς γέρο θείο πλουσιώτατο
κι' ἀνύπαντρο. Οἱ τοκογλύφοι—
κυρίως 'Εβραῖοι—ξέροντας ὅτι ὁ
Φόξ ἦταν ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ
θείου του, τοῦ εἶχαν δανείσει με-
γάλα χρηματικά ποσὰ καὶ φυν-
κὰ με ληστρικοτάτους τόκους.

Ἡ θείος ὅμως τοῦ Φόξ, παν-
τρεῦτηκε ἄσφρα, παρ' ὅλα τὰ
γεράματα του καὶ τὸ σπονδαῖό-
τερο ἀπέκτησε καὶ γυνί. Ὅταν
ἔμαθε ὁ Φόξ ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ
θείου γέννησε κι' ὅτι ἔχανε τὴν
κληρονομία, φώναξε:

—Τὸ βρέφος αὐτὸ εἶνε ὁ
Μεσσίας, πὺς ἤθεε στὸν κόσμο
γιὰ νὰ καταστρέψῃ κι' ἐμένα καὶ
τοὺς 'Ιουδαίους τοκογλύφους!...

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ-ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛ. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΥΓΕΙΑ

Εἰς τρεῖς Τύπους :

- Α'. ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ
- Β'. ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ
- Γ'. ΠΑΙΔΙΚΗ

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ.

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1

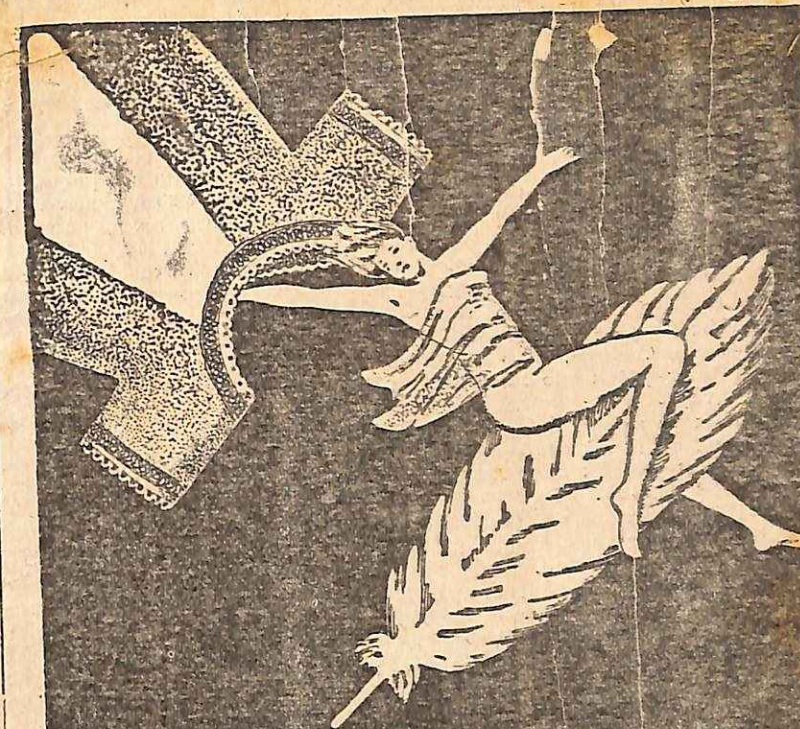
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ἀπαραίτητον καλλοπιστικὸν διὰ κα-
θε Κυρία. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα
τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐ-
ξολεκεῖ τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ
εὐχάριστον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς.
Ἐκτὸς τῆς λιπαρᾶς κρέμας, ἡ δὲ
χρησιμοποιεῖται τὸν χειμῶνα, δίδασκε
τὸ ζήτηστος καὶ

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στεγνὴ γιὰ τοὺς θερμούςς μῆνας.
Πωλεῖται παντὶ

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA

Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ**
Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Εἰς τὴν ἀπεθῆκη μόνον Μεταξευτῶν καὶ
τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ τὰ πολλοῦμενα
ἀπ' ἡμῶν μεταξευτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παν-
τες ἀλλετῶν καὶ μεντέρων καὶ παράγει
ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἔργο 3. Πλατεία Συνταγματος
Τηλ. 22-539

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΑΠΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΥΛΙΚΟ
ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΚΥΤΤΑΞΑΤΕ-ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ-ΑΚΟΥΣΑΤΕ

Τί ημπερείτε να αποκτήσετε μόνον πρὸς 20 δραχμὰς καὶ νὰ μὴν μετανοήσετε ποτὲ γι' αὐτό. Μὴ γυρίστε λοιπὸν τὴν πλάτη σας σ' ἓνα τόσον καλὸ πρᾶγμα.

ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΑΠΟ ΕΜΨΥΧΟ ΥΛΙΚΟ
Θ' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ, ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θὰ κερδίσετε χρήματα, θὰ ὑπερέχετε κατὰ πολὺ τῶν ἄλλων καὶ θὰ γελάτε ὅταν σὰς λέγουν ὅτι ὑπάρχει κρίσις. Γιὰ σὰς δὲν θὰ ὑπάρχει ποτὲ πεία !

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 'ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΣ' ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΡ. 102

Θέλετε νὰ μάθετε τὰ 20 διάφορα Μυστικά πὸν σὰς φανερῶμεν κατωτέρω ; Εἶνε τόσον σπουδαῖα, πὸν ἀξίζουν χίλιες φορὲς τὴν τιμὴν πὸν ζητοῦμε. Εἶνε Πληροφορία καὶ Μυστικά, πὸν χρειάζονται καὶ ταιριάζουν σὲ κάθε τάξεως καὶ φύλου ἄνθρωπον. ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΑΣ ! 'Οποῖος θελήσῃ νὰ τὰ θεωρήσῃ ὡς μὴ ἀξία τῶν 20 δραχμῶν του, θὰ χάσῃ τὸ γούρι τῆς ζωῆς του, γιατί δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεγαλειτέρα ἀναποδιά καὶ ἀδίκια, πὸν θὰ κάμῃ στὸν ἑαυτὸν του. 'Αποκτήσατε μὲ κάθε τρόπον αὐτὰ τὰ Μυστικά, διότι καὶ ΕΝΑ μόνον ἂν χρησιμοποιοῦσατε, θὰ βγῇτε 100 οἱ ο κερδισμένοι. Βλέπετε ὅτι ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΧΑΣΕΤΕ ΤΙΠΟΤΕ ! Βλέπετε ὅτι κερδίζετε χρήματα ! 'Αποκτήσατε τὰ λοιπὸν, ὅχι αὐριον, ἀλλὰ σήμερον. 'Ο ἄνθρωπος πὸν ἀναβάλλει, δὲν ἀρχίζει ποτὲ. Διαβάσατε λοιπὸν καὶ ξαναδιαβάσατε μάλιστα :

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ;

- 1—Πῶς μπορεῖτε νὰ ΑΚΟΥΣΕΤΕ κάθε λέξιν, πὸν θὰ λεχθῇ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐπάνω, κάτω ἢ πλάι ἀπὸ τὸ δικό σας ; (Πληροφορία πὸν σὲ ὀρισμένη στιγμὴ εἶνε ἀληθινὰ ἀνεκτίμητος).
 - 2—Πῶς νὰ κάμετε τὶς ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ νὰ βαστᾶνε τρεῖς φορὲς περισσότερον καὶ νὰ μὴ φεύγουν ἀ πόντου ; (Κάτι πὸν θὰ σὰς ὠφελήσῃ, χωρὶς ἄλλα, πολλὰς δραχμὰς κάθε χρόνον).
 - 3—Πῶς θὰ κατασκευάζετε μόνοι σας ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ ὑγρὸν πρὸς 20 δραχμὰς τὸ κιλό καὶ νὰ εἶνε τέλειον ; Πολὺ ἀπλοῦν, ΕΑΝ ξεύρατε πῶς βέβαια. (Στὴν ἀγορὰ πωλεῖται πρὸς 100 δραχμὰς. Κερδίζετε 80. Κάτι εἶνε κι' αὐτό).
 - 4—Πῶς ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΟΥΤΕΤΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ, χωρὶς κόπον θελήσεως ἢ ἑσωτερικὰ φάρμακα ; Δὲν θὰ ξανακαπνίσετε πεία ! ! ! (Κεφτε το ! Μόνον μὲ μιὰ πλύσι τοῦ στόματος ! Προφυλάττετε τὴν υγείαν σας καὶ ἐξοικονομεῖτε χιλιάδες δραχμὰς κάθε χρόνο. Δι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ καὶ μόνον ἐπληρώσαμε 50 δολάρια. Σεῖς θὰ τὸ ἔχετε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ).
 - 5—Πῶς θὰ κατασκευάζετε στὸ σπίτι σας ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ πὸν κοστίζει 1 δραχμὴ καὶ πωλεῖται 5. Δὲν χρειάζονται κεφάλαια καὶ ὑπάρχουν δυὸ τρόποι. ('Ακόπως θὰ κερδίζετε τὸ ἐνοίκιον ἢ τὰ λεῦσα σας. Δὲν ζημιώνετε, θαρρῶ, ἔ !)
 - 6—Πῶς νὰ καθαρίζετε καὶ νὰ γυαλίζετε τὰ ΕΠΙΠΛΑ ΣΑΣ στὸ σπίτι καὶ νὰ γίνωνται καινούρια μὲ τιποτένιο ἔξοδο ; ('Η χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Οἰκονομία ! Κάθε νοικοκυρὰ πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ).
 - 7—Πῶς νὰ ΞΕΜΕΘΑΗ κανεὶς στὴ στιγμὴ καὶ μὲ ἀπόλυτον εὐκολίαν ; (Γιὰ ὀρισμένας περιστάσεις μεγάλη σωτηρία. 'Αχρείαστο νὰ εἶνε, μάθετέ το).
 - 8—Πῶς νὰ ἔχετε πάντοτε τὰ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ λευκὰ ὡς χιόνι μὲ 1 δραχμὴ τὸν χρόνον ἔξοδο ; (Χρειάζεται σὲ ὅλους. Οὔτε βούρτσες, οὔτε σκόνες, οὔτε σωληνάρια).
 - 9—Πῶς νὰ κάμετε μόνοι σας ΣΥΜΠΛΟΗΤΙΚΗΝ ΜΕΛΑΝΗΝ—δηλαδή νὰ γράφετε στὸ χαρτὶ καὶ τὸ χαρτὶ νὰ μὴν πάλιν ἀσπρὸ, ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο πὸν εἶνε συνεννοημένον μαζὺ σας νὰ μπορῇ νὰ φανερώνῃ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ γράμματα ὅποταν θέλῃ ; (Γιὰ μυστικὰς ἐμπορικὰς ἐπιστολάς ἢ καὶ ἐρωτικὰς, ἀνεκτίμητον).
 - 10—Πῶς νὰ κάμετε τὴν ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ τοῦ μαλλιῶ σας νὰ βαστᾷ ἓνα μῆνα ; (Μυστικὸν πὸν πουλήθηκε σ' ἓναν κουρέα ἀντὶ 10.000 δραχμῶν. Μάθετέ το, μὴν τὸ ἀφήνετε).
 - 11—Ποῦ μπορεῖτε νὰ ἀγοράσατε Adding Machines Πορτατῖφ, Μηχανὴς Προσθέσεως, 'Αφαιρέσεως, Πολλαπλασιασμοῦ καὶ Διαίρεσεως μόνον πρὸς 3 δολάρια ; (Κάθε κατάστημα χρειάζεται μιαν. 'Επωφεληθεῖτε, εἶνε Δωρεάν).
 - 12—Πῶς νὰ γλυτώσατε ἀπὸ τὴν Α·Υ·ΠΝΙΑ, χωρὶς φάρμακα καὶ μὲ 3 διαφόρους καὶ ἀβλαβεστάτους τρόπους ; Θὰ ξυπνᾶτε μιὰ καὶ καλὴ τὸ πρωὶ ! (Μεγάλῃ εὐτυχίᾳ γιὰ ὅσους ἔχασαν τὸν ὕπνον τους. Καὶ μὲ τὰ σημερινὰ νεῦρα εἶνε πολλοὶ τέτοιοι).
 - 13—Πῶς ἐξαφανίζονται αἱ ΡΥΤΙΔΕΣ τοῦ προσώπου ; Θανατάσιον καλλυντικόν. (Μὴν κάμετε πολυπλόκους καὶ πολυεξόδους θεραπειάς. 'Αλείφετε τὸ πρόσωπόν σας μὲ ἀρωματισμένον ὑγρὸν κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε. Αὐτὸ εἶνε ὅλο !)
 - 14—Πῶς θὰ ἀποκτήσατε στὸ σπίτι σας ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ χωρὶς ἔξοδα ; Θὰ τὸ κάμετε μόνος σας σὲ πέντε λεπτά. Διασκεδαστικώτατον. (Θὰ ἀπορήσουν οἱ φίλοι σας. Τὸ πιὸ φθηνὸ ἔξω κοστίζει 500 δραχμὰς).
 - 15—Πῶς νὰ ἀδυνατίζετε ἢ νὰ παχύνετε, χωρὶς κίνδυνον ; ('Αέλαβῃς, πελῶτιμος συμβουλή, ἀποκτήσατέ τὴν μὲ κάθε δυσίαν).
- ΤΟ ΞΕΥΡΟ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΑ ΗΔΗ ΤΟ ΕΙΚΟΣΑΔΡΑΧΜΟΝ ΣΑΣ
ΑΛΛΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΑΚΟΜΗ, ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ
- 16—Πῶς ΞΕΛΕΚΙΑΖΕΤΕ τὰ ἐνδύματά σας, χωρὶς νὰ πληρώνετε ἔξω καθαριστικά ;

(Εἶνε τόσον εὐκόλον. Σώζετε ὀλόκληρες φορεσιὰς. 'Αξίζει τὸν κόπον).

- 17—Πῶς μπορεῖτε νὰ ἀνανεώνετε τὶς ἐξητλημένες ΤΑΙΝΙΕΣ τῆς γραφομηχανῆς σας καὶ νὰ τριπλασιάσατε τὴν διάρκεια τῆς χρήσεώς των ; (Μεγάλῃ ἐλάττωσις τῶν ἐξόδων τοῦ γραφείου σας. 'Ικανοποιητικώτατον).
- 18—Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ οἰονδήποτε ἐπιστολόχαρτο ἢ χαρτὶ ΑΚΑΥΣΤΟΝ ; Δηλαδή νὰ τὸ βάζετε στὴν φλόγα καὶ νὰ μὴν καίεται. (Μυστικόν ! Σὲ μιὰ συναναστροφή ἢ παρέα θὰ μείνῃ κατὰ πληκτες).
- 19—Πῶς νὰ βαστᾷ ἡ ΤΣΑΚΙΣΙ τοῦ παντελονιοῦ σας ἓνα μῆνα ; (Πελῶτιμος διὰ μητέρας, συζύγου καὶ ἀδελφάς. Θὰ γλυτώσουν ἀπὸ ἓνα δυσάρεστον ἐβδομαδιαῖον καθήκον).
- 20—Πῶς νὰ βγάσετε τὸ ΚΑΨΙΜΟ ἀπὸ τὰ ὑφάσματα ὅταν κινρινίσουν ἀπὸ τὸ σίδερο ; ('Αξίζει λίρες γιὰ τοὺς ραφτάδες. 'Αν μποροῦν, ἂς μὴ τὸ μάθουν).

Διαδίδετε ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίας ἀξίζει τοὐλάχιστον ἀπὸ 500 δραχμὰς καὶ ἄνω. Πολλές, πολὺ περισσότερον. Θὰ τις ἀποκτήσῃ ΟΛΕΣ ΜΑΖΥ ΚΑΙ ΤΙΣ 20 μόνον μὲ 20 δραχμὰς. Τὶς δίδομεν τόσο φθηνὰ, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀποκτήσωμεν τόσοις πελάταις, ὅσ' σπῖτια ὑπάρχουν στὸν τόπο μας, ἀλλὰ

ΜΗΝ ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΔΙΟΛΟΥ ΧΡΗΜΑΤΑ

'Ολόκληρον τὸ Βιβλίον μὲ τὰς 20 ἀναφερθεῖσας Εἰσαγωγὰς, Μυστικά καὶ Πληροφορίας, ἀξίας χιλιάδων δραχμῶν, μπορεῖ νὰ σὰς ἀποσταλῇ στὸ σπίτι σας, ΕΑΝ ταχυδρομήσατε τὸ κάτωθι δελτίον ἐντὸς 3 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον. ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΚΑΤΟΠΙΝ ΕἰΣ ΤΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΗΣΥΧΟΣ. 'Εὰν προστιμᾶτε, παρουσιασθεῖτε αἱ ἱδιοὶ στὰ Γραφεῖα μας καὶ παραλάβετε τὰ. Μάθετέ τας ἑσεῖς, πρὶν τὰς μάθει ὁ γείτονάς σας, καὶ κλειδώσατέ τας εἰς τὸ συρτάρι σας. Εἶνε πολὺτιμες γιὰ τὴν φθνήναια τους. Μὴν δυσπιστῆσατε. ΕἰΣΤΕ Ο ΜΟΝΟΣ ΚΡΙΤΗΣ καὶ

ΣΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ἂν δὲν εἶνε ὅπως σὰς τὰς παριστάνωμεν καὶ ἂν τὸ 20δραχμὸν σας δὲν ἀπέκτησε τὴν μεγαλειτέραν ἀγοραστικὴν του ἀξίαν καὶ δὲν ἔκαμε τὴν καλυτέραν χρῆσιν πὸν ἔκαμε μέχρι σήμερον οἰονδήποτε 20δραχμον στὸν κόσμον ὅλον. Σὰς τὸ ἐγγυώμεθα ! 'Αλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον προσέξατε ! Εἰς τὸ Δελτίον ὑπάρχει περὶπτωσης, πὸν θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀποκτήσατε τὸ πολὺτιμον Βιβλίον μὲ τὰς 20 ἀναφερθεῖσας Εἰσαγωγὰς καὶ ἀποκτήσατε τὴν τιπὸτα. Ταχυδρομήσατε λοιπὸν τὸ Δελτίον ΣΑΣ ὅχι αὐριον—τὸ αὐριον δὲν ἔρχεται ποτὲ—ἀλλὰ σήμερον, τώρα μάλιστα. Σκεφθεῖτε ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ μὴν περιμένετε, ταχυδρομήσατέ το ΤΩΡΑ.

ΓΡΑΦΕΙΑ SPECIALIST ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57 (3ον Πάτωμα) — ΑΘΗΝΑΙ

'Αποκόψατε, συμπληρώσατε καὶ ἀποστείλατε ἀμέσως τὸ παρὸν δελτίον :

Κύρις SPECIALIST,

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57 (3ον Πάτωμα) — ΑΘΗΝΑΙ

'Η προσφορά σας εἶνε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ. Παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε τὸ Βιβλίον μὲ τὰ 20 Μυστικά σας ἀμέσως. 'Ανυπομονῶ καὶ συμφωνῶ νὰ πληρώσω εἰς τὸν φέροντα 20 δραχμὰς. 'Εκτὸς τὰς 20 δραχμῶν μου καὶ οὕτω νὰ μοῦ μείνουν ὅλα αὐτὰ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. 'Υπόσχομαι νὰ τὰ κρατήσω μυστικά διὰ τὸν ἑαυτοῦ μου καὶ νὰ μὴν τὰ ἀνακοινώσω εἰς ἄλλους. 'Ιδοὺ καθαρογραμμένη ἡ διεύθυνσίς μου :

ΟΝΟΜΑ ΣΥΝΟΙΚΙΑ
ΟΔΟΣ ΑΡ. ΠΟΛΙΣ

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ.—Οἱ ζητοῦντες τὸ Βιβλίον ἐκ τῶν 'Επαρχιῶν κόν καὶ ἀσφαλῇ τρόπον (ταχυδρομικῇ 'Επιταγῇ ἢ Γραμματόσημα). Διὰ τὸ μῆναι εἰς τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν : ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΝ, Κολοκοτρώνη 57, 'Αθήναι.

ΩΡΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΤΙ ΘΑ ΞΕΧΑΣΑΤΕ-ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΞΑΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ